

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 41

Dijous, 31 de març de 2005

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 50

Í N D E X

Necrologia

de l'exdiputat Sr. Joan Oró i Florensa (tram. 401-00013/07) (p. 3)

Projecte de llei

de modificació de la Llei 9/1998, del Codi de família, de la Llei 10/1998, d'unions estables de parella, i de la Llei 40/1991, del Codi de successions per causa de mort en el dret civil de Catalunya, en matèria d'adopció i tutela (tram. 200-00010/07) (p. 5)

Proposició de llei

sobre els recursos contra les qualificacions dels registradors de la propietat en matèria de dret privatiu català (tram. 202-00015/07) (p. 21)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei d'addició d'un nou apartat a l'article 205 del text refós de la Llei general de la Seguretat Social aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1994 (tram. 270-00006/07) (p. 26)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00113/07) (p. 32)

al president de la Generalitat sobre l'estat de la tramitació dels ajuts als afectats per l'esvoranc provocat per les obres de la línia 5 del metro al barri del Carmel, de Barcelona (tram. 317-00114/07) (p. 33)

al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00115/07) (p. 35)

al president de la Generalitat sobre la valoració dels resultats de la primera convocatòria d'ajuts feta en aplicació de la Llei 2/2002, de millora de barris, i les perspectives de la segona convocatòria (tram. 317-00116/07) (p. 36)

al president de la Generalitat sobre l'actualitat política dels darrers dies (tram. 317-00117/07) (p. 37)

al Consell Executiu sobre el seu capteniment pel que fa al Pla d'acció i desenvolupament de les polítiques de dones de Catalunya (tram. 310-00372/07) (p. 38)

al Consell Executiu sobre l'acord adoptat pel Consell General d'Aran el 23 de febrer de 2005 tocant al reconeixement de l'Aran en el nou Estatut d'autonomia de Catalunya (tram. 310-00368/07) (p. 39)

al Consell Executiu sobre el capteniment del Departament de Medi Ambient i Habitatge pel que fa a la funció d'Adigsa en la nova política d'habitatge (tram. 310-00370/07) (p. 40)

→

al Consell Executiu sobre les estratègies del Departament de Medi Ambient i Habitatge per a resoldre la situació dels pisos buits en blocs d'Adigsa (tram. 310-00371/07) (p. 41)

al Consell Executiu sobre les mesures que té previstes per a l'aprovació i l'execució del Pla d'immigració (tram. 310-00373/07) (p. 42)

al Consell Executiu sobre la titularitat definitiva dels terrenys i les edificacions del Club Mediterrané, al Parc Natural de Cap de Creus (tram. 310-00374/07) (p. 43)

al Consell Executiu sobre el manteniment de l'activitat industrial a Catalunya i el garantiment dels llocs de treball de l'empresa Miniwatt (tram. 310-00369/07) (p. 45)

Proposició de llei

de millora del tractament fiscal de l'habitatge en l'IRPF (presa en consideració)
(tram. 202-00024/07) (p. 46)

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei 16/2002, de protecció contra la contaminació acústica, i de la Llei 6/2001, d'ordenació ambiental de l'enllumenament per a la protecció del medi nocturn (tram. 300-00943/07) (p. 53)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les informacions que facilita (tram. 300-00945/07) (p. 57)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la transparència, la qualitat i l'eficiència del sistema de salut català (tram. 300-00944/07) (p. 62)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el Servei d'Ocupació de Catalunya (tram. 300-00946/07) (p. 67)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de la ciutat de Barcelona, especialment pel que fa a les despeses de capitalitat, suplència i subsidiarietat (tram. 302-00106/07) (p. 72)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la protecció dels consumidors i els usuaris respecte a les entitats financeres de crèdit al consum (tram. 302-00107/07) (p. 77)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el programa Xarxa Natura 2000 (tram. 302-00108/07) (p. 82)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'espai radiotelevisiu (tram. 302-00109/07) (p. 87)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 50

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i els lletrats Sr. Pau i Vall i Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seuen el conseller en cap, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera de Salut, el conseller de Treball i Indústria, la consellera de Benestar i Família, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Necrologia de l'exdiputat Sr. Joan Oró i Florensa (tram. 401-00013/07). Junta de Portaveus. Substanciació.

2. Projecte de llei de modificació de la Llei 9/1998, del Codi de família, de la Llei 10/1998, d'unions estables de parella, i de la Llei 40/1991, del Codi de successions per causa de mort en el dret civil de Catalunya, en matèria d'adopció i tutela (tram. 200-00010/07). Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana. Debat i votació del Dictamen de la Comissió, de les esmenes reservades i de les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu (Dictamen: BOPC, 121; esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu: BOPC, 166).

3. Proposició de llei sobre els recursos contra les qualificacions dels registradors de la propietat en matèria de dret privat català (tram. 202-00015/07). Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 166).

4. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei d'addició d'un nou apartat a l'article 205 del text refós de la Llei general de la Seguretat Social aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1994 (tram. 270-00006/07). Comissió de Política Social. Debat i votació (Dictamen: BOPC, 164).

5. Proposició de llei de millora del tractament fiscal de l'habitatge en l'IRPF (tram. 202-00024/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la presa en consideració.

6. Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei 16/2002, de protecció contra la contaminació acústica, i de la Llei 6/2001, d'ordenació ambiental de l'enllumenament per a la protecció del medi nocturn (tram. 300-00943/07). Sr. Santi Rodríguez i Serra, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

7. Interpellació al Consell Executiu sobre la transparència, la qualitat i l'eficiència del sistema de salut català (tram. 300-00944/07). Sr. Uriel Bertran Arrué, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre les informacions que facilita (tram. 300-00945/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre el Servei d'Ocupació de Catalunya (tram. 300-00946/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

10. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de la ciutat de Barcelona, especialment pel que fa a les despeses de capitalitat, suplència i subsidiarietat (tram. 302-00106/07). Sr. Rafael López i Rueda, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la protecció dels consumidors i els usuaris respecte a les entitats financeres de crèdit al consum (tram. 302-00107/07). Sr. Manel Ibarz i Casadevall, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el programa Xarxa Natura 2000 (tram. 302-00108/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'espai radiotelevisiu (tram. 302-00109/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

14. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

La llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Necrologia de l'exdiputat Sr. Joan Oró i Florensa (tram. 401-00013/07)

El primer punt de l'ordre del dia és la necrologia de l'exdiputat senyor Joan Oró i Florensa, és dedicat a la memòria necrològica de l'illustre senyor Joan Oró i Florensa, que fou diputat d'aquest Parlament en la primera legislatura. Aquesta presidència adreça una salutació a la seva família, a la qual prego que vulgui acceptar els més sincers sentiments d'amistat i condolença que li manifesta la cambra que tinc l'honor de presidir. Té la paraula l'honorable senyor Artur Mas i Gavarró per fer el parlament en memòria del senyor Joan Oró i Florensa.

El Sr. Mas i Gavarró

Molt honorable senyor president del Parlament de Catalunya, senyores i senyors diputats, família del doctor Oró, senyora Antonieta Vilajoliu, com a president del Grup Parlamentari de Convergència i Unió tinc avui el gran honor de fer el recordatori del doctor Oró, del doctor Oró i Florensa, diputat –com deia el president del Parlament– d'aquesta cambra en la seva primera legislatura, d'ençà de la recuperació de la democràcia.

Diuen que hi ha un moment en la vida d'un investigador a partir del qual els seus treballs i aportacions passen a formar part de la història de la ciència. Joan Oró ha estat i serà la referència per a moltes generacions de científics del nostre país, compromesos amb el seu temps i compromesos també amb la seva pàtria.

Joan Oró va néixer un 26 d'octubre de l'any 1923. Era el noi del forn La Radio, que la seva família tenia a la ciutat de Lleida. Un noi que als quinze anys, quan ajudava en el negoci familiar, durant les vacances escolars, a la nit, entre fornada i fornada, mirava el firmament i es preguntava què hi hauria més enllà del nostre planeta i si en algun lloc de l'univers hi hauria altres éssers vius, qui sap si semblants als humans. Segons va explicar ell

anys més tard, va ser en aquella època quan ja va decidir que es dedicaria a estudiar l'origen de la vida. El camí per arribar-hi no va ser gens fàcil.

Es va llicenciar en ciències químiques a la Universitat de Barcelona a principis dels anys cinquanta, i després d'escriure a una cinquantena d'universitats nord-americanes demanant la possibilitat d'estudiar-hi bioquímica, sis el van contestar oferint-li la possibilitat d'estudiar-hi. Ell optà en aquella època per viatjar a Houston, al Rice Institute, on es doctorà en bioquímica. L'any 55 va ingressar a la Universitat de Houston, de què va ser catedràtic des de l'any 1963, i hi va fundar i dirigir el Departament de Ciències Bioquímiques i Biofísiques.

Les seves investigacions en aquest centre van ser clau per a l'estudi sobre l'origen de la vida, la seva passió des de petit, com s'ha dit abans. Destaca com a fita memorable el seu descobriment de la síntesi de l'adenina, una de les molècules més importants per a la vida que conformen l'estructura de l'ADN; són les portadores de l'anomenada «herència biològica». Oró, el doctor Oró explicava sovint la gran paradoxa de la síntesi d'aquesta molècula, que es forma a partir de cianur d'hidrogen, que és un compost, com és conegut, molt tòxic, i alhora molt abundant a l'univers, segons s'ha anat sabent amb el temps. Deia el doctor Oró que en la síntesi de l'adenina s'unien la vida i la mort: la vida que ens dona l'herència biològica i la mort que ens ataca si ingerim cianur.

L'any 1963 començà a col·laborar en diversos projectes d'investigació espacial de la NASA, com van ser l'Apollo i el Viking. Participà com a membre de la Junta Espacial de l'Acadèmia Nacional de Ciències, que assessora el Govern dels Estats Units en projectes com l'Estació Espacial Internacional i el viatge que es va fer al planeta Mart. I el seu reconeixement com a científic el va portar a presidir la Societat Internacional per a l'Estudi de l'Origen de la Vida. El motiu és que va ser un dels precursors de la teoria que explica l'origen de la vida en el nostre planeta com a conseqüència dels cometes que van impactar sobre la Terra primitiva.

L'any 80 tornà a Catalunya, per participar com a diputat de Convergència i Unió en la primera legislatura del Parlament. Podia haver vingut simplement a figurar, a mirar-s'ho a una certa distància, a participar-hi des de lluny, però la veritat és que es va estimar més una implicació activa i directa en la reconstrucció política del seu país, i especialment en el foment de la seva activitat científica i investigadora.

Però el seu afany per treballar pel seu país ja el va portar anys abans, anys abans de ser diputat, a tractar de crear l'Institut de Biologia Fonamental a la Universitat Autònoma, a principis dels setanta, així com l'Institut de Biofísica i Neurobiologia Flor de Maig i el Centre d'Estudis Avançats de Blanes, a mitjans de la mateixa dècada, dels setanta. Després va treballar també per fer néixer la Fundació Agrícola Catalana, la Comissió Interdepartamental de Recerca i Innovació Tecnològica i la Fundació Catalana per a la Recerca.

L'últim projecte del doctor Oró ha estat un projecte tan ambiciós i tan bonic com els anteriors. Jo mateix vaig tenir ocasió en aquella època, com a conseller en cap del Govern de Catalunya, de viure amb ell moments

molt emocionants, concretament amb el que havia de ser el Centre d'Astrofísica –i ho serà– d'alta qualitat, en un territori de Catalunya que és el Montsec. Simbòlicament, per ell aquesta terra tenia una especial consideració i un especial sentiment, perquè era una terra, concretament el Montsec, entre el Pallars i la Noguera, que de fet unia les dues ciutats que eren producte de la seva estima més profunda: Lleida i Barcelona; són les dues ciutats que per ell, doncs, van tenir un relleu especial. I concretament la terra del Montsec, definida com aquella –paraules seves– «on el cel és clar i la contaminació lumínica és molt petita», un lloc ideal per posar-hi concretament un centre d'astrofísica, que era un dels grans projectes que ell havia somiat durant molts anys.

Militant d'Unió Democràtica de Catalunya, Josep Antoni Duran i Lleida –present també avui en aquesta sessió–, recordant la figura del doctor Oró, deia que costa molt trobar algú que, en el zenit del reconeixement i del prestigi internacional que ell tenia, vulgui tornar a un petit territori, en aquest cas Catalunya, que potser no li podia oferir gran cosa des del punt de vista de la seva pròpia carrera científica i de recerca, però que en canvi va voler participar en la seva vida política. I ell ho va fer i, com en alguna ocasió va dir, va gaudir molt veient com Catalunya, el seu país, la seva pàtria, adquiria també, amb el pas del temps, un protagonisme recobrat.

Joan Oró era un filòsof de la vida, senzill, tendre, exigent alhora, autoexigent amb si mateix, un gran pedagog que estimava la nostra terra i la seva cultura, amb afirmacions com, per exemple –afirmacions seves–, quan deia que «la llengua parlada, però principalment l'escripta, és l'expressió més íntima de la personalitat i la identitat d'un poble». O també deia: «La llengua ha ajudat a la formació de la consciència col·lectiva d'un poble i ha ajudat a reflexionar-hi.» Amb aquest tipus de conceptes, deixà clarament escrites les seves arrels profundament catalanistes.

Sens dubte, recordarem Joan Oró com un català universal, com un gran català de projecció universal, que va impregnar de catalanitat tota la seva trajectòria, va honorar Catalunya amb una vida plena de compromís cap a la ciència i cap a la seva pàtria. És, per tant, aquest, un merescut homenatge a un dels científics més importants que ha donat el nostre país.

La fundació que porta el seu nom té l'objectiu d'impulsar la investigació científica i tècnica amb una visió àmplia de la ciència al servei de la persona i de la societat, perquè el seu pensament científic mai el va allunyar de la realitat de les persones; ans al contrari, el va carregar, el va impregnar d'humanisme, preocupat moltes vegades pel mal ús que fem de la natura o per la mala relació entre les persones que poble aquest món.

És per això que voldria acabar-ne la glossa amb unes paraules seves que sens dubte resumeixen el seu compromís cívic. Deia ell: «Venim de pols d'estels, i en pols d'estels ens convertirem. Hem de ser, per tant, humils, ja que la vida ve de molècules molt senzilles. Hem de ser solidaris, ja que tenim un origen comú. Hem de ser cooperatius, ja que des de la Lluna es veu la Terra com un granet perdut en la immensitat de l'espai, on no es distingeixen les fronteres entre els pobles i no es veu tampoc el color de la pell de les persones.»

Moltes gràcies, doctor Oró, pel teu exemple i pel teu mestratge.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Els convido seguidament a guardar un minut de silenci en memòria de qui fou il·lustre diputat d'aquesta cambra.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

Projecte de llei de modificació de la Llei 9/1998, del Codi de família, de la Llei 10/1998, d'unions estables de parella, i de la Llei 40/1991, del Codi de successions per causa de mort en el dret civil de Catalunya, en matèria d'adopció i tutela (tram. 200-00010/07)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei de modificació de la Llei 9/1998, del Codi de família, de la Llei 10/98, d'unions estables de parella, i de la Llei 40/91, del Codi de successions per causa de mort en dret civil de Catalunya, en matèria d'adopció i tutela. D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa, per part del Consell Executiu, el conseller de Justícia, honorable senyor Josep Maria Vallès.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El conseller de Justícia (Sr. Josep M. Vallès i Casadevall)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, presento, en nom del Govern, el Projecte de llei que conté diverses modificacions d'alguns preceptes del Codi de família, del Codi de successions i de la Llei d'unions estables de parella aprovats per aquest Parlament, i que té com a objectiu el reconeixement i la regulació de l'adopció per part de parelles homosexuals. És un projecte en la preparació del qual han participat de manera activa i concertada el Departament de Justícia, a qui correspon el desenvolupament del dret de Catalunya, i el Departament de Benestar i Família, a qui corresponen la gestió i la tutela dels processos d'adopció.

Quina raó justifica aquesta iniciativa del Govern? La primera i principal raó és la necessitat de protegir els drets dels infants adoptats en noves formes de família o de convivència. L'adopció, com sabem, en totes les seves formes, ha de garantir la protecció dels drets de l'infant adoptat. El bé principal a protegir, per tant, no és un dret dels adults a adoptar, sinó el dret de l'infant adoptat a comptar amb la protecció legal dels seus interessos de tota mena.

I quines són les noves situacions socials que recomanen aquesta revisió legislativa? Recordem que històricament ha estat reconeguda la capacitat d'adoptar per part de persones individuals, sempre que aquests individus, aquestes persones, reunissin condicions d'idoneïtat avaluades per l'Administració competent. *(Remor de veus.)*

També és un fet social conegut que en virtut d'aquesta habilitació algunes persones d'orientació homosexual han adoptat i adopten individualment, perquè reuneixen les esmentades condicions d'idoneïtat, degudament acreditades per l'Administració...

El vicepresident primer

Perdoni, perdoni, senyor conseller, un moment, si us plau, perquè hi ha verdaderament molta remor de veus, que dificulten... Gràcies. Té la paraula, senyor Vallès.

El conseller de Justícia

Gràcies, senyor president. Deia que hi ha uns fets socials reconeguts. El primer d'ells, que hi ha persones d'orientació homosexual que fan ús de l'habilitació individual per adoptar, reuneixen les condicions que l'Administració estableix i adopten un infant, adopten un menor. I també és igualment un fet reconegut i regulat per llei d'aquest Parlament l'existència de parelles estables, de vegades integrades per persones d'orientació homosexual. Un fet que, en determinades ocasions, ve acompanyat perquè un dels integrants d'aquesta parella, d'aquesta parella homosexual legalment reconeguda, té fill o filla biològics, o ha adoptat individualment un menor. I això configura una situació familiar nova: la convivència de menors amb una parella estable d'orientació homosexual, perquè un dels membres de la parella té fills biològics, o perquè ha obtingut individualment aquesta adopció. Doncs bé, la finalitat del Projecte que sotmetem avui a la cambra és reforçar la protecció d'aquests infants adoptats i dels que ho puguin ser en el futur, mitjançant el reconeixement legal de l'adopció conjunta per part de parelles amb convivència estable, sigui quina sigui la seva orientació sexual.

Com reforcem la protecció de l'infant? La reforcem perquè estenem als dos components de la parella, i no solament a un d'ells, les obligacions de protegir l'infant, d'educar-lo i assistir-lo. I aquesta és la finalitat de les modificacions respecte de la tutela, de la pàtria potestat i de les disposicions successòries que comporta aquesta relació entre adoptat i adoptants. Però també reforcem la protecció del menor a adoptar, perquè el requisit d'idoneïtat serà ara exigít als dos membres de la parella amb què l'infant ha de conviure. Fins ara, com he dit abans, l'adopció individual feia que només fos examinada la idoneïtat d'un dels dos membres de la parella amb què l'adoptat acabaria convivint en la pràctica. Ens trobàvem, doncs, davant d'una ficció que ignorava la situació de fet i que podia perjudicar l'educació i el desenvolupament d'un menor que convivia no únicament amb l'adoptant oficial declarat idoni, sinó també amb la seva parella no avaluada. Per això afirmem que el Projecte és, sobretot i principalment, un pas endavant en la protecció de l'infant en un entorn familiar poc previsible o poc freqüent uns anys enrere. I és aquesta mateixa evolució de les condicions i de les normes socials la que ens exigeix de garantir el respecte al principi constitucional de la igualtat sense discriminació per raó d'orientació sexual. Ni la Constitució espanyola, ni el dret europeu justifiquen l'exclusió de la possibilitat d'adoptar basant-se en aquesta orientació. Podrà haver-hi exclusió si els candidats a adoptar no reuneixen els cri-

teris d' idoneïtat i capacitat que s'estableixen per a tots els ciutadans i les ciutadanes del país, però no en base a la seva orientació sexual.

Jo sé que aquesta aplicació del principi constitucional de la igualtat és encara de difícil acceptació per a col·lectius i persones als qui costa d'entendre que els valors socials vigents en altres èpoques no són ja els que dominen a les nostres societats. Les nostres societats han deixat enrere normes socials que havien dominat en èpoques passades, que havien dominat de forma indiscutida i, per què no dir-ho també, de forma coactiva.

En els estudis d'opinió sobre aquesta matèria apareixen molt clarament les diferències entre generacions, més que no pas entre opcions partidistes o ideològiques. És el grup dels qui tenen, dels qui tenim més de seixanta anys el que presenta una resistència majoritària a aquests canvis i el seu reconeixement legal. És, probablement, una qüestió d'educació que dificulta d'encarar els nous reptes que ens presenta la vida d'avui. Ho puc entendre personalment, perquè pertanyo, com dic, a aquest grup d'edat, tot i que no ho comparteixo. Però, com a Govern i com a legisladors que representem la voluntat nacional, hem de triar en funció de l'interès general, i la tria, senyores diputades, senyors diputats, la tria és aquesta. Hem de mantenir la legislació actual i afavorir la seva vulneració pràctica amb ficcions que poden perjudicar els més febles? O hem d'encarar les noves situacions socials amb reformes legislatives realistes, per tal d'assegurar la protecció efectiva dels interessos de tots els membres de la societat, però molt especialment dels més vulnerables, com és el cas dels menors adoptats? Haig de dir que la posició del Govern de la Generalitat és inequívocament favorable a aquesta segona opció.

En resum, el Projecte de llei que presento protegeix més eficaçment els drets de l'infant en les condicions reals de la nostra societat i elimina, al mateix temps, una discriminació inconstitucional i insostenible. I per això, el Govern espera que el Projecte pugui obtenir el suport d'una majoria àmplia de la cambra, d'una majoria de diputats i diputades que es pot configurar més enllà de les divisòries legítimes de les opcions de partit o de les que separen la majoria de la minoria. Aquesta iniciativa comporta, a més, per a qui us parla, per a qui us la presenta, un doble motiu de satisfacció, com a conseller de Justícia i com a membre de la majoria de Govern.

Com a conseller de Justícia, m'haig d'alegrar novament de la capacitat del dret civil català per assumir noves realitats, que regula de forma positiva per a les parts més febles de la nostra societat. El dret civil català dona un altre pas endavant, seguint el que aquest mateix Parlament va donar, ja fa uns anys, amb la Llei d'unions estables de parella. I amb la Llei d'avui ens situem entre països com són Holanda, Suècia i Anglaterra, que també han regulat l'adopció conjunta de parelles sense discriminació per orientació sexual. Però no hem d'anar tan lluny per trobar exemples. Amb aquesta Llei ens arreglarem també amb altres comunitats autònomes, que ja ens han precedit en aquest mateix camí. I quines són aquestes comunitats autònomes? L'Aragó, que segons la Llei que determina i regula la qüestió, està firmada pel president Santiago Lanzuela, del Partido Popular. La Comunitat Foral de Navarra; la Llei que regula l'a-

adopció la signa el president Àngel Sanz, que pertany a Unión del Pueblo Navarro, la dreta regionalista navarresa, aliada al Partit Popular. La tercera Llei és la del País Basc, i la signa el lehendakari Ibarretxe, que pertany al partit d'arrels democratacristianes més antic de l'Estat espanyol.

Aquestes lleis, aprovades per majories diferents de la de la nostra cambra, són prova que estem proposant un tractament de l'adopció que desborda les línies de partit, i m'agradaria que aquest fet servís d'element de reflexió per als diputats o diputades d'aquest Parlament que, molt legítimament, encara no han decidit el sentit del seu vot.

Ja he dit que aquest tractament de l'adopció conjunta que regulem amb aquesta Llei no contradiu ni la Constitució, ni l'Estatut. Així ho ha declarat unànimement el Consell Consultiu, a requeriment de l'oposició; això corrobora la posició del Govern. Altres objeccions del Consell Consultiu sobre algun aspecte adjectiu no substancial del Projecte han quedat a la consideració dels grups parlamentaris que tenen la capacitat d'esmena, i seran ells els que facin, des d'aquesta mateixa tribuna, els que revelin, des d'aquesta mateixa tribuna, quin és el seu posicionament.

Avanço que les modificacions legals del Projecte, des del moment en què serà aprovat, hauran d'incorporar-se ben aviat al Llibre segon de persona i famílies que prepara actualment el Govern en l'elaboració del Codi civil de Catalunya i que la cambra haurà d'examinar en el curs d'aquesta legislatura. Tenim, per fortuna, com vostès saben, un codi civil català, que és una obra oberta, en adaptació permanent a les mutacions socials. El món d'avui, com també sabem, no és el món de la codificació napoleònica que creia que la revolució burgesa havia establert d'una manera per sempre les bases jurídiques de la societat. Avui, tots som conscients que les transformacions culturals, tecnològiques i econòmiques impacten contínuament sobre les institucions jurídiques i les hem de dubtar, aquestes institucions, si no volem convertir-les en lletra morta. Tenim una excel·lent escola de juristes catalans que des de la pràctica i des de l'acadèmia contribueixen a aquesta actualització permanent de les nostres institucions jurídiques, i vull aprofitar aquesta ocasió per manifestar-los el meu agraïment.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Finalment, és per a mi molt satisfactori, com a membre de la majoria de Govern, contribuir al compliment d'un dels compromisos electorals dels partits de la majoria, i recollits en l'Acord signat al pacte del Tinell. Ha estat important, en aquest compromís dels partits de la majoria, l'impacte de la sensibilitat de moviments i organitzacions socials que han convençut els partits d'aquesta necessitat legislativa. I també vull retre homenatge i agraïment a aquests col·lectius socials. Ens donen, aquests col·lectius, una prova de la relació necessària i indispensable, tot i que no sempre pacífica, entre les demandes socials i les nostres institucions polítiques. És això el que dona sentit a les institucions d'una democràcia representativa, si no ens volem aïllar dels seus ciutadans i de les seves ciutadanes.

Per acabar, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, tal com aquest Govern està fent en altres camps, avui fem honor a una altra de les obligacions programàtiques conretes amb els nostres electors i amb les nostres electores. Ho fem, avui, en una política social molt singular; no és la primera, com ho demostra l'obra de Govern d'aquests darrers mesos, i estic segur que no serà l'última.

Moltes gràcies, senyor president; senyores diputades, senyors diputats.

El president

Gràcies, honorable conseller. Passarem al debat per defensar les esmenes. La primera esmena és a la totalitat i presentada pel Grup Popular. Té la paraula l'il·lustrat diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, honorables consellers, prenc la paraula, en nom del Partit Popular de Catalunya, per tal de defensar l'única esmena a la totalitat que ha estat presentada en contra d'aquest Projecte de Llei del Govern tripartit que permetrà, com ha explicat el conseller de Justícia, almenys sobre el paper, que les parelles homosexuals puguin adoptar nens a Catalunya.

El Govern de la Generalitat ha tramitat aquest Projecte de llei sense diàleg social, sense aportar cap informe psicològic o pediàtric que avaluï aquest Projecte, sense escoltar tampoc les entitats, associacions i organitzacions que treballen en l'àmbit de la família i també amb menors. Totes, sense excepció, totes les enquestes publicades revelen que la societat catalana es troba absolutament dividida amb relació a aquesta qüestió, també entre els votants dels partits que formen part del Govern tripartit: totes.

El Govern, senyores i senyors diputats, va endegar, en el seu dia, un procés sense precedents per aconseguir involucrar la societat catalana en la redacció del nou Estatut, i que els catalans poguéssim fer les nostres aportacions a través de pàgines web, autobusos i tota mena d'instruments, per tal de fer sentir la nostra veu. No creuen, senyors del Govern, que hauria estat bé, també, que aquesta Llei que permet les parelles homosexuals adoptar nens, pogués haver estat també consultada a la societat catalana, senyor conseller? No creu que hauria estat bé, en una mostra de tarannà, de diàleg i d'escoltar els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya?

Mirin, als arxius del Parlament, en aquesta casa, vostès poden consultar les més de tres mil alegacions fetes per entitats, associacions, ciutadans, alegacions que, senyores i senyors diputats, senyors del Govern, no han rebut cap mena de resposta per part del Govern de Catalunya. Cap resposta per part d'un govern a totes aquestes alegacions i suggeriments, que no han rebut resposta per part del Govern, que ha actuat amb prepotència en aquesta qüestió i pensant només en alguns dels seus votants i no pas pensant en l'interès dels menors.

Avui, el tripartit: el PSC, Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, i amb tota probabilitat bona part dels diputats de Convergèn-

cia i Unió, votaran favorablement una llei simbòlica que, sens dubte, donarà satisfacció a una reivindicació històrica dels col·lectius de gais i lesbianes de Catalunya, però que, per a molts catalans, dona l'esquena als interessos dels menors que han de ser adoptats.

Senyores i senyors diputats, vostès ho saben perfectament, a Catalunya no hi han nens per ser adoptats; ni a Catalunya, ni a la resta d'Espanya. El control de la natalitat i el notable increment de parelles amb problemes per tenir fills han disparat, en els darrers anys, les demandes d'adopció a l'estranger. Rússia, la Xina, Ucraïna, el Nepal, Etiòpia, Haití i Colòmbia s'han convertit en els principals països exportadors de nens per ser adoptats per catalans. L'aprovació d'aquesta Llei, senyores i senyors diputats, suposarà un fre a l'adopció de nens per part de catalans, siguin o no siguin homosexuals. La Xina, per exemple, ja obliga els adoptants a signar un document en el qual manifesten que les persones adoptants no són homosexuals. Altres països com Nepal, Tailàndia o Haití, en descobrir que alguns solters que pretenien adoptar nens eren homosexuals, han decidit impedir l'adopció a tots els solters. (*Remor de veus.*) Cap, senyores i senyors diputats, cap dels països exportadors de nens per a ser adoptats s'arriscarà, a partir d'ara, al fet que un nen nacional seu pugui acabar sent adoptat per una parella homosexual a Catalunya. En tots aquests països, senyores i senyors diputats, està expressament prohibida l'adopció a homosexuals.

Els defensors d'aquesta Llei –ho hem sentit fa un moment en paraules del conseller de Justícia– assenyalen que aquesta Llei ha de ser aprovada perquè els homosexuals deixin de ser ciutadans de segona. També ho ha dit el president del Govern, el senyor Zapatero –el president del Govern espanyol.

Des del nostre punt de vista, senyores i senyors diputats, no és aquesta cap discriminació. I no ho diem nosaltres, ho diu també el mateix Tribunal Europeu de Drets Humans. A la Xina, per exemple, no poden adoptar els espanyols menors de trenta anys, i, que jo sàpiga, ningú fins ara ha plantejat que això sigui una discriminació. No he escoltat la Secretaria General de Joventut, ni les Joventuts d'Esquerra Republicana, ni d'Iniciativa per Catalunya o del Partit Socialista criticant aquesta limitació, no? (*Remor de veus.*)

Mirin, senyores i senyors diputats, no estem parlant de discriminació per raó de l'orientació sexual dels pares, sinó de la seva idoneïtat per a poder adoptar. Al marge d'altres consideracions, del que estem parlant és de la impossibilitat que una parella homosexual pugui respondre a la filiació biològica, que, en tot cas, la filiació adoptiva ha de tractar d'imitar. Només d'això, només, Déu n'hi do!

Mirin, sóc plenament conscient que, com qualsevol home o dona heterosexual, els homes i les dones homosexuals senten també el desig de formar una família, de transmetre la vida; un desig, el de la procreació, absolutament legítim i arrelat en el més profund de cada ésser humà, que la naturalesa ha negat a les persones del mateix sexe. (*Remor de veus.*)

Per tant, senyores i senyors diputats, creiem que és un greu error el plantejament que porta a terme el Govern

de la Generalitat de Catalunya en aquest tema. No podem, com ha fet un altre partit, legislar en aquest tema pensant en qui –en qui– adopta. L'adopció com a tal existeix per acompanyar un nen que ha estat privat de la seva família i donar-li allò que va perdre en el seu moment, és a dir, un pare i una mare. La figura jurídica, senyores i senyors diputats, de l'adopció té com a objectiu donar pares a un nen i no un nen a uns pares, com per desgràcia farà avui el Parlament de Catalunya.

Acabo, senyor president. Aquesta no és una llei que doni resposta als problemes reals que avui tenen les famílies catalanes. Vostès, senyors del Govern, han optat un cop més per la consigna, per la llei titular. Mentre parlem d'aquesta Llei, el Govern no s'ha de preocupar, com de fet no es preocupa, senyora consellera, que, per exemple, el procés d'adopció a Rússia costi, propines a part, de 18.000 a 24.000 euros, no? Ni es preocupa tampoc que Catalunya sigui l'única Comunitat Autònoma d'Espanya –l'única– on només es pot obtenir el certificat d'idoneïtat pagant el 100 per cent del seu cost, l'única. Reduir els costos de l'adopció no és, senyores i senyors diputats, una prioritat del Govern de la Generalitat, com tampoc ho és, senyora consellera, remoure els obstacles que impedeixin, per exemple, que una parella d'heterosexuals sense recursos pugui adoptar un nen.

La nostra, senyores i senyors diputats, no és una posició que defensem en solitari des del Partit Popular de Catalunya. I ho dic –i ho dic, honorable conseller de Justícia– adreçant-me als diputats del seu Grup Parlamentari, del Grup Parlamentari dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que encara potser no han decidit el seu sentit del vot, no? Perquè vostè sap perfectament que l'exministre de la Família i de la Infància i actual diputada francesa, la socialista Ségolène Royal, o el mateix Lionel Jospin, han manifestat que tot nen neix d'un pare i d'una mare, i que, per tant, tenen dret que la seva futura situació compleixi amb aquesta condició. (*Remor de veus.*)

Aquesta, senyores i senyors diputats, no és una llei que reclami la societat catalana. Ens trobem davant d'una llei de partit, millor dit, de tripartit. Per això, senyores i senyors diputats, nosaltres demanem a la resta de grups d'aquesta cambra que votin a favor d'aquesta esmena a la totalitat i que puguem tornar aquesta Llei allà d'on mai hauria d'haver sortit, que és del Govern de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Passarem, seguidament, al posicionament sobre l'esmena a la totalitat. En primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, voldríem, en aquest primer torn d'intervenció i després tindrem altres torns com és el de les esmenes a l'articulat, fer, definir, quin és el posicionament del Grup Parlamentari de Convergència i Unió respecte a aquest Projecte de Llei que avui sotmet a consideració d'aquesta cambra el Govern de la Generalitat de Catalunya. Un posicionament que ja els avanço quin serà el

sentit del vot en aquesta primera votació, que és l'esmena a la totalitat, que dividirem el vot de Convergència i Unió..., els diputats i diputades que ho són, doncs, de Convergència Democràtica de Catalunya expressaran el seu vot en contra de l'esmena a la totalitat, i els diputats i diputades que ho som, en aquest cas servidor, d'Unió Democràtica, donarem suport a aquesta esmena.

Intentaré en el temps que tinc d'aquesta defensa..., d'aquest posicionament, argumentar, d'una manera que intentaré que sigui aclaridora per a les diputades i diputats, el perquè, en aquest cas, del vot a favor d'aquesta esmena a la totalitat per part dels diputats i diputades d'Unió Democràtica.

Avanço que aquesta no és una posició, ni tan sols personal, dels diputats i diputades d'Unió, com tampoc no és una posició exclusivament del Comitè de Govern, sinó que se sustenta molt fonamentalment –i això em sembla importantíssim de dir-ho– en un debat profund, intens, rigorós, extens, que varem tenir en el nostre darrer Congrés, el XXIII Congrés, doncs, encara no fa ni tan sols un any, respecte a aquesta situació que ara se'ns planteja, preveient, doncs, que en aquest moment es plantejaria.

I avanço també, per situar el debat en els seus justos termes, que aquesta és una qüestió prevista en origen ja en la coalició de Convergència i Unió i també en el marc de la federació de Convergència i Unió, que quan aquells temes sobre els que pugui haver-hi afectació de la consciència personal de cadascun dels diputats, la federació, jo crec que amb un molt bon criteri, doncs, atorga la llibertat de vot a les seves diputades i als seus diputats. Aquest és el marc en què jo faré, doncs, la defensa d'aquesta posició contrària o favorable, en aquest cas, a l'esmena de retorn, és a dir, contrària al Projecte de Llei que avui ens porta el Govern de la Generalitat.

És una posició, la dels diputats i diputades d'Unió Democràtica de Catalunya, que no se sustenta, i podria fer-se, però no se sustenta sobre les enquestes. No és una posició que hàgim anat a pouar sobre l'opinió. No fa pas massa dies un mitjà de comunicació escrita d'abast nacional català deia que «el 50 per cent de les ciutadanes i ciutadans d'aquest país no comparteixen aquest Projecte», no hi estan d'acord. Si anéssim a mirar el que deia aquest mateix mitjà, deia que, entre els votants de la federació de Convergència i Unió, aquest percentatge era del 70 per cent. Per tant, podríem sustentar la nostra posició sobre demoscòpies, sobre enquestes: però, en qualsevol cas, no és aquest el cas, no sustentem la nostra posició sobre les enquestes. Sí que en constatem, per això, aquest rebuig que..., aquesta divisió profunda que hi ha en la societat: 50 per cent –50 per cent, arrodonint les xifres– d'una enquesta que, en qualsevol cas, no l'hem feta nosaltres des dels partits que integrem la federació.

Tampoc..., i em sembla molt important aclarir-ho en aquesta cambra, tampoc és una posició..., perquè algú... –no em refereixo ara a la intervenció, ni molt menys, del conseller, però–, algú, en algun moment ha volgut fer veure que aquesta era una posició sustentada sobre l'homofòbia. No és en absolut el cas. No és el que ens preocupa. I els llegiré quin és el text de la resolució sobre la qual sustentem aquest vot favorable a l'esmena

de retorn i contrari en aquest Projecte de llei per part d'Unió Democràtica de Catalunya.

Literalment, el que vàrem acordar en el nostre Congrés diu: «Des del respecte a la llibertat que ha de tenir tota persona per escollir l'opció de convivència que cregui més adient, ens comprometem a promoure des de les instàncies parlamentàries, com hem fet ja en el Parlament de Catalunya, el reconeixement legal i l'atribució als efectes jurídics de les unions d'homosexuals; un reconeixement que s'ha de donar en l'àmbit de les unions civils, en àmbits com, per exemple –i en citem només uns quants–, la seguretat social, la fiscalitat, l'àmbit laboral, l'adquisició de nacionalitat, etcètera.»

Per tant, no és la nostra una posició sustentada sobre posicions homòfobes ni molt menys. Perquè voldríem, i ens interessa i ens sembla de justícia, que quedés clar en aquest tràmit i en aquest debat. I, per tant, coherents amb allò que vàrem acordar, vàrem actuar en aquest mateix sentit fa un parell de setmanes en el Congrés dels Diputats, en un altre tràmit parlamentari, que tenia també a veure tangencialment amb el que estem discutint ara, amb aquesta mateixa coherència, no?

I, per si a algú li quedés algun dubte, i em sembla molt important... –i, conseller, això sí que en certa manera ens ha dolgut, vostè hi podia haver fet alguna referència important–, si a algú li quedés algun dubte, va ser el Govern de Convergència i Unió, amb una consellera d'Unió Democràtica de Catalunya, qui va impulsar una legislació pionera que donava drets a les parelles i a les persones homosexuals, i que reconeixia aquesta realitat social que ni neguem ni blasmem. Res més lluny de la nostra voluntat. Per tant, aquest és el nostre esperit, la nostra manera d'afrontar el tema, des del reconeixement, des de l'atribució de drets, bo i diferenciant, doncs, que són situacions, en qualsevol cas, a parer nostre, diferents.

I a ningú se li escapa que aquest procés legislatiu, aquestes lleis de reconeixement de les parelles de fet, sobretot a qui estaven donant drets i sobretot a qui estaven protegint, sobretot, era a les parelles homosexuals, també a les heterosexuales, però, sobretot, i tots ho sabem prou bé, que el que anàvem era a donar una cobertura legal, que era imprescindible, a parer nostre, i per això vàrem impulsar aquesta legislació.

S'ha dit, en la presentació de l'esmena a la totalitat, que aquesta és l'única esmena, certament, que és l'única esmena que ha arribat a port, no l'única que s'ha presentat. Unió Democràtica de Catalunya, a través dels seus tretze diputats i diputades vàrem presentar una esmena a la totalitat que, per una interpretació, que acatem, faltaria més, però que no compartim, de la Mesa, doncs, no ha pogut ser substanciada en aquest Ple, com ens hauria agradat. Per tant, el que estem fent, i m'ho han d'acceptar, és la defensa de la nostra esmena. Haurem d'utilitzar un altre vehicle, no és el nostre, però, per anar al mateix lloc. El que ens interessa és el lloc on volem anar i ho haurem de fer amb un vehicle que no és, en aquest cas, el nostre.

Nosaltres vàrem acudir al Consell Consultiu, i voldria recordar que les esmenes, incloses les que fan vostès, són gràcies a un dictamen del Consultiu, que va ser demanat, en aquest cas, doncs, amb la signatura de totes les dipu-

tades i diputats, en aquest cas, d'Unió Democràtica de Catalunya, i voldria recordar que se'ns va dir que érem uns filibusters. Se'ns va dir que fèiem filibusterisme parlamentari quan demanàvem, doncs, precisament un dictamen. Un dictamen..., home, que ha fet algunes advertències prou serioses, i no em toca ara a mi entrar en aquestes perquè en un segon torn d'intervencions, a les esmenes a l'articulat, es veurà quines són les demandes que emanen directament d'aquest Dictamen; però, en qualsevol cas, sí que volem deixar constància de quina és la nostra coherència.

I res millor que una frase d'una persona que es poden imaginar..., que mereix el respecte, n'estic absolutament convençut, de tota la cambra, però que per a Unió Democràtica té una significació especial, per explicar quina és la situació en què ens trobem en haver de votar una esmena que no és del nostre Grup, havent-ne presentat una. Hi ha un text que em sembla molt aclaridor, que reflecteix amb precisió quina és la nostra posició, i que és de Carrasco i Formiguera, pronunciat l'any 1933 a les Corts Generals, en un supòsit molt semblant en aquest, quan no va poder, per una interpretació restrictiva del Reglament, en aquest cas, de les Corts Generals, fer la seva pròpia esmena. I deia, Carrasco i Formiguera: «No em preocupa coincidir amb aquests senyors amb els quals he combatut durant la discussió de l'Estatut, dels qui em separa un abisme en matèria ideològica i política.» Això deia Carrasco i Formiguera l'any 33, i ho podríem dir, i ho diem, les diputades i els diputats d'Unió en el supòsit actual. (*Remor de veus.*) «Alguns tenen un criteri espanyol, centralista, i jo sóc nacionalista i partidari de la llibertat i la independència dels pobles històrics, però si ells estan defensant una cosa que a mi m'interessa i que coincideix amb la meua ideologia, quins escrúpols he de tenir per aparèixer unit a ells?» Doncs mirin, no en tenim cap, perquè no ens preocupa tant el vehicle com el que anem a fer, que és donar suport a una esmena de retorn d'una llei que pensem que no és positiva, que no és bona.

Per què pensem que aquesta no és una bona llei? Quin és el nucli dur de la nostra argumentació? Doncs, honorable conseller, és que nosaltres ho veiem exactament al revés de com ho veu vostè. Per nosaltres, aquest no és un debat que s'hagi de situar en el pla d'igualtat entre parelles homosexuals i heterosexuales. Si prenem aquest fil de debat, és lògic que arribem, doncs, a la conclusió que ara mateix, doncs, es defensava des de, en aquest cas, les files del Govern. Per nosaltres, el debat, l'essència, el nucli dur, del que debatem és, sobretot, la defensa dels drets dels infants, de la part més feble, d'aquella que no té veu en el procés d'adopció. Això és el que defensem.

Els recordo una paraula, que s'ha perdut i que l'hauríem de reclamar. No parlàvem abans d'«afillar» en lloc d'«adoptar»? «Afillar» és crear vincles d'afiliació, semblants a l'afiliació biològica, i, per tant, si hem de fer vincles semblants a l'afiliació biològica el que reclamem és una cosa senzilla, doncs, que l'infant tingui en la família l'alteritat, és a dir que hi tingui el pare i la mare. Reclamem una cosa tan senzilla com aquesta. I vostès em deuran dir: «Escolti, però es pot adoptar individualment.» En cap cas, l'adopció individual, la fa-

mília monoparental, ni substitueix ni altera aquesta alteritat, no es veu alterada ni en cap cas substituïda.

Aquest és el nucli dur de la raó per la qual nosaltres votarem aquesta esmena de retorn i per la qual ens oposarem, doncs, en el seu tràmit, a aquesta Llei. El nostre posicionament parteix d'això, de la defensa de la part en aquest cas més feble, d'aquella, hi insisteixo, que no té ni veu ni vot, i volem que en la família d'acollida –volem que en la família d'acollida–, doncs, l'infant hi trobi i hi reconegui això, l'alteritat, hi trobi el pare i la mare.

Per tant, aquesta és la raó central, però en podríem, fins i tot, afegir d'altres. Ja els he dit que no eren ni democràtiques, no eren fruit de les enquestes, ni responien a determinats posicionaments que en cap cas compartiríem d'homofòbia, no? Ens les ha donat el Consultiu; ha estat el Consultiu qui ens ha portat noves raons, a més a més de les que ja teníem, amb un dictamen que, ho recordo, vàrem demanar i se'ns va dir el que se'ns va dir, gairebé que no teníem dret parlamentàriament a demanar-lo.

Ens ha dit fonamentalment tres coses, i, després, en el tràmit d'esmenes, doncs, a l'articulat ja ens hi referirem amb més precisió, no?, però, en primer lloc, que posàvem en risc les adopcions internacionals; en segon lloc, que no estava ben regulat, i això són imprecisions importants, doncs, de determinats supòsits de trencament de la parella, dels drets de l'infant, que és allò que hem de preservar i protegir, i, en definitiva, ens deia, i sintetitzo el Dictamen, que el coneixen prou bé tots vostès, que aquesta Llei generava més inseguretats jurídiques que no pas resolva problemes.

En qualsevol cas, i això vull recordar-ho, ho deia el Consultiu per la unanimitat de tots els seus membres. No era una part contra l'altra, era la unanimitat dels membres del Consultiu, que ens feia aquestes reflexions que hem traslladat també a les esmenes a l'articulat.

Nosaltres hauríem preferit –o el que veiem amb aquesta llei, i el conseller s'hi ha referit en el moment de la presentació, que, en qualsevol cas, era una llei que desplegava els acords del Tinell, aquesta Bíblia laica a què es referia algú no fa pas massa dies des d'aquesta tribuna–, doncs, que els acords del Tinell i el progressisme del Govern s'hagués desplegat en d'altres àmbits. I els en suggerirem alguns, com a suggeriment, i també, si m'ho permet, com a exigència, perquè aquesta mateixa cambra va aprovar no fa pas massa temps una llei de suport de les unitats familiars que no ha estat desplegada. Per què no començaven pel desplegament a les ajudes a les famílies? O per les ajudes a la dependència, que és un tema real de preocupació de moltes i moltes persones i de moltes i moltes famílies? O per les ajudes a l'envel·liment a casa? O per les ajudes a la borsa per atendre els pagaments a les persones separades? O per les ajudes a la universalització de l'acolliment residencial a les dones maltractades? O per tants altres àmbits d'aquella Llei –que, a més a més, vàrem acordar amb una prou ampla majoria en aquesta cambra– que no han estat desplegats? Per què? Perquè tot això que els he dit no és progressisme a cost zero. Això requereix diners, això requereix recursos, i vostès han agafat la línia fàcil.

On queda aquella promesa que des d'aquesta mateixa tribuna, el dia 17 d'octubre de 2001, va fer el qui ara és president de la Generalitat, aleshores en qualitat, doncs, de president del Grup Parlamentari Socialista, el primer grup de l'oposició aleshores en el tràmit de la Moció de censura? Llegeixo literalment; deia, respecte a les ajudes a les famílies promeses des d'aquí: «50 euros mensuals per a cada noi jove dels zero als divuit anys.» Es va dir des d'aquesta mateixa tribuna. Hi ha hagut campanyes electorals, hi ha hagut eleccions, hi ha hagut pacte del Tinell, hi ha hagut no un, dos, pressupostos, i som on som. No hi ha hagut increment d'allò que s'havia promès des d'aquí, no s'han desplegat les veritables i importants polítiques de suport efectiu a les famílies.

En qualsevol cas, vostès han optat, en aquest sentit, per la via fàcil, i aquestes són les raons per les quals, doncs, en aquest cas nosaltres, les diputades i diputats d'Unió Democràtica de Catalunya, atès que no ens han donat altre remei, per aquesta decisió, que, hi insisteixo, per descomptat acatem, però que no compartim, de l'esmena a la totalitat que en el seu dia vàrem presentar, hi donarem suport, per les raons expressades, que em sembla que he intentat que fossin prou entenedores per a la cambra, i, per tant, hi insisteixo, no ens preocupa tant el vehicle com el punt on anem, i volem anar al retorn, i així ho intentarem, doncs, amb els nostres tretze vots, al retorn d'aquesta..., que no és, en cap cas, una bona llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor Juan Manuel Jaime.

El Sr. Jaime Ortea

Gràcies, molt honorable president del Parlament. Il·lustres senyors i senyores diputades, he anat escoltant atentament l'exposició i argumentació de l'illustre diputat del Partit Popular, que defensava la seva esmena a la totalitat per al retorn del Projecte de llei de modificació que ha presentat l'honorable conseller de Justícia, i, molt sincerament, il·lustre diputat, no he escoltat cap argument objectiu que em permeti replantejar la postura del nostre Grup Parlamentari, que ja li avanço que és unànime, i amb tot el respecte, i li ho ben asseguro, a les seves consideracions i a les seves opinions morals, personals i polítiques.

Tanmateix, aquest Parlament afronta avui un debat que també és físic d'aquesta qüestió, un debat físic, i ho explicaré després, perquè representa la mateixa situació i ubicació dels il·lustres diputats i diputades en aquesta cambra: la dreta, evidentment, i l'esquerra; la llibertat i la igualtat davant el conservadorisme d'uns i l'ambivalència d'altres; la fermesa, també, en la convicció per la igualtat de totes les persones, independentment de la seva orientació sexual.

Senyors i senyores diputats, la tolerància és la virtut indiscutible de la nostra democràcia. El respecte als altres, a les seves opinions, encara que siguin diferents, el respecte també a les seves conviccions i també el res-

pecte al fet que ningú té la veritat ni la raó absoluta. Sense aquesta virtut de la tolerància, la nostra democràcia manca de la seva millor eina: l'eficàcia. Manca, també, de la seva raó de ser.

Imposar la visió d'una part de la societat a l'altra part crea, ara per ara, una societat injusta, i en llibertat no té raó de ser imposar la visió legítima d'una part de la societat a la resta. Per què faig aquesta reflexió, il·lustres diputats i diputades? Perquè el concepte de família a Catalunya és molt ample, és molt plural, també a la nostra societat, com la mateixa societat. No podem donar l'esquena a la realitat. La nostra obligació com a legisladors i legisladores d'aquesta cambra és adaptar, si més no, la realitat legislativa a la realitat social del nostre país. Hi ha famílies de tot tipus, amb nucli conjugal, monoparentals, famílies molt extenses, famílies reconstituïdes, i les lleis han d'emparar i protegir totes les persones. I en aquest Projecte de Llei que presenta el Govern de Catalunya ho fem.

La Llei actual, no el Projecte, la Llei actual, permet l'adopció individual de les persones a Catalunya. Els mecanismes científics també permeten l'afiliació biològica de les persones individualment, i les situacions derivades d'altres relacions fan que no podem obviar a Catalunya que hi ha nens i nenes amb pares i mares homosexuals. Aquesta és la realitat i aquests són els arguments objectius a què abans em referia.

Faig aquesta pregunta en veu alta a tota la cambra: si les possibilitats, senyor Sirera, abans esmentades existeixen, és que els nens o les nenes d'una parella homosexual no tenen el mateix dret que els nens o les nenes d'una parella heterosexual? Faig també una altra pregunta en aquesta cambra: un pare o una mare homosexual no té les mateixes obligacions respecte als seus fills que un pare o una mare d'una parella heterosexual? Nosaltres considerem que sí. Jo, particularment, havia batallat per aquest Projecte de Llei com al Projecte de Llei dels drets dels nens i les nenes i de les obligacions dels pares, i es protegeixen en la modificació d'aquesta Llei els drets dels nens, siguin els seus pares homosexuals, siguin els seus pares heterosexuals, sigui una família monoparental, i també igualem les mateixes obligacions dels pares i de les mares.

Com bé posa la part expositiva d'aquest Projecte de Llei, ningú, i s'ha comentat en aquesta cambra, té automàticament el dret a adoptar, sinó que hi ha persones o famílies idònies per a l'adopció. I això és el que s'oblida en aquesta cambra: que és preceptiu l'informe d'idoneïtat.

Senyors i senyores diputats, vostès creuen que en aquest Projecte de Llei no es compleix l'article 39 de la Constitució espanyola, que garanteix i obliga els poders públics a vetllar per la seguretat i la protecció dels fills? El nostre Grup Parlamentari considera que sí.

També s'han posat damunt de la taula, o en aquell faristol, diferents argumentacions, i també, a vegades, als mitjans de comunicació se n'ha parlat a bastament. Primer, que l'adopció afectarà el dret a l'adopció internacional, que és la majoritària, com bé s'ha comentat per part de l'il·lustre diputat, el senyor Sirera, sobretot a les parelles homosexuals; és a dir que legislem un dret da-

vant..., o els drets adquirits..., altre col·lectiu, tot el contrari a la modificació que presenta el Departament de Justícia.

Vostès pensen, sincerament, que això ha afectat negativament el procés d'adopció a l'Aragó? Al País Basc? A Navarra? A Suècia? A Noruega, que també permeten l'adopció a les parelles homosexuals? Doncs el nostre Grup Parlamentari i les dades, no d'aquest Govern, sinó les dades del Govern de Navarra, de l'Aragó i del País Basc, diuen que no ha afectat gens l'adopció, el dret de l'adopció a les parelles heterosexuals.

L'altre argument que supura en aquesta cambra és el desenvolupament del nen o de la nena. No s'ha esmentat explícitament, però sí que implícitament està a l'aire del Parlament, per un possible rebuig de la societat o per una manca d'identificació de la figura del pare o de la mare.

Hi ha un estudi –s'ha comentat també que no hi havia estudis–, encarregat pel defensor del menor de la Comunitat de Madrid a la Universitat de Granada, que, precisament, diu, senyor Sirera, que no afecta ni la seva estabilitat, ni el seu rendiment acadèmic, ni la seva orientació sexual, el fet de l'orientació sexual dels pares o de les mares. És per això que nosaltres diem: «Facta, non verba.» Els estudis diuen tot el contrari que abans ha comentat.

Pensem que aquesta Llei, aquest Projecte de Llei, iguala els drets dels nens i de les nenes, no simplement dels pares, com bé s'ha comentat, sinó dels nens i les nenes. És per això que inspira la modificació que planteja el Departament, i per això nosaltres refusem l'esmena a la totalitat presentada per part del Grup del Partit Popular.

Gràcies, honorable president, il·lustres senyors i senyores diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, bé, aquesta esmena a la totalitat, la posició exposada i el vot del Grup del Partit Popular, de fet, entren dins de la normalitat i la coherència de les seves propostes en aquest àmbit.

De fet, la intervenció que ha fet el senyor Sirera era previsible, tot i que, francament, a mi, m'ha sorprès el to utilitzat, que ha estat un to poc respectuós. Entre altres coses, senyor Sirera, els nens i les nenes no s'exporten; s'exporten els productes, però els nens i les nenes no s'exporten. *(Aplaudiments en el sector del públic.)*

El president

Es prega al públic que no faci manifestacions.

Gràcies.

La Sra. Porta i Abad

Això, en tot cas, és una falta de respecte a la dignitat dels menors i les menors, i jo crec que, en tot cas, és una..., una afirmació que vostè hauria de repensar-se.

Sabem, també, que el vot i l'actitud personal d'alguns diputats i diputades del seu Grup poden no ser coincidents, però no em toca a mi ni al meu Grup, evidentment, entrar a jutjar les contradiccions i actituds personals, sinó les posicions polítiques del seu Grup Parlamentari, que, com ja he dit, són coherents amb el seu projecte i amb el seu discurs.

A mi, personalment, m'acostuma a tranquil·litzar que la seva coherència i la nostra siguin tan diferents i que els nostres projectes siguin llunyans, perquè són dos projectes, realment, als antípodes, però realment al meu Grup Parlamentari..., i a mi en aquest sentit, en aquest cas, no em sembla tan tranquil·litzador que hi hagi una manca de voluntat de reconèixer temes que la ciutadania supera en la seva quotidianitat i en la seva normalitat.

Em preocupa la manca de voluntat de reconèixer els drets de tots i totes les ciutadanes del país; una voluntat que, de fet, es torna discriminatòria. I ara ho és per orientació sexual, però també podria ser per ètnia, o podria ser per llengua, per origen, podria ser per edat, i, de fet, no estem tan lluny que aquestes discriminacions es portaven a terme. De fet, quan es volen fer classificacions i crear desigualtats entre la ciutadania la discriminació pot prendre formes múltiples.

Per altra banda, tot i que evidentment no ens sorprèn aquesta manca de coherència dins del Grup Parlamentari de Convergència i Unió –de fet, era una crònica anunciada, no?–, sí que... –em permetrà, senyor Espadaler, que tregui de context algunes paraules.

Vejam, vostès, aquests escrúpols que tenen..., que no tenen a l'hora de donar suport a l'esmena de rebuig, evidentment no els tenen tampoc a l'hora de dir que hi han contradiccions entre els grups de govern en altres temes. Evidentment, nosaltres tenim les nostres contradiccions; som partits diferents que donem suport a un sol govern, amb un full de ruta que és el pacte del Tinell, i, evidentment, no ens cauen els anells per reconèixer contradiccions. En tot cas, vostès sí que en tenen; en tenen en un tema tan important com aquest, i, de fet, malgrat que vostè ha posat un exemple, no ens sorprèn que durant els vint-i-tres anys que ha governat el país Convergència i Unió s'hagi mostrat tan poca sensibilitat cap a les persones homosexuals.

No ens retreguin més contradiccions; en tot cas, vostès també en tenen. I, de fet, la Llei d'unions estables de parella era un clam social, era un clam, s'havia de fer, i, precisament, també va tenir el seu tràmit parlamentari. I en aquest tràmit parlamentari, precisament, la posició que els diferents grups parlamentaris vam tenir respecte a les persones homosexuals també va manifestar-se de la mateixa manera que avui es manifesta, és a dir, amb múltiples contradiccions entre els diferents grups parlamentaris i entre el seu en particular.

De fet, aplaudim i ens omple de satisfacció veure que alguns diputats i diputades de Convergència encara creuen en la seva societat i copsen la realitat quotidiana malgrat, precisament, les contradiccions que els pot

crear en la seva posició dintre del projecte conservador com és el seu.

De fet, vostès, amb la seva posició de suport i de presentació d'aquesta esmena de rebuig al Projecte de Llei estan deixant al marge un col·lectiu important de persones que vostès poden considerar una ciutadania de segona, perquè se'ls nega el dret a la «normalitat», entre cometes, pel simple fet de desitjar diferent del que marquen els bons costums. Un home o una dona, pel simple fet d'estimar-ne un altre del seu mateix sexe, automàticament veuen minvats els seus drets individuals de parella i col·lectius i, de fet, se'ls està negat el dret a la paternitat o a la maternitat compartida, una cosa que, de fet, és quotidiana en les parelles heterosexuales.

Aquesta Llei és, evidentment, fruit del pacte del Tinell, però no només fruit del pacte del Tinell, sinó de la participació de moltes entitats, també de les demandes de moltes entitats i de molts ciutadans i ciutadanes. I, de fet, no només hem fet això, evidentment: hem augmentat en un 400 per cent el pressupost que s'ha dedicat a dones que pateixen maltractaments; s'està desplegant, precisament, la Llei de suport a les famílies; s'està desplegant el... El certificat d'ideïtat, senyor Sirera, està previst, tal com ja va anunciar l'honorable consellera el mes de febrer, la seva gratuïtat. És a dir, s'està treballant i, evidentment, s'està treballant per canviar moltes coses que no s'estaven fent bé.

Però vostès no poden negar l'evidència que és que amb les seves propostes estan discriminant un col·lectiu pel simple fet de ser com són o de desitjar i estimar persones del seu mateix sexe. Si una parella heterosexual no pot tenir fills o simplement vol portar a terme una adopció, no trobaran cap impediment legal sempre que es compleixin els requisits que s'estableixen. Vostès pressuposen que una parella homosexual, pel simple fet de ser-ho, ja no tenen capacitat d'adoptar compleixin o no els requisits legals exigits o, fins i tot, en el cas que els compleixin millor i de forma més idònia que algunes parelles que en tenen dret reconegut actualment.

Vostès pressuposen i opinen que el fet de ser homosexuals incapacita, per si mateix, les persones i les parelles per tenir fills o filles. Digui'm, realment, un argument acceptable, creïble, perquè això tingui alguna validesa moral o psicològica, perquè nosaltres no l'hi trobem. I, de fet, quants pares abusen dels seus fills i filles? Quin certificat d'ideïtat tenen? I la Llei, malgrat que, evidentment, ho prohibeix... Aquests pares tenen tot el dret de tenir fills i filles i ningú els el posa en dubte perquè, precisament, són heterosexuales. És en el moment que precisament es descobreix que aquests heterosexuales estan abusant, estan fent servir relacions de poder, quan la llei els persegueix, però d'entrada ningú dubta de la seva validesa com a pares. Per tant, no facin servir aquests arguments perquè a nosaltres no ens serveixen ni tenen cap validesa moral, malgrat el respecte que jo tinc per les seves opinions, senyor Sirera.

Nosaltres pensem que vostès, no ha estat avui el cas, però sempre han parlat amb respecte de les persones homosexuals, però el millor respecte que es pot demostrar és precisament el reconeixement de drets, i, per tant, el millor respecte és la no-discriminació. En tot cas, per això, el dret de pares i mares a ser-ho, siguin heterose-

xuals o siguin homosexuals, no obsta..., els drets de les criatures a ser adoptades.

El dret d'adopció, el dret de filiació, ha de contenir sobretot la garantia que els infants trobaran un entorn segur, saludable, acollidor, en el qual l'afecte sigui el vincle relacional, se li asseguri l'amor, l'educació, la higiene, l'alimentació, l'accés a la cultura, espais de joc, d'oci, entre moltes altres coses.

És evident que aquest dret, que passa per sobre de tots els altres, no té ni sexe ni orientació sexuals. És diferent l'amor o l'afecte, si s'és heterosexual o s'és homosexual, cap a les criatures?

Les relacions humanes, de fet, són classificables per orientació sexual o és evident que les relacions humanes són múltiples, complexes i que l'afecte als infants, a la parella, no té res a veure amb l'opció sexual que es tingui sinó amb la naturalesa humana de cada persona?

A mi em sembla que va més aviat per aquí. Ser bon pare o mal pare, bona mare o mala mare, ser idoni o no idoni per a una adopció no depèn de la sexualitat dels cònjuges, dels membres de la parella, sinó de la complexitat de la naturalesa humana que totes i tots portem a dins. Com pot la llei seguir discriminant les persones per estimar-se d'una manera o altra, o seguir negant a les criatures el dret a una llar en què se'ls estimi? Vostès, de fet, ens estan proposant això: estan equiparant homosexualitat amb manca d'idoneïtat.

Nosaltres pensem que la societat va molt per davant d'això. Moltes vegades les lleis que discutim en aquest Parlament, que discutim, consensem, i fins i tot portem a terme baralles dialèctiques impressionants, algunes vegades els ciutadans i ciutadanes del país ho viuen amb bastanta més normalitat del que nosaltres pensem i volem mostrar, i conviuen, de fet, de forma quotidiana amb allò que intentem legislar i regular. Potser per això, i no per altres raons amb què s'intenta fer populisme, és per què les institucions polítiques moltes vegades perdem credibilitat davant la ciutadania.

Nosaltres, en aquest Parlament, tenim la responsabilitat de legislar per a totes i tots, per al cent per cent de la població, voti o no voti, sigui de l'origen que sigui, tingui l'opció sexual que tingui o sigui creient o no. I resulta que no som iguals, que som ciutadans i ciutadanes diferents i que aquestes diferències, lluny de viure's com un enriquiment i un intercanvi, s'han viscut com a fre i han estat fruit de discriminació dels col·lectius considerats anormals.

I no parlem de majories o minories. No estem parlant de majories o minories. Sense anar més lluny, el 52 per cent de la societat que som les dones hem estat amb una normalitat absoluta fora de les institucions i no reconegudes per la legislació, i, de fet, seguim sent-ho en gran part. I no es tracta d'una suposada minoria amb una orientació sexual diferent i enfrontada a la resta de la societat, sinó de fer possible que aquesta diferència no doni pas a una desigualtat, i a ser reconeguda i fer possible el dret a la diferència en la nostra legislació. De fet, una cosa ben senzilla que a molts els costa d'entendre.

Vostès parteixen del model tradicional de família, que cada cop és més lluny de la realitat social, i en aquesta

realitat les famílies són diverses i acceptades amb normalitat, construïdes a partir d'una unió matrimonial, d'una unió de fet, heterosexual o homosexual, o bé són monoparentals per pròpia voluntat, o bé per dissolució de la parella, o per defunció d'un dels membres... De fet, la diversitat familiar és molt àmplia i és veritat que els éssers humans seguim vivint a través de vincles, però ara aquests vincles són d'un altre tipus, i és, precisament, en aquests vincles on és possible la diferència, on cap la diferència. De fet, el Consell Consultiu ha dictaminat que aquest Projecte de llei s'adequa a la legalitat constitucional i estatutària en aquest aspecte.

Nosaltres pensem que aquesta és una llei protectora dels infants, és una llei que acaba amb la discriminació per opció sexual en les adopcions i acolliments, i és una llei que respon al nostre model de societat, on els models familiars són diversos.

Per això nosaltres votarem en contra d'aquesta esmena a la totalitat. I pensem que vostès han de replantejar-se, precisament, la presentació d'aquesta esmena a la totalitat, el suport d'una part del Grup de Convergència i Unió a aquesta esmena a la totalitat, i, precisament, intentar avançar d'una altra manera: amb respecte total i absolut cap a les diferents opcions, siguin com siguin i vinguin d'on vinguin.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell Nadal

Gràcies, senyor president. El nostre Grup Parlamentari és l'últim a posicionar-se entorn d'una esmena a la totalitat presentada pel Grup que està més als antípodes de nosaltres, des del punt ideològic i dels nostres plantejaments en aquest Parlament. I segurament això s'ha de notar en la nostra intervenció. Però, contràriament al que podria esperar-se, nosaltres no volem enfocar el tema com una qüestió que vostès són els «retros» i nosaltres som els «avançats», dit entre cometes –és una temptació que resistirem–, i volem plantejar les coses en termes de racionalitat.

Nosaltres aplaudim, òbviament, l'opció del Projecte de llei que avui convertirem en llei. I volem precisar que, tot i que s'ha plantejat en un moment en què el debat social també es produeix entorn del matrimoni de les parelles homosexuals, convé no confondre's i aclarir que el text que avui discutim en aquest Parlament senzillament ve a permetre en essència que la criatura adoptada per una persona homosexual que conviu en parella pugui ésser adoptada per aquesta parella i, per tant, les dues persones puguin exercir conjuntament de pares o mares, i alhora es regula que una parella homosexual pugui tramitar conjuntament una adopció. Essencialment estem parlant d'això, eh?, a banda d'altres temes menors.

Parlem, per tant, fonamentalment, de protecció d'infants i dels seus drets, i donem cobertura a una reali-

tat que existeix, que tal com està regulada obvia el fet que quan hi ha una parella homosexual hi ha dues persones que es fan responsables de la criatura adoptada i no només una. I cal incidir que la reforma –s’ha dit, però creiem que cal insistir-hi– no implica que tota persona o parella homosexual pugui adoptar –ningú no té automàticament el dret a adoptar–, sinó que, igual que l’heterosexual, té dret que es valori la seva idoneïtat, o no, per fer-ho.

De les seves paraules volem entendre que vostès pretenen defensar la institució familiar. Però creuen realment que els infants adoptats per parelles de gais i lesbianes són infeliços per aquest fet?, generen algun problema social per aquest fet?

Nosaltres entenem que seran més o menys feliços, generaran més o menys problemes en funció de moltes altres circumstàncies, però no ens atrevim a estigmatitzar aquestes famílies només per això. Vostès creuen que ho hem de fer, que hem de fer aquesta estigmatització?

Perquè els qui rebutgen aquesta realitat, amb formes a vegades certament cruels i ofensives, coneixen algun cas concret de prop? No tenen cap fill o filla, cap germà o cap germana, cap amic, cap amiga que sigui homosexual? S’atreveixen a dir-los a la cara que són un problema i que la convivència d’un infant amb ells o amb elles és una possibilitat que hem de negar socialment? S’atreveixen a dir-li, a una criatura, que viu amb dos pares o dues mares, que no pot gaudir del dret al reconeixement d’aquesta que és la seva realitat?

Vostès plantegen que una criatura té dret a un pare i a una mare, però, si té un pare i un pare o una mare i una mare, què fem? Mirar cap a una altra banda? Tapar-ho? No voler-ho veure? Per què? Perquè són pares o mares que han renunciat a la procreació biològica? I les parelles heterosexuales que han renunciat a la procreació biològica? I si resultés que la procreació no és la finalitat natural que justifica que dues persones decideixin fer-se companyia i compartir un projecte vital? Ja ho sé que vostès poden pensar que sí, que aquesta és la finalitat natural, però no podem imposar a tota la societat que tingui aquesta mateixa apreciació.

Nosaltres no ens veiem amb cor, senzillament no ens veiem amb cor de negar igualtat i reconeixement tant als pares o mares com a les criatures que viuen en aquesta situació. Si hi ha parelles disposades a dedicar el seu temps, el seu esforç, la seva estimació a educar una criatura, no ens sembla raonable que neguem la possibilitat de fer-ho i fer-ho de forma oberta, sense falses aparències, sense fer veure el que no és, en definitiva sense repressió i sense rebuig de la comunitat. No és comprensible en termes de racionalitat que neguem aquesta acceptació.

I és que independentment de les creences de cadascú, molt respectables, el que ha de fer un parlament és atendre les realitats socials, fins i tot els diria que ens agradin o no. En el nostre cas, a nosaltres la realitat homosexual ens agrada, així de clar. Però els insisteixo que ens agradin o no, un parlament ha d’atendre les necessitats de la societat.

Nosaltres estem contents, per tant, d’haver-nos posicionat, alineat amb altres territoris avançats, com Islàndia,

com Suècia, com Noruega. Per fi alguna semblança amb una socialdemocràcia nòrdica en aquest Parlament, quina alegria, Déu meu!, és una cosa que voldríem que fos present més freqüentment. També ens apropem a altres llocs més pròxims, com Navarra, País Basc o Aragó, però, en definitiva, apostem per encapçalar aquest procés d’acceptació de qüestions presents en la societat i a les quals estem obligats a donar resposta. No podem seguir ocultant realitats que estan en la nostra societat.

Com veuran, estem fent un esforç per situar el tema en termes de racionalitat. I ho fem amb tota la voluntat per contrarestar les formes que a vegades ens hem de sentir dir. I em referiré, per exemple, a algunes opinions que ens han arribat, a nosaltres, com a grup, sobretot per escrit, des que es va iniciar el procés de discussió d’aquest projecte. Ens han arribat a dir que «ara només faltaria que acceptessin que un home pugui anar al Registre Civil a inscriure la seva convivència amb una gallina», i altres comentaris d’aquest estil que obvio traslladar-los. No creiem que aquest hagi de ser el nivell de debat. Fem un esforç de racionalitat. Perquè veiem que moltes persones queden cegades per les seves pròpies creences, ens neguem que això sigui així i per això volem ser racionals, volem fer un esforç de racionalitat.

En definitiva, el verdader error, al nostre entendre, és ocultar i excloure les persones senzillament per ser com són i impedir, en concret, el que ens pertoca, que determinades criatures puguin ser felices en un entorn de persones disposades a compartir un projecte de vida en comú.

I pensem que seria un gest de generositat política que vostès acceptessin que no poden avantposar els seus valors i les seves creences personals, per respectables que siguin, a l’avanç social en termes de convivència i de reconeixement de drets a les persones. Nosaltres els respectem les seves creences, fins i tot podem comprendre les resistències que algunes persones poden tenir a determinats plantejaments, perquè tots som d’alguna forma víctimes de la nostra educació, d’allò que tenim totalment interioritzat, però el que no acceptem és que es passi per davant, això, a la regulació en la societat d’una realitat complexa com la que tenim.

Per tant, senyors del PP i altres que comparteixen el seu criteri, de cap de les maneres ens plantegem retirar el text que avui tenim en aquest hemicicle, ans al contrari: estem delint per aprovar-lo, estem contents que avui això s’aprovi, ens hem mudat perquè això s’aprova avui i els convidem també a fer aquesta aprovació.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada.

Seguidament cridarem a votació estrictament pel que fa referència a l’esmena a la totalitat.

(Pausa llarga.)

Posarem, doncs, a votació l’esmena a la totalitat.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 28 vots a favor i 100 vots en contra.

Seguim el debat amb les esmenes a l'articulat. Passarem al debat per defensar les esmenes a l'articulat i per fixar-ne la posició. Té, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor Juan Manuel Jaime, la paraula per defensar aquesta esmena.

El Sr. Jaime Ortea

Gràcies, molt honorable president del Parlament. Il·lustres senyors i senyores diputades, aprofitaré el torn per defensar l'esmena que presenten els tres grups que donem suport al Govern, però també per posicionar-me sobre les esmenes que presenta el Grup de Convergència i Unió.

Primer, senyors i senyores diputades, per una consideració de respecte als òrgans amb els quals ens hem dotat, com en aquest cas que estem parlant el Consell Consultiu; de respecte –cosa que abans no passava gaire sovint, però que el nostre Grup Parlamentari ha considerat que era bo tindre a consideració– a les recomanacions que feia el Consell Consultiu sobre la modificació del Projecte de llei. Nosaltres en el passat sempre ho vam dir, en el present ho diem, ho vam fer en el passat i també ho estem fent ara en el present en la presentació de la nostra esmena.

(El vicepresident segon substitueix el president en la direcció del debat.)

La nostra esmena modifica l'article cinquè, de l'apartat primer, referit a l'ordre dels cognoms. Encara que el nostre Grup Parlamentari considera que és improbable que dues persones que s'han posat d'acord, primer, per viure en parella, després per adoptar, no es posin d'acord en l'ordre dels cognoms del nen o de la nena, però encara que succeeix, donem la possibilitat amb aquesta esmena, no com proposa l'esmena de Convergència i Unió, sinó que donem la possibilitat que el jutge determini en interès del menor. És per això que aprofito també per posicionar-me en contra de l'esmena de Convergència i Unió, l'esmena número 3, per l'argumentació que abans he donat.

Respecte a l'esmena número 4, presentada per part de Convergència i Unió, nosaltres considerem que no és apropiada. Primer, perquè la Llei de parelles de fet ja ho regula. Nosaltres amb aquesta modificació pretenem equiparar totes les parelles per igual, independentment, senyors i senyores diputades, de la seva orientació sexual. Si en les parelles heterosexuales, si hi ha un acord, no obliguem la intervenció del jutge, per què en les parelles homosexuals, si ja hi ha acord, obliguem la intervenció del jutge? Nosaltres considerem que és una equiparació del mateix, de les parelles homosexuals i també de les parelles heterosexuales. I, a més a més, l'obligació d'escoltar el nen ja ve fixada per l'article 11 de la Llei 8/1995, d'atenció i protecció dels drets dels infants i adolescents.

Respecte a les esmenes cinquena i sisena, de Convergència i Unió, sobre les adopcions referides, que també ha sortit com a argumentació a l'esmena a la totalitat de rebuig, nosaltres considerem que qualsevol llei,

i més aquesta, parteix del principi general de la prohibició de frau. Però, a més a més, senyors i senyores diputades, l'article 4, de la Llei d'atenció i protecció dels infants i adolescents, fa que tota la legislació catalana en matèria de protecció dels nens i els infants s'ha d'interpretar i aplicar amb els acords dels tractats internacionals. És per això que considerem que amb aquestes esmenes que presenta el Grup Parlamentari de Convergència i Unió no es millora el text que presenta el Departament de Justícia.

Volem dir, també, que les esmenes són de caràcter reiteratiu. He comentat a bastament que ja les lleis de caràcter general regulen totes les qüestions abans esmentades.

Senyors i senyores diputades, una llei no surt per afavorir un col·lectiu en detriment d'un altre. Això el nostre Grup Parlamentari ho ha comentat a bastament en l'anterior intervenció. Les lleis surten per equiparar els drets i deures de totes les persones, independentment de la seva orientació sexual, les seves creences religioses o les seves idees polítiques. Els drets fonamentals defineixen el concepte d'una ciutadania. Amb aquesta modificació que presenta el Govern de la Generalitat aprofundim en el nostre concepte de ciutadania, garantint –ho torno a dir i ho emfatitzo–, garantint els drets als menors i reafirmant les obligacions dels pares i de les mares, independentment de la seva orientació sexual.

És per això que nosaltres, com no podria ser d'una altra manera, votarem afirmativament la nostra esmena presentada i votarem en contra de les esmenes presentades per part del Grup de Convergència i Unió.

Permeti'm, honorable president, que aprofiti per saludar des d'aquest faristol les entitats que ens acompanyen: l'Associació de Pares i Mares de Gais i Lesbianes; la Coordinadora de Gais i Lesbianes; el Casal Lambda; ACORD i Grup de Famílies de Gais i Lesbianes.

Gràcies, honorable president del Parlament, il·lustres senyors i senyores diputades.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, illustre senyor diputat. Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, siguin les meves primeres paraules també per saludar els il·lustres convidats, representants de col·lectius de gais i lesbianes que ens acompanyen.

Em toca fer el torn de defensa de les esmenes subsegüents al Consell Consultiu, i no hi perdre gaire temps. Aquestes esmenes les suggereix el Consell Consultiu de forma unànime i, per tant, amb independència de la millor o pitjor fortuna en la redacció –jo crec que és bona, però potser es podria canviar alguna paraula– responen al que el Consell Consultiu ens diu per unanimitat. I, per tant, jo convidaria els membres del tripartit, els representants i els diputats i diputades, que hi donessin suport. Perquè no es tracta d'un tema de... no volem

ideologitzar... ja m'entenen, qüestions que representen mancances tecnicojurídiques a la llei. Com a mínim.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per exemple, l'ordre dels cognoms del nadó, perdó, de l'adoptat, que no poden ser el del pare i la mare, en aquest cas, sinó que s'ha de triar d'alguna forma. Si els agrada fer-ho a través del jutge o fer-ho a través de l'adoptant de més edat; home, a nosaltres ens sembla millor el de més edat, no cal fer intervenir el jutge per a això, potser el judicialitzem massa un tema com aquest si no hi ha acord. Però, vaja, en tot cas, nosaltres no tindrem cap inconvenient a abstenir-nos en l'esmena que proposa el tripartit en aquest tema, i –almenys per part dels diputats de Convergència i Unió– votarem a favor de les esmenes que són més coherents, entenem nosaltres; primer, per fixar l'ordre dels cognoms; segon, per advertir que, en el cas de les adopcions internacionals, de la llei interna dels països. Una llei ha de ser tuïtiva del coneixement per part dels seus administrats, que coneixin els topalls d'aquesta llei, i per això es fa el preàmbul, i és bo que hi sigui. I és bo que en l'articulat també es digui que existeixen aquests topalls i que, a més, no es pot permetre cap tipus de frau de llei en possibles adopcions successives.

Finalment, cal preveure els drets del menor en el cas de ruptura de la parella homosexual, en cas de secessió de la convivència –per dir-ho d'una forma–, però aquest és un tema que, repeteixo, ha estat perfectament definit per unanimitat pel Consell Consultiu. Jo els aconsello que votin i, si no volen votar, doncs, miri... vostès mateixos.

Què estem discutint? Estem discutint un tema que dintre del desenvolupament del dret civil català, deixi'm fer una prèvia, és un tema minúscul, no dic important, molt important, emblemàtic, fins i tot, però minúscul. I em dirigeixo –permeti'm la prèvia– al senyor conseller.

De què serveix, senyor conseller, l'Observatori de Dret Civil Català? De què serveix la Comissió de Codificació? De què serveix que vostè s'hagi trobat en el calaix, preparat, al seu calaix de conseller, fetes, la posada al dia del Codi de successions, la posada al dia del Codi de família, la regulació de la persona física, la regulació de la persona jurídica, el Codi patrimonial, que podia ser completat amb els drets reals, les obligacions i contractes. I té, a més, al calaix, estudis avançats en el tema d'arrendaments rústics, relacions avis - néts i el *trust*.

Per què aquesta paràlisi? Jo saludo un avenç en el Codi civil català. Creu realment que no es podria fer en paral·lel tot això que ja té preparat i fet? O és que no es pot fer en paral·lel? O és que hem d'estar catorze mesos en la pura paràlisi? I això no està prohibit en la Llei que estem aprovant avui, és simplement un fet.

Per què dic que tampoc és prioritària? Home, doncs, perquè la Llei de l'Estat sí que és important, i serà molt important. Aquesta Llei serà molt important, i ve de dos mesos. Jo crec que des del punt de vista de la comuna preocupació per a la no-discriminació de cap parella per raó d'orientació sexual és prioritària la regulació que doni accés al Registre Civil, per acabar amb la total inseguretats jurídica. Són molt importants els drets socials, els drets fiscals.

El conseller d'Economia i Finances podia fer molt en aquest aspecte. Els drets laborals i, si m'«apura», unes polítiques públiques d'eradicació de qualsevol signe d'homofòbia. Però, vaja, aquesta és una qüestió prèvia.

A mi em toca explicar-li, naturalment, les raons del sí o del no per part del Grup de Convergència i Unió. Per part, concretament... el Grup d'Unió ja s'ha definit d'una forma clara i votarà, llibèrrimament, pel seu mandat congressual en contra del Dictamen.

Què passa amb el Grup..., perdó, no amb el Grup sinó amb Convergència Democràtica de Catalunya? Miri, nosaltres no li donarem arguments a favor del sí o del no; ja ho han fet els diferents portaveus a través de la seva oposició, posició favorable o capteniment en favor de l'esmena a la totalitat. Algunes les compartim, i la major part d'elles no, per demagògiques. Un punt de demagògia que jo crec que és millor el principi de la coalició que dona llibertat de vot pactat, tan sagrat, com a mínim, com el pacte del Tinell, i un principi constituent de Convergència Democràtica tan sagrat com el pacte del Tinell.

Per això reclamo respecte absolut per al sí i per al no, perquè aquest no és un tema de progressisme. Senyor Jaime, no és un tema de dretes o esquerres. No foti arguments tronats, home! (*Rialles.*) Aquest no és un tema de discriminar per motius d'orientació sexual. Convergència i Unió ha dat una bona prova històricament. Va ser una consellera d'Unió, en un govern de Convergència i Unió, que va fer la primera llei d'unions estables de parella que reconeixia el fet homosexual a l'Europa del sud. No a Navarra, al País Basc, a la Rioja, a Suècia o a Islàndia; a Itàlia, a Portugal, a França i a Espanya. I que permet, evidentment, l'adopció de forma individual de la persona, amb independència de la seva orientació sexual.

Aquest és un tema que va més enllà, senyores i senyors diputats, de la ideologia o de l'adscripció partidista; aquest és un tema que toca la fibra sensible de les conviccions íntimes. I per això és lògic que les diputades i els diputats que han intervingut, amb legítima postura ideològica, hi aboquin la passió que neix de concepcions ètiques o religioses, totes respectables. Però, permeti'm, que poden condicionar un capteniment que es manifesta i pretén ser de pura racionalitat o de decisió pretesament objectiva i desapaixonada, i no ho és.

Aquest és un tema que mai es pot utilitzar com a arma d'erosió política del discrepant. Per això els estalvio el meu catàleg de drets en favor de la Llei, que jo votaré favorablement. I aquesta és una anècdota que compartiré –anècdota important–, que compartiré amb companyes i companys del meu partit, però també companyes i companys del meu partit tindrien dret a pujar en aquesta tribuna i, molt llibèrrimament, fer un catàleg d'arguments en contra del vot d'aquesta Llei.

Per això, l'expressió, legítima, per pacte congressual, d'Unió, és la que és; i, per això la legítima i llibèrrima decisió de les diputades i diputats de Convergència Democràtica és la que s'expressarà amb el vot a favor en alguns casos, o en contra. I aquest no és un tema de furgar en les discrepàncies; aquest no és un tema de... aquest és un tema de pacte, senyora Carme Porta. Nosaltres, quan parlem de les discrepàncies, no parlem de les dis-

crepàncies entre partits, molt legítimes, oh, és clar que sí!; nosaltres les tenim fins i tot pactades. Del que parlem és de discrepàncies del Govern, del que parlem és de l'olla de grills en la solidaritat governamental.

Parli'm d'un sol exemple, en vint-i-tres anys de governs de Convergència i Unió, en què el Govern s'hagi manifestat amb votacions a favor o en contra com van haver de fer vostès amb el túnel de Bracons. Cosa insòlita, però, vaja, no entrem aquí a discutir, perquè en els arguments jo només responc aquells que no afecten la Llei. Els estalvio, doncs, els arguments a favor o en contra. Però, en canvi, per acabar, jo no puc estalviar-me un parell de consideracions i constatacions que em sembla que es poden titllar d'objectivables, i que poden ajudar a decidir.

La primera: no disposem, malgrat el que ha dit el senyor Jaime, no disposem d'estudis rigorosos unívocs per poder afirmar amb rotunditat que la relació d'alteritat, la relació..., la referent pare - mare sigui o no sigui in-nòcua per al superior bé del menor, per al seu desenvolupament, per al seu correcte equilibri psicopedagògic. La comunitat científica no ens ajuda amb una resposta rotunda i clara. I ja ens agradaria. Però com diem els juristes, aquest és un tema de doctrina no pacífica i de jurisprudència vacil·lant. Aquesta és la primera constatació.

La segona: mai preval el dret a adoptar per sobre del dret a ser adoptat. El bé superior que cal protegir –s'ha dit, i ho ratifico– és el del menor. No hi ha hauria cap dubte, crec jo, si poguéssim residenciar el dret que contempla la Llei en l'exclusiu àmbit dels drets dels adoptants. Quina raó hi hauria per negar o pretendre limitar el dret dels adoptants per «culpa» –per culpa, entre cometes, òbviament–, per motiu de la seva orientació sexual? Cap, entenc jo. Però és que el que preval és el dret de l'adoptat. I l'adoptat, normalment menor, nadó, no es pot expressar. Tant de bo en el moment en què es pogués expressar, segurament –i aquesta, permetin-m'ho, i gairebé ho retiro després de dir-ho, és una afirmació particular–, acceptaria, acceptaria l'adopció, potser.

Tercera constatació: per què parlem només de l'adopció de nadons, normalment de països que s'han explicat aquí, que no vull qualificar d'exòtics, per no fer cap frivoltització en aquest tema? Per què no parlem de l'acolliment d'adolescents, no tant de nadons, però d'adolescents conflictius, que estan en uns hospicis de la Generalitat i que són conflictius i que ningú..., o costa trobar famílies adoptants i famílies acollidores, siguin heterosexuales, siguin monoparentals, siguin gais o lesbianes? Per què no en parlem?

Mirin, nosaltres creiem que l'adopció no és –i no dic que ho sigui per a algú– un experiment sociològic –acabo, senyor president– per part dels adoptants. És un acte d'amor, d'amor de present i de futur, mai un experiment sociològic. I concloc, senyor president: per això, no per les raons que els he dit, que eren simples constatacions o consideracions subjectives, sinó per la sagrada llibertat de vot que tenim com a principi constituent, aquest cop podem expressar el vot amb consciència, i els asseguro que no ens hem mudat, però ens en sentim plenament orgullosos, orgullosos des de Convergència Democràtica de Catalunya de poder seguir la llibertat de consciència en votar qüestions que bàsicament són

en l'origen d'un partit format per diverses ideologies, per fórmules discrepants de capteniment, però l'objectiu prioritari del qual –no dic «únic», dic «prioritari»– és la reconstrucció nacional de Catalunya, fins a la plena sobirania d'aquest país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per fixar la posició sobre el text del Dictamen, tenen la paraula seguidament els grups parlamentaris. I en primer lloc ho pot fer, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Bé, s'han plantejat molts temes, alguns dels quals ja havíem plantejat en el debat de l'esmena a la totalitat. De fet, hi ha un debat que està per aquí sobre, que diu si aquest debat va més enllà de la ideologia. Jo crec que és evident que hi ha ideologia al darrere i que es tracta de permetre canvis i reconèixer realitats diferents. I precisament poder reconèixer o no aquests canvis forma part de la ideologia d'uns partits o altres. Potser a vostè li semblarà tronat ser de dretes o d'esquerres; jo no faré aquesta afirmació, però en tot cas sí que té a veure, i molt, amb la ideologia.

Vostè ens parlava, senyor Camps, ara mateix, que..., això que ha dit sobre la manca de coherència dintre del seu Grup Parlamentari i que vostès posaven en dubte, en tot cas, la coherència del Govern, no? Miri, no tot és el pacte del Tinell, i evidentment som tres partits diferents, no una federació de partits, i evidentment tenim idees diferents sobre moltes, moltíssimes coses. Nosaltres tenim un full de ruta, que és el pacte del Tinell, i això farem que es compleixi, i és el full de ruta de l'acció d'aquest Govern. I en això anirem tots a l'una, i totes.

Vostès han governat el país durant vint-i-tres anys, una federació de partits. Possiblement també tenien discussions en el Consell de Govern, on tothom tenia postures diferents, i aquí votaven d'una sola manera, tal com va passar, per exemple, en un tema com el matrimoni homosexual, on vostès van tenir una sola postura, perquè no van deixar el vot en consciència. És a dir, tampoc ens vinguin a vendre sopars de duro, una mica, perquè, a veure, també sabem on som. Però, en tot cas, em centraré en el debat, que tampoc es tracta d'un diàleg entre vostè i jo, sinó que del que estem parlant és d'un canvi que a nosaltres ens sembla molt important per a la societat catalana.

Aquesta Llei, per nosaltres, suposa quatre canvis fonamentals. El primer, que és un canvi en el paradigma de la família; és evident que la millor família per als infants és aquella que li ofereix un ambient d'amor i els permet el desenvolupament humà idoni. En segon lloc, és reconèixer que la realitat va, moltes vegades, per davant de la llei, i aquesta Llei regula la situació d'aquests i aquestes menors que viuen en famílies on només té reconeixement jurídic un dels pares o una de les mares, i ara, amb aquesta modificació legal, es permetrà que aquests menors i aquestes menors puguin tenir

dues persones responsables i obligades a atendre'ls. En tercer lloc, s'acaba el frau de llei, diguem-ne, ara podran adoptar les dues persones; per tant, es tindrà coneixement de les dues persones que formen aquesta família a l'hora d'adoptar els infants, i no fent-se passar per monoparentals. I, en quart lloc, és una llei que fomenta l'adopció nacional, atès que la internacional estarà limitada, evidentment, per la legislació dels països d'origen d'aquests infants i, evidentment, pels tractats internacionals, els quals es respecten escrupolosament per part del Govern.

I, en definitiva, els drets dels menors i les menors és l'eix fonamental d'aquesta reforma. Precisament en aquest sentit, tal com s'ha plantejat en el Projecte de llei..., que jo crec que amb l'esmena que ha defensat el senyor Jaume, presentada pels tres grups que donem suport al Govern, millora el text presentat, però em sembla del tot acceptable i assumible i, evidentment, defensable davant de les esmenes que vostès presenten.

La primera esmena del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre l'ordre dels cognoms, creiem que queda superada amb l'esmena que presentem els grups que donem suport al Govern, perquè, per nosaltres, evidentment, l'edat pot ser un criteri, però no creiem que sigui un element a tenir en compte, perquè no pot ser un criteri per triar el... I, en tot cas, el que ha de ser prioritari és el consens entre la parella per triar els cognoms, els noms o qualsevol altra situació, i en tot cas això seria el desitjable, i la intervenció judicial seria, precisament, el no desitjable. El que volem, evidentment, és que la parella arribi a un acord de forma civilitzada i que no acabin als tribunals per qualsevol decisió que hagin de prendre en funció dels drets de l'infant, evidentment. I això tant pot passar sent una parella homosexual com heterosexual, i, per tant, pensem que l'esmena presentada pels tres grups que donem suport al Govern així ho recull i va molt més enllà.

Pel que fa a la segona esmena, relativa a l'extinció de la convivència de la parella, tot i que el Consell Consultiu hi ha posat alguna objecció, cal recordar que és reproducció, de fet, d'una disposició vigent, l'article 15 de la Llei 10/1998, d'unions estables de parella, la constitucionalitat de la qual no ha estat mai posada en qüestió, en cap moment de la seva tramitació, que, com vostè mateix ha recordat, va ser aprovada pel Parlament de Catalunya a proposta del Govern anterior, de Convergència i Unió. Segons aquesta legislació, només és preceptiva la intervenció judicial en cas de discrepància entre les parts, tant si es tracta de parelles de fet heterosexuales, com si es tracta de parelles de fet homosexuals. Per tant, rebutjarem aquesta esmena.

La tercera esmena, relativa a combatre un possible frau de llei en l'adopció internacional, ens sembla del tot innecessària, atès que la legislació catalana en matèria de protecció de menors s'ha d'interpretar i aplicar en funció dels tractats internacionals vigents, entre els quals el més important a aquest efecte és la Convenció de les Nacions Unides sobre la protecció dels drets dels infants, que és la que conté l'esmentada prevenció. Cal recordar que estem reconeixent l'adopció de famílies homoparentals, però això no vol dir vulnerar els drets dels i les menors, sinó que el que pretenem és, precisament, asse-

gurar-los. Per tant, aquest és el principi que regeix tota la Llei i, per tant, al nostre entendre, és sobrerera, aquesta esmena, i també la rebutjarem.

I la darrera esmena presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió en el mateix sentit, per tal d'afegir a l'exposició de motius la inseguretat jurídica de la Llei en els processos d'adopció internacional..., de fet, podem trobar-nos amb nous països amb diferents legislacions, canvis en les legislacions, però, a més a més, no creiem que sigui necessari un advertiment d'aquest tipus, perquè a més a més, des del Departament de Benestar i Família, en el desplegament reglamentari de la Llei s'haurà de procedir a les limitacions que marca precisament aquesta legislació internacional i als advertiments necessaris. Per tant, ens podríem possiblement trobar amb dificultats en l'aplicació dels tractats, i precisament el que s'ha de fer és ajudar a no haver de partir d'un *a priori* en l'adopció per part de parelles homosexuals, sinó precisament partir de la necessitat d'igualtat entre unes parelles i les altres.

En tot cas, del que estem parlant és de reconèixer una adopció que no està reconeguda, i les famílies homoparentals o les parelles homosexuals no fan experiments sociològics en l'adopció; també és un acte d'amor, tal com fan altres parelles heterosexuales, i, per tant, nosaltres no podem partir d'aquests *a priori*. En tot cas, vostè parlava d'acolliment; parlem-ne. Aquest Govern és evident que ha fet esforços per potenciar l'acolliment, perquè precisament aquests i aquestes menors que no estan en hospicis, sinó que estan tutelats per la Generalitat, evidentment, tinguin el dret també a una família, encara que no sigui la família biològica, i puguin mantenir el vincle amb la família biològica, i s'estan fent esforços i aposta política, precisament, perquè l'acolliment sigui cada cop més estès i sigui una realitat que aquests menors i aquestes menors estiguin en un entorn on se'ls doni afecte, a banda que sigui o no la seva família biològica.

Per tant, nosaltres rebutjarem les esmenes de Convergència i Unió, tal com estan plantejades i, evidentment, donarem suport a la presentada pels tres grups que donem suport al Govern.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

(*El Sr. Camps i Rovira demana per parlar.*)

El president

Senyor Camps...

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Per una greu contradicció.

El president

Té un minut –té un minut.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies. No, no; no entraré en el tema de les divergències entre grups, partits, governs... Aquest, avui, no toca. És vostè que ha tret inicialment el tema, i, per tant,

senyora Porta, jo l'he respost de la forma que m'ha semblat adequada.

En canvi, sí que m'interessa ressaltar una greu contradicció que vostè posa en les meves paraules, que jo no he dit. En cap moment he dit que l'adopció per part de parelles homosexuals es tractés d'un experiment sociològic. He dit que l'adopció, la faci qui la faci, mai pot consistir en un experiment sociològic, en la qual molt legítimament els adoptants, sigui qui sigui, puguin modelar un nadó i educar-lo partint d'un principi de taula rasa, que és legítim, que és molt legítim, però que no hauria de ser això, perquè –he dit– l'adopció és sobretot, la faci qui la faci...

El president

Senyor Camps...

El Sr. Camps i Rovira

...un acte d'amor de present i de futur. Per tant, em sembla que era molt clar poder aclarir això.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Molt breument, de l'escò estant, per manifestar que, en coherència amb la defensa que hem fet de la nostra esmena a la totalitat, el nostre Grup Parlamentari votarà en contra de totes i cadascuna de les esmenes que han presentat els diferents grups i, per tant, en contra del Dictamen de la Llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, la il·lustre senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell Nadal

Gràcies, senyor president. Bé, en aquest torn donaré per defensada l'esmena que hem presentat els tres grups que donem suport al Govern, perquè és un tema, a més, molt tècnic, sobre l'ordre dels cognoms, en què no val la pena que ens estenguem massa. Respecte a les esmenes presentades per Convergència i Unió, també han estat tractades, i no m'agradaria ser reiterativa. Per tant, únicament voldria aturar-me en alguna qüestió que m'interessa especialment.

I, per exemple, és en aquesta proposta que fan de modificar l'exposició de motius per fer l'advertiment que hi ha països que no accepten l'adopció d'homosexuals i que això pot ser un problema. Certament, hi ha països que no tramiten adopcions de parelles homosexuals, i és un element que des del primer moment hem tingut en compte, en pensar en una regulació adequada. Però és que, davant d'aquest fet, si nosaltres considerem injusta aquesta restricció que existeix en alguns països, què haviem de fer? No legislar això que pensem que de

mica en mica haurà d'anar legislant tothom? No creiem que sigui, francament, la millor opció, i davant de les dues úniques alternatives que hi havia, que són fer-ho o no fer-ho, optem clarament per fer-ho, i a més sense pors ni cauteles, precisament perquè així anem marcant el camí que nosaltres, al nostre entendre, creiem que s'ha de seguir. Si no es fes així, mai no avançaríem en cap aspecte per acollir-lo de nou en l'ordenament jurídic d'un país. Creiem que intentar introduir aquest advertiment és una forma de resistir-se d'alguna manera a l'acceptació plena de la regulació que estem tractant. I fixi's que el mateix succeeix quan es demana un tractament específic per evitar hipotètics fraus de llei, qüestió que no se'ns acut plantejar-nos quan es tracta de legislar entorn qualsevol altra matèria, perquè ja està clar que existeix una prohibició general de frau de llei en el Codi civil.

Per tant, per què es produeixen aquestes certes prevencions i cauteles, aquests recels? Nosaltres pensem que perquè en el fons, com deia abans, les persones som víctimes, a vegades, de la mateixa educació que hem rebut i dels esquemes que ens envolten i que ens costa trencar. I que en aquest cas, el Grup de Convergència i Unió és presoner dels seus prejudicis i resistències d'aquest tipus, per acceptar plenament la regulació que avui ens ocupa.

Però, des del nostre punt de vista, ni l'educació ni els prejudicis ni els valors morals poden donar peu a fer sentir diferent o a invisibilitzar una part de la població. I, francament, creiem que la clau de volta per trobar una sortida és acceptar que una cosa són els valors morals i religiosos i una altra cosa és la política i la societat. I si vostès, o una part important de vostès, opten per professar una creença on s'exclou la realitat homosexual, això no pot significar que socialment també s'hagi de fer aquesta exclusió o d'ocultar aquesta realitat.

Per altra banda, essent evidentment el principal objectiu d'aquesta reforma la protecció dels infants, nosaltres no neguem que, òbviament, també hi ha aquí darrere una clara acció positiva en favor del reconeixement que l'orientació sexual no ha de convertir-se en un obstacle en la nostra vida quotidiana, en general. Hem d'anar progressant en l'acceptació de les diferents formes legítimes i sanes de convivència que existeixen, i per això el nostre Grup està absolutament satisfet del pas que es fa amb aquesta tramitació i dels passos que en els últims temps s'estan fent en aquest sentit.

Perquè, de forma rotunda, nosaltres volem no en aquest cas protegir, sinó reivindicar la realitat homosexual. I dir que ser homosexual és la cosa més natural del món, perquè és una realitat que existeix des que el món és món i que incomprendiblement un munt de prejudicis i de tabús ens han obligat a no veure-la i a no voler-la entendre. Avui ho comentàvem: estem al segle XXI. Com pot ser que una cosa que existeix des de sempre, que tota la vida ha existit, encara no ens vegem amb cor de reconèixer-la com a tal?

No és tolerable, en termes de tracte humà, el rebuig social de l'homosexualitat, que per sort cada vegada, a més, es dona menys. Em refereixo, amb això, a la gent jove de Catalunya, que percebem molt més desinhibida i natural en aquestes qüestions, i que, per altra ban-

da, així ho confirmen les estadístiques. No estem en condicions d'anar perpetuant motius pels quals una persona se senti rebutjada per la societat. La vida ja és prou complicada perquè ens encallem en l'acceptació d'un tema que no genera conflictes socials; al contrari, que permet que desenvolupem la nostra capacitat de proximitat i no de rebuig entre persones.

Insistim que no és un tema de moralitat, no creiem que la política hagi d'incidir en qüestions morals. És un tema de com conformem la nostra convivència en comunitat, les nostres formes de ser i de viure en aquesta comunitat.

En definitiva, si abans parlàvem de racionalitat, ara voldríem, ens interessaria analitzar aquesta qüestió des de la normalitat, sense grans escarafalls en un sentit i en un altre, sense actituds forçades, sense plantejaments a vegades esnobs, també, que es produeixen quan es parla d'aquestes qüestions. Homosexualitat com a normalitat.

Finalment, sense negar en absolut que el Projecte és un pas molt important, volem dir que amb això no es tanca la reforma més àmplia que nosaltres perseguim, perquè resta pendent l'avanç en la regulació d'algunes qüestions importants. I em voldria referir concretament a dues. Com a dona, no puc deixar de fer menció al cas de les lesbianes. Perquè és curiós observar com socialment, quan ens plantejem que dues homosexuals puguin tenir una criatura, pensem molt més en la paternitat de dos homes que en la possible maternitat de dues dones. I per això, pensem directament en l'adopció. Però resulta que les dones podem embarassar-nos i, per tant, tenim una alternativa diferent de l'adopció. I què passa? Doncs que avui per avui no és possible que una criatura nascuda en aquest supòsit, d'una dona que decideix embarassar-se, no adoptar, i que té una parella que és també dona, aquesta criatura que puguin tenir no és possible avui per avui que pugui ser considerada filla de les dues mares des del primer moment.

Per tant, haurem de modificar prioritàriament l'article 97 del Codi de família i concordants, per reconèixer en aquests casos la maternitat compartida de les dues dones des del primer moment. Perquè un cop que acceptem l'adopció conjunta és una clara discriminació envers les dones no acceptar la seva maternitat conjunta. Senyor conseller, sap que insistirem en aquesta reforma que per nosaltres és prioritària en aquests moments.

I també m'agradaria dir que més enllà del matrimoni, que és un tema de debat actual, nosaltres seguirem reivindicant l'amor sense papers. Perquè no volem que la igualtat en l'accés a la institució matrimonial ens faci retrocedir en el procés de reconeixement de les parelles de fet i perquè no volem acceptar que els drets i les prestacions a les persones hagin de dependre de la persona amb qui vivim o hem conviscut, sinó que hem de tendir a la individualització d'aquests drets i prestacions. Les necessitats bàsiques no poden dependre de si es té o no parella.

Per tant, aquests dos aspectes que no abordem avui ens queden pendents i els hem de seguir molt i molt a partir d'ara per avançar en aquest procés que nosaltres perseguim.

En definitiva, s'obren nous camins per a l'acceptació, jo diria que no de noves realitats, perquè no ho són, sinó de realitats invisibilitzades que hem ocultat injustament, generant temors i rebutjos que col·lectivament no ens podem permetre. Creiem que de mica en mica anirem apropant-nos al camí de la normalitat que defensem. Estem molt contents per aquest fet, que sobretot entenem que justifica que felicitem totes les persones que han lluitat molt i molt i des de fa molts anys perquè això hagi estat possible, i que avui aquesta vella reivindicació s'hagi convertit per fi en una iniciativa legislativa. Per tant, amb tota sinceritat i reconeixement a les persones i col·lectius que han fet aquesta lluita, moltes felicitats i moltes gràcies als que ho han aconseguit.

(El Sr. Camps i Rovira demana per parlar.)

El president

Senyor Camps...

El Sr. Camps i Rovira

Per una contradicció, en aquest cas tècnica.

El president

Té la paraula.

El Sr. Camps i Rovira

No, no entraré en l'exposició de la diputada...

El president

Sigui breu, si us plau.

El Sr. Camps i Rovira

...però sí que vull manifestar-li que l'esmena presentada no és un caprici del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, o no ve donada per qualsevol tipus de voluntat de discriminació. En tot cas, cal atribuir-la a una recomanació expressa i clara del Consell Consultiu, per unanimitat. Per tant, el blasme que feia la diputada el pot fer a tot el Consell Consultiu en el seu vot unànim, que recomana advertir d'aquest topall de les adopcions internacionals i adverteix que el fet de suprimir del preàmbul aquest advertiment no farà, em temo, avançar gaire la necessària modificació en la legislació xinesa.

El president

Doncs, acabat el debat, cridarem a votació.

(Pausa llarga.)

Iniciarem ara la votació de l'esmena, en primer lloc, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

Comença la votació d'aquesta esmena.

Aquesta esmena ha estat aprovada per 70 vots a favor, 45 abstencions i 15 vots en contra.

Iniciem ara la votació de les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, totes alhora.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 45 vots a favor i 85 vots en contra.

Passem ara a la votació del Dictamen del Projecte de Llei.

Comença la votació.

El Projecte de Llei de modificació de la Llei 9/1998, del Codi de família, de la Llei 10/1998, d'unions estables de parella, i de la Llei 40/1991, del Codi de successions per causa de mort en el dret civil de Catalunya, en matèria d'adopció i tutela, ha estat aprovat per 88 vots a favor, 37 vots en contra i 5 abstencions.

(Aplaudiments.)

Proposició de Llei sobre els recursos contra les qualificacions dels registradors de la propietat en matèria de dret privatiu català (tram. 202-00015/07)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre la Proposició de Llei sobre els recursos contra les qualificacions dels registradors de la propietat en matèria de dret privatiu català. Atès que la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana no ha designat cap dels seus membres per presentar el Dictamen de la Llei, atès que no hi ha esmenes reservades i d'acord amb els antecedents, els grups parlamentaris poden fixar el posicionament abans de la votació.

Per tant, i abans de donar la paraula al grups parlamentaris, fer esment també que ha estat presentada una esmena tècnica, que en el moment de la votació s'entendrà com incorporada al Dictamen de la Comissió.

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com deia, passo efectivament a presentar el posicionament del nostre Grup de Convergència i Unió en aquesta iniciativa, que recordo que té el seu origen en una proposició de Llei del Grup de Convergència i Unió, presentada a l'inici d'aquesta legislatura, que per un acord en el seu moment de tots els grups nosaltres vam retirar en benefici de la constitució d'una ponència conjunta en la qual el text inicial nostre es prenia com a document simplement de treball, document de treball que ha servit per elaborar a la Ponència designada a l'efecte el text que avui sotmetrem a votació, un text amb un tema de dret civil català que possiblement no suscitarà l'interès mediàtic d'altres que ens han precedit, però que, sens dubte, també té la seva importància intrínseca, no?, un text fruit dels treballs de la Ponència que va referit a la regulació dels recursos contra les qualificacions dels registradors de la propietat en l'àmbit del dret català.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

En un estat de dret la seguretat jurídica és un element fonamental, i en el tràfic immobiliari el registre de la propietat és l'instrument jurídic fonamental per garantir aquesta seguretat jurídica. Per tant, en l'àmbit immobi-

liari específicament, en què es veu garantida aquesta seguretat jurídica a través del registre de la propietat, és fonamental comptar també, pel que fa referència a la legislació pròpia de Catalunya, amb els instruments no només de fons, de competència material, sinó també amb la regulació procedimental corresponent.

Des de la recuperació de les nostres institucions d'autogovern hem anat avançant pel que fa a l'actualització i modernització del nostre dret civil propi i hem actualitzat instruments eficaços també en l'àmbit del que és la regulació, l'ordenació jurídica de drets reals i, per tant, també amb transcendència registral. També hem avançat en la utilització del català –no tant com voldríem, malauradament–, en els documents notariais i en els assentaments i inscripcions registrals en la llengua catalana. Cal també continuar avançant, per tant donar un pas més, des de l'exercici de la nostra potestat d'autogovern, i en l'àmbit competencial concretament del dret català, en aspectes procedimentals que ens permetin tenir una solució definitiva, pròpia, de les qüestions que es plantegen, com dic, en l'àmbit del dret registral respecte al dret civil català.

En aquest sentit, nosaltres vam presentar aquesta iniciativa, que ja venia de més iniciatives de l'anterior Govern, que pretenia, fonamentalment, adequar les nostres institucions d'autogovern a les necessitats actuals i a l'organització pròpia de la Generalitat de Catalunya a través de la Direcció General de Dret i d'Entitats Jurídiques, preveure una doble instància com a garantia per a la revisió de les resolucions dels registradors de la propietat i, finalment, garantir que s'acabessin també les decisions en aquest àmbit en l'ordre jurisdiccional propi de Catalunya.

La normativa estatal en aquest àmbit ha estat variada, ha portat a situacions diferents pel que feia al dret català respecte al dret civil comú, i jo ara no m'estendré concretament en aquestes divergències que hi havien, però el cert –el cert– és que Convergència i Unió en el Congrés dels Diputats ja l'any 99 va presentar esmenes a la Llei d'enjudiciament civil en el sentit de preveure en l'àmbit català un recurs administratiu davant de l'Administració autonòmica, que, evidentment, en la legislació catalana hauria de ser la Direcció General de Dret i d'Entitats Jurídiques, i un posterior recurs jurisdiccional davant del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Aquesta esmena, defensada per Convergència i Unió tant al Congrés com al Senat –ho repeteixo– en el debat de la discussió de la Llei d'enjudiciament civil el 99, malauradament va ser rebutjada. Tot i així, com deuen recordar pots ser altres dels ponents d'aquesta Llei, també a la passada legislatura, a la Comissió de Justícia d'aquest Parlament, es va adoptar una resolució per àmplia majoria que instava el Govern a adaptar el marc legal específic que permetés aquest procediment en primera instància davant la Direcció General i, en segona, el recurs jurisdiccional davant del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Aquesta era la Resolució adoptada la passada legislatura, a finals de l'any 2003, i que en acabar la legislatura no va tenir temps suficient d'acabar convertint-se en una llei aprovada per aquest Parlament.

Nosaltres recuperem la iniciativa del Congrés nostre, amb l'esmena del seu moment, recuperem la iniciativa i el mandat de la Comissió de Justícia d'aquest Parlament de la passada legislatura, i vam presentar el text a què abans m'he referit, un text que segueix aquest criteri de doble instància, primer administrativa i després jurisdiccional –el text inicial, ho recordo, nostre, i com era el nostre disseny–, i acaba en el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya per a una doble finalitat: una, de celeritat, de no demorar excessivament en els procediments judicials la resolució final, i, en segon lloc, d'unificació de doctrina, d'acabar ja immediatament en el màxim òrgan jurisdiccional català en aquest àmbit, que per nosaltres és el Tribunal Superior de Justícia.

Avanço, malauradament, que en el text que avui finalment acabarem votant, fruit també que en el seu moment no se'ns va acceptar l'esmena al Congrés de la Llei d'enjudiciament civil i per no crear distorsions respecte a la legislació vigent en aquest moment, hem substituït, per acord de tots els grups, la referència al Tribunal Superior de Justícia per «la jurisdicció competent», que podríem discutir quina és. Nosaltres hauríem anat, ho dic, més enllà, i ens vèiem amb cor de defensar i incloure en el text que avui votarem la referència expressa del Tribunal Superior. Ara bé, altres grups no ho han vist així. Nosaltres, per facilitar l'aprovació, admetem la referència genèrica a «la jurisdicció competent», amb el compromís, això sí, per una banda –suposo que també els altres ponents ho reafirmaran–, que en els treballs de redacció de l'Estatut s'incorpori aquesta previsió expressa que la jurisdicció competent a Catalunya és el Tribunal Superior, no el jutjat de primera instància, i, en segon lloc, també, la referència, que sí de mutu acord hem acordat tots incorporar a l'exposició de motius, ja al Tribunal de Cassació de Catalunya, que hi havia a la Segona República i que feia les funcions també previstes en el seu moment, i que feia les funcions que nosaltres ara desitgem que també acabi fent el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en aquest moment.

Com deia, aquest text preveu la doble instància i acaba a la jurisdicció competent, adapta l'organització administrativa catalana a l'organització pròpia de la Generalitat de Catalunya, preveu que estigui, aquesta Direcció General, assessorada per una comissió d'experts i hem acordat –i aquí va, senyor president, l'esmena tècnica que, d'acord, tots els grups incorporarem en el text– substituir la referència que es feia en el Reglament que això es desenvolupés via Reglament en aquesta comissió tècnica per la previsió, ja en el pròxim text, que aquesta comissió serà designada, a proposta de l'Observatori de Dret Civil Català, pel conseller i estarà formada per un registrador, un notari, un advocat de la Generalitat i altres professionals de reconegut prestigi en l'àmbit del dret, ja ho dic, a proposta de l'Observatori de Dret Civil Català. En tot cas...

El vicepresident primer

Perdoni...

El Sr. Puigdomènech i Cantó

...després li passarem el text...

El vicepresident primer

Exactament, gràcies, senyor Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

...d'aquest acord a què hem arribat...

El vicepresident primer

Molt bé.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

...a última hora tots els grups.

També, el text que sotmetrem és molt respectuós amb el marc de l'ordenament jurídic en general, amb les referències que fa a la Llei hipotecària, i també dóna garanties de transparència i publicitat mitjançant la previsió expressa de la necessitat de publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* de les resolucions que es vagin dictant.

Per tant, jo crec que, en definitiva, sotmetrem a votació un text que no és el que nosaltres havíem desitjat inicialment, però que sí avança, i, almenys –i acabo, senyor president–, finalment, tindrem en aquesta legislatura una regulació específica en matèria de dret civil català nova que fins ara, malauradament, no havíem tingut.

Vull recordar que ha passat més d'un any des de la presentació d'aquesta proposició de llei fins que ara veurem aquest text aquí, més d'un any per a una llei de cinc articles. Ens han passat al davant altres textos que, molt legítimament, devien ser prioritaris per al Govern, però haig de dir, i em sembla que difícilment es pot rebatre, que per als grups que donen suport al Govern aquest no ha estat un tema prioritari, no ho ha estat, hem estat més d'un any, no ha estat un tema prioritari i no ho és del Govern. Aquesta és l'única... Ho ha dit el senyor Camps abans, tenim en cartera molts textos en matèria de dret civil català pendents d'arribar en aquest Parlament. Nosaltres desitgem que hi arribin, i, si no, ja els ho diem, si no hi arriben abans de l'estiu, nosaltres el proper període de sessions continuarem presentant iniciatives en matèria de dret civil català, no perquè en vulguem cap especial protagonisme, que no el volem, sinó perquè creiem que és necessari, el país ho necessita. Tenim molta de la feina feta, sabem que se'n fa, i és necessari que arribi a aquest Parlament. Si no es fa com es feia fins ara, amb acord de tots els grups, nosaltres avanço que després de l'estiu presentarem les corresponents iniciatives, perquè, de moment, hem vist que és l'única manera que s'acabin aprovant, com ha passat amb aquesta que avui debatem.

Acabo, senyor president...

El vicepresident primer

Sí, senyor Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

...senyors diputats, senyor conseller, agraint la feina de tots els ponents, del lletrat de la Comissió i dels serveis de la cambra, i posant, per tant, a disposició..., penso,

un instrument molt específic, però que també ajudarà a completar l'ordenament jurídic del nostre país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Puigdomènch. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Les presses van com van i els ritmes van com van, perquè l'anterior conseller de Justícia de la Generalitat de Catalunya l'1 de juliol del 2002 també es va comprometre a regular el sistema de recursos contra les qualificacions dels registradors a Catalunya, i avui estem en el dia que estem, i, per tant, han passat els terminis que han passat.

En tot cas, aquest és fruit d'un treball d'una ponència parlamentària conjunta i que també té la seva història. Ens vam trobar, a l'inici de la legislatura, una proposició de llei presentada pel Grup de Convergència i Unió que, em permetrà l'expressió, havia sortit del calaix de la conselleria i presentada tot just s'havia iniciat el període de sessions de la legislatura, i per això tots plegats vam creure convenient que el que havíem de fer era un treball conjunt tots els grups parlamentaris, que avui ha portat, o que avui portarà, al posicionament unànime d'aquesta cambra a favor d'aquesta Proposició de llei.

L'Estatut de Catalunya, l'Estatut d'autonomia de Catalunya, en el seu article 20, estén la competència dels òrgans jurisdiccionals als recursos sobre la qualificació de documents referents al dret privat català que han de tenir accés als registres de la propietat. L'Estatut també reconeix a la Generalitat competències exclusives amb relació a la conservació, la modificació i el desenvolupament del dret privat català.

La Llei hipotecària estableix, en les seves successives modificacions també, que contra les qualificacions negatives dels registradors de la propietat i mercantils es pot interposar un recurs administratiu davant la Direcció General dels Registres i del Notariat, la resolució del qual pot ser objecte de recurs en seu judicial davant dels òrgans de l'ordre jurisdiccionals civil, amb remissió a l'aplicació de les normes de judici verbal. No obstant això, la mateixa Llei hipotecària disposa que quan el coneixement del recurs contra la qualificació negativa dels registradors de la propietat ha estat atribuït per un estatut d'autonomia als òrgans jurisdiccionals radicats en aquella comunitat autònoma en la qual té la demarcació el registre de la propietat el recurs s'ha d'interposar davant de l'òrgan jurisdiccionals competent. Això comporta que ara a Catalunya quan es tracta de recursos que es fonamenten en el dret civil propi només hi ha una única instància, és a dir, la jurisdiccionals, amb el greuge comparatiu, i al nostre entendre discriminatori, que això significa que quan es tracta de matèries de dret comú es gaudeix de les garanties de totes dues instàncies, la governativa i la jurisdiccionals.

La Generalitat, d'acord amb l'Estatut, també té competència exclusiva per dictar normes processals i de pro-

cediment administratiu que es derivin de les particularitats del dret substantiu català. D'altra banda, no es deu desconèixer que en molts casos la matèria objecte de recurs no és matèria estrictament de dret civil, sinó pròpia del dret administratiu.

És en ús d'aquestes competències i per equiparar les garanties dels particulars en els mecanismes d'impugnació de les qualificacions negatives efectuades pels registradors quan es fonamenten, en matèria de dret català, amb els ja existents quan els recursos es fonamenten en matèries de dret comú.

Cal implantar, també, a Catalunya un sistema de doble instància que estableixi una primera instància governativa prèvia a la instància judicial, i hem proposat que aquesta primera instància governativa sigui la Direcció General de Dret i d'Entitats Jurídiques del Departament de Justícia, atès que és l'òrgan directiu de la Generalitat que exerceix les funcions en matèria de dret civil català. La regulació que s'estableix instaura un recurs que necessàriament haurà de complir les següents premisses: que sigui àgil i eficaç, que garanteixi la defensa dels interessos de tercers i la independència dels jutges i tribunals, i del qual en resultin decisions justes i sàvies, que vagin conformant una jurisprudència registral en qüestions de dret català, fins i tot d'índole substantiva, que puguin adquirir prestigi i respecte doctrinal.

I tot això, per què? Des del nostre punt de vista, però, per diverses raons, el sistema registral del nostre país és un registre..., és un sistema o és un registre de drets, que ofereix grans possibilitats d'intervenció eficient de l'Administració pública –entesa l'Administració pública com a Estat o com a Generalitat– en el mercat. Precisament perquè es tracta d'un dret, d'un registre de drets o de fe pública, i perquè l'efecte fonamental de la fe pública es pugui produir la Llei prescriu que, almenys, enfront de tercers el contingut de la inscripció registral s'imposi, però en el títol que la va motivar, en cas de discordança entre dues situacions, no?, salvada, això sí, la bona fe del tercer.

En aquest text que avui..., o en aquest efecte, el que diem és que l'encarregat del registre el que ha de fer, des del punt de vista aquest del registre de drets, el que ha de fer l'encarregat del registre és un exhaustiu control al servei, precisament, dels interessos públics. Ara bé, no és menys cert que es pot incórrer en el sobrecontrol, per tant, en una interpretació injustificadament rigorosa de les normes imperatives i, per tant, nociu no solament per als interessos de les parts, sinó de la col·lectivitat. Aquest risc en el nostre sistema legal s'acota per la interacció del registre amb els diferents operadors jurídics, que en diverses ocasions pot provocar interpretacions diferents de les normatives.

I és aquí on cal regular de manera precisa els recursos i els procediments per a les seves resolucions. I si bé queda clar que a nivell estatal la Llei hipotecària i les seves modificacions, i la Llei orgànica del poder judicial ho resol, a nivell de Catalunya, pel que fa al dret català, la situació no era satisfactòria. I, per tant, aquesta és la raó essencial, o una de les raons essencials, de l'aprovació d'aquesta Llei.

En una economia moderna i oberta com ho és la de Catalunya és vital tenir també uns registres garantistes, àgils i eficaços, com ho han de ser també els mecanismes de resolució de conflictes entre les parts. A Catalunya la darrera estadística de què es disposa, és a dir, la de l'any 2003, en els seus registres es van produir exactament 951.077 inscripcions, anotacions i cancel·lacions, que dóna una idea del fonamental que és que tot el sistema funcioni i que moltes de les interpretacions de la norma o de les normes es facin com s'han de fer també, és a dir, a Catalunya.

En qualsevol cas, per fer una comparativa, no?, d'aquestes 951.000 inscripcions que es van produir, les incidències que van provocar recursos governatius, afectats o que afecten Catalunya, en total són 78, dels quals 60 eren del registre de la propietat i 10 de registres mercantils; més o menys significa el 15 per cent de les incidències que es van produir en el conjunt de l'Estat.

Finalment, tal com s'apunta en l'exposició de motius, nosaltres entenem que, per raons d'unificació de doctrina i celeritat, els recursos jurisdiccionals han de recaure o seria bo que recaiguessin en la Sala Civil i Penal del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, amb la qual cosa s'evitaria la dispersió de doctrina i s'aniria establint, des del nostre punt de vista, una jurisprudència de prestigi. Jo crec que el que fa falta és introduir —em sembla que aquest és el compromís, també, dels grups parlamentaris d'aquesta cambra— aquesta prescripció en el nou Estatut que la Ponència està redactant i, al mateix temps, no oblidem que haurem de modificar la Llei orgànica del poder judicial.

Per tant, jo crec que al llarg d'aquests mesos hem fet un bon treball. És cert que és una llei curta, que probablement l'hauríem pogut enllestir abans, però, bé, en qualsevol cas la Llei està aquí, avui serà aprovada i haurem donat un pas més per tal que aquelles coses que hem de fer en el nostre país les fem exactament en el nostre país i ens dotem dels òrgans i dels mecanismes perquè això sigui així.

No voldria acabar aquesta intervenció sense agrair també la feina que ha fet el lletrat de la Ponència, el senyor Pau, que..., i el seu equip, que amb les seves aportacions també ha ajudat que el text surti millorat i en les condicions que avui posarem a votació.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Terrades. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Miquel Àngel Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Sí, senyor president, moltes gràcies. Il·lustres senyores i senyors diputats, jo voldria iniciar la meua intervenció, doncs, destacant el bon clima, el clima d'entesa, de diàleg i de treball fluït que ha presidit els treballs de la Ponència, que ha presidit les deliberacions, les reflexions i l'intercanvi d'opinions que hi ha hagut en la Ponència. S'ha treballat amb efectivitat.

És cert que aquesta Proposició de llei només conté cinc articles i que té un caràcter més tècnic, doncs, que no pas polític. I això segurament ha facilitat aquesta entesa i ha facilitat aquest clima propici a avançar i a treure, diríem, profit del temps. Hi ha ajudat també, doncs, l'assessorament eficaç, discret i absolutament professional, com acostuma a succeir en aquesta casa, doncs, del lletrat que ens havien adscrit. I, per tant, doncs, amb tots aquests elements realment podríem dir que hem fet una bona tasca i que hem resolt un problema que s'arrossegava des de feia uns anys. I que, senyor Puigdomènech, s'hauria pogut resoldre perfectament en l'anterior legislatura, i després d'això hi faré una referència explícita, perquè estic completament en desacord amb algunes referències que ha fet, vostè, sobre la dilació i la demora amb què aquest Govern està emprenent algunes mesures o algunes accions que afecten sobretot el dret civil català.

Aquesta Proposició de llei, que aprovarem avui per unanimitat i que ha estat presidida d'aquest consens ampli i satisfactori per a tots els grups, tal com han explicat els diputats que m'han precedit en aquesta tribuna, doncs, és cert que estableix dues instàncies: una instància governativa i una instància judicial. Amb la qual cosa el que fem d'aquesta manera és oferir unes majors garanties als administrats, a tots aquells que usen el registre de la propietat, que són molts, perquè l'activitat immobiliària, les compravendes, en fi, tota aquesta..., tot el que..., o sigui, tota aquesta acció, doncs, econòmica i social que després té una traducció en els assentaments als registres, doncs, ha sigut molt abundosa aquests últims anys i és previsible que ho seguirà essent.

La referència que es fa al fet que els recursos poden contemplar totes aquelles accions que facin referència al dret català fa, doncs, que amb això puguem realment entrar en qüestions que no només afecten el dret civil, sinó que també afecten el dret administratiu, i, per tant, diríem que ampliem el camp d'actuació i permetem, doncs, que la casuística que es pugui sotmetre a recurs sigui més àmplia i afecti, diríem, totes aquelles normes legals que hagin estat elaborades des de Catalunya.

La instància governativa correrà a càrrec de la Direcció General de Dret i d'Entitats Jurídiques, que evidentment és la més apropiada per resoldre el recurs en aquesta via. I, tal com també s'ha esmentat, doncs, aquesta Direcció General estarà assessorada per una comissió formada per un notari, un registrador de la propietat, un catedràtic d'universitat i un advocat de la Generalitat, nomenats pel conseller de Justícia a proposta de l'Observatori de Dret Privat. Evidentment se seguirà mantenint la instància judicial, la qual, doncs, nosaltres també desitjaríem que fos el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, però que, per una norma d'elemental prudència, no s'ha explicitat, doncs, d'aquesta forma perquè volem tenir totes les garanties que després no es pugui plantejar cap conflicte de competències entre diferents òrgans jurisdiccionals.

Com li deia, senyor Puigdomènech, estic en desacord quan vostè parlava del retard o de la demora amb què el Govern de la Generalitat, doncs, emprèn certes reformes, perquè precisament aquesta qüestió, és a dir, aquesta Proposició de llei que aprovem avui —que aprovarem

avui—, doncs, es podia haver resolt perfectament durant l'anterior legislatura. I li vull recordar que a la conselleria de Justícia, durant l'anterior legislatura, hi va haver..., van tenir entretinguda una proposta articulada, durant molt de temps, que feia referència precisament a aquesta qüestió.

Tots sabem i coneixem que hi havia hagut demandes, per part, sobretot, de notaris. Concretament, podríem aquí esmentar els que estan associats o sota l'entitat aquesta que es diu Àpoca, que havien demanat —que ho havien demanat— amb insistència que es resolgués aquesta qüestió. Doncs bé, aquesta proposta articulada la conselleria del Govern de Convergència i Unió la va tenir entretinguda. I vostè això no ho ha explicat. Doncs, com que vostè no ho ha explicat, jo em veig obligat a dir-ho: la va tenir entretinguda.

I un diputat del nostre Grup, el senyor Joan Ridaó, va presentar en aquesta cambra una proposició no de llei que instava, precisament, el Govern que presentés un projecte de llei que resolgués aquesta qüestió. I, un cop aquest Projecte de llei, doncs, va començar..., es va iniciar la seva tramitació, no es va poder aprovar perquè va decaure per finiment de la legislatura.

Per tant, doncs, jo li demano que quan vostè es refereix als antecedents, que quan vostè esmenta els treballs previs que s'havien fet sobre aquesta qüestió, doncs, no vulgui, en certa manera, apropiat-se de forma indeguda del treball, de les iniciatives i de les gestions que havien fet els diputats d'altres grups, i que, a més a més, en tot cas, si vol fer referència als antecedents, esmenti'ls tots.

I, per tant, no ho trobo equànim, no ho trobo correcte que vostè ignori, d'una forma deliberada, perquè vull constatar que coneixia perfectament aquesta Proposició no de llei, doncs, el treball que havien fet altres grups, precisament, instant el Govern que prengués una decisió que era relativament fàcil de prendre, però que, per desídia o per manca de prioritat o per altres motius que desconec, no va prendre en l'anterior legislatura.

Per tant, no critiqui retards, no critiqui demores, que, en tot cas, només són imputables al Govern del partit del qual vostè forma part. I això ho vull recalcar perquè és exactament així.

Per tant, doncs, finalment —finalment—, aquesta Proposició de llei s'ha presentat —aquesta Proposició de llei s'ha presentat—, s'aprovarà, i el que avui podria ser, diríem, un acte de consens i d'absència de crítiques entre partits..., i això ja convé en aquesta cambra, després dels incidents de les últimes setmanes, ja convé que s'aprovin més proposicions de llei amb un clima d'entesa i amb un clima, diríem, absent de tensions i de conflictes, i de picabaralles partidistes..., doncs, vostè en certa manera ho ha deslluït acusant aquest Govern d'uns retards que, en tot cas, són imputables a l'última etapa de Convergència i Unió. I, li ho repeteixo, apropiant-se, d'una forma jo crec que poc correcta, del treball i de les iniciatives parlamentàries que havien presentat altres grups en l'anterior legislatura.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Estradé. *(El Sr. Puigdomènech i Cantó demana per parlar.)* Senyor Puigdomènech, digui'm...

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Per unes al·lusions i contradiccions evidents, em sembla.

El vicepresident primer

Té un minut.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Senyor Estradé, vostè té la pell molt prima. Jo entenc que vostès tinguin necessitat de demostrar cert protagonisme que potser en el Govern no se'ls dona en altres casos. En tot cas, la feina del diputat de Convergència i Unió és explicar el que va fer Convergència i Unió, i es dona per descomptat que vostè ja explicarà el que fa fer Esquerra Republicana, o el que vostès diuen que va fer Esquerra Republicana.

Jo en tot cas —i acabo, senyor president— explico, per contrastar amb el que diu el senyor Estradé, què va fer Convergència i Unió quan estava al Govern, primera llei del Codi civil de Catalunya, Llei de drets reals de garantia, de l'accessió i l'ocupació, de cessió de finca o edificabilitat a canvi de construcció futura, dret de superfície, de servitud, d'adquisició voluntària o preferent, dret d'usdefruit, ús habitació, fundacions... Vol que continuï? Això és el que vam fer, i vostè no digui que vam entretenir res. Jo li he explicat que nosaltres vam presentar una iniciativa a Madrid, que va ser rebutjada, i que aquesta hi era, i un projecte de llei com el que avui debattem que va arribar, el que passa és que es va acabar la legislatura. O és que vol que durin més de quatre anys? Duran el que duren...

El vicepresident primer

Senyor Puigdomènech...

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Es va fer el que es va fer, i ja està. I jo explico el que va fer Convergència i Unió, vostè expliqui el que va fer Esquerra Republicana, que no comparteixo amb els propis termes.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Puigdomènech. Senyor Estradé, té també un minut...

El Sr. Estradé i Palau

Sí, de forma molt breu, per contradiccions. Jo, senyor Puigdomènech, el que li he dit, quan vostè ha esmentat els antecedents ha dit que això sorgia arran d'una proposició no de llei de Convergència i Unió, i això no és cert. Això no és cert. En aquesta legislatura passada, el Projecte de llei que va decaure —que va decaure—, es va elaborar arran d'una iniciativa parlamentària que va presentar l'il·lustre diputat Joan Ridaó. Per tant, jo crec que

si vostè esmenta els antecedents, que no l'obligava ningú, havia també d'esmentar, doncs, aquests antecedents.

Jo en cap moment no he discutit la feina que havia fet Convergència i Unió en altres aspectes, només li he dit que en aquesta qüestió el Projecte de llei va decaure per finiment, doncs, de la legislatura, i aquest tema es podria haver resolt molt abans. Només li he dit això i m'hi reafirmo.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Estradé. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Gràcies, president. Des de l'escó estant, als únics efectes d'anunciar el nostre vot favorable.

Res més. Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Montanya. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell Nadal

Gràcies, senyor president. Bé, en aquest matí es demostra com de diversa pot ser l'activitat legislativa del Parlament, eh?, perquè ja que per una banda hem aprovat una llei que, la Llei que permet l'adopció per part d'homosexuals, que és una qüestió molt ideologitzada, amb molt contingut polític i amb importants discrepàncies entre grups polítics, i també entre persones, i ara, doncs, portem a aprovació aquest Projecte de llei per regular els recursos contra les qualificacions dels registradors, qüestió certament molt tècnica i de molt poc contingut polític en el sentit més ideològic de la paraula.

Aquí la política es limita, i està bé que ho faci, a intentar facilitar la vida als operadors jurídics que puguin rebre un pronunciament negatiu davant de la seva voluntat d'inscripció d'una acta en un registre de la propietat mercantil o de béns mobles a Catalunya.

A mi m'agradaria precisar, senyor Puigdomènech, que no és cert que vostès, jo crec que el problema està en què no és cert que vostès fossin els pares de la Proposició de llei que van presentar al començament d'aquesta legislatura. La iniciativa era un projecte de llei de l'anterior Govern que ni tan sols va decaure en la passada legislatura i, per tant, ni tan sols es va publicar, i que vostès es fan seu i presenten en aquesta legislatura com a propi del Grup Parlamentari. I és aquí on està el punt de crítica d'aquesta mena de confusió entre el seu paper com a anterior govern i com a Grup Parlamentari. Crec que la qüestió està aquí, però bé, tampoc penso que valgui la pena estendre'ns-hi més.

Si anem a la regulació, ens limitem, doncs, a deixar clars alguns aspectes que generaven confusió com a conseqüència de les dificultats d'aplicar a Catalunya determinades previsions de la Llei hipotecària. Cada cop podem tenir més conflictes d'aquest tipus, perquè cada

vegada són més els espais normatius ocupats per la legislació estrictament catalana i no la comú de tot l'Estat, i, per tant, és lògic i raonable que intentem donar resposta a aquests conflictes de la forma més entenedora possible.

Creo que ha estat àmpliament exposat el contingut de la regulació i no voldria reiterar-lo. Pensem que el repte ara serà l'aplicació d'aquesta norma i hauria de ser, tenir..., arribar a tenir una bona doctrina jurisprudencial i una bona qualitat en les resolucions administratives que haurà de dictar la Direcció General de Drets i Entitats Jurídiques perquè tinguin un nivell de rigor i de professionalitat que permeti convertir-les en bons antecedents cara a conflictes futurs. Pensem que això ho podem aconseguir en part si arribem a aconseguir que a nivell judicial pugui dictar les resolucions el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, però creiem també que la Direcció General és qui s'ha de sentir preocupada, i avui tenim el director general aquí, per arribar a aquest grau de qualitat que pensem que és el que interessa a tots els operadors que estan treballant en aquest camp i, per tant, li demanem que posin un especial interès, també al conseller, en aquesta finalitat última.

Més enllà d'aquests aspectes, no aprecio que hi hagi altres qüestions que mereixin que ens estenguem més en aquest debat; és un text elevat al Ple amb la unanimitat de tots els grups i, per tant, creiem que es pot passar a la seva aprovació sense més.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Clavell.

Anem a avisar per a la votació.

(Pausa llarga.) (El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

D'acord amb l'article 101.2 del Reglament, se sotmet tot el Dictamen a votació.

Comença la votació.

La Proposició de llei sobre els recursos contra les qualificacions dels registradors de la propietat en matèria de dret privat català ha estat aprovat per 130 vots a favor.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei d'addició d'un nou apartat a l'article 205 del text refós de la Llei general de la Seguretat Social aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1994 (tram. 270-00006/07)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei d'addició d'un nou apartat a l'article 205 del text refós de la Llei general de la Seguretat Social aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1994.

Atès que la Comissió de Política Social no ha designat cap dels seus membres per presentar el Dictamen, i donat que no hi ha esmenes reservades i d'acord amb els antecedents, els grups parlamentaris poden fixar el posicionament abans de la votació.

Té la paraula en primer lloc el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i per fer-ho, l'honorable senyor Josep M. Pelegrí.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, comparec en aquesta tribuna per manifestar i per posicionar el Grup Parlamentari de Convergència i Unió amb relació a la Proposició de llei d'addició d'un nou apartat a l'article 205 del text refós de la Llei general de la Seguretat Social, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1994 del 20 de juny.

Permeti que els expliqui quin és el supòsit de fet que ens porta avui a parlar aquí d'aquest tema. El supòsit de fet és que els electes locals, alguns d'ells amb dedicacions exclusives o parcials en els seus respectius municipis i ajuntaments, paguen efectivament les seves obligacions tributàries, la Seguretat Social, totes les quotes per tots els conceptes que la llei obliga a pagar. Quina és la conseqüència, en aquests casos d'electes locals, d'aquest fet? És que els electes locals no tenen dret a la prestació per desocupació. En definitiva, no tenen dret a l'atur. Quina és la raó d'aquesta conseqüència? Per què estem aquí? Per què es fa aquesta interpretació que un senyor que paga com paguen molts d'altres més el dret a la desocupació, ara, un cop pagat això, no té dret a l'atur?

N'hi ha dos de responsables des del meu punt de vista. El primer: un criteri –un criteri– del ministeri corresponent de l'Estat, del Govern de l'Estat, que reiteradament ha anat fent aquesta posició, ha anat mantenint aquesta numantina posició i ha impedit que els electes locals no hagin pogut cobrar la prestació per desocupació.

Quin és el segon responsable? Ara ve aquí, i al torn que del senyor Pérez segur que em reconeixerà, els reiterats governs i partits que donen suport als governs de l'Estat que no han permès que mai s'hagi pogut fer aquesta restitució d'aquest dret, d'aquest dret que tenen els electes locals.

Per tant, si fan un repàs a la història veuran que tots els governs de l'Estat, que reiteradament han tingut responsabilitats en aquesta qüestió, cap d'ells han sabut resoldre aquesta qüestió.

Per tant, des del meu punt de vista, el Govern de l'Estat trenca una lògica, una lògica que tots podem entendre, que tothom entén, estic convençut. Hi ha una cotització, hi ha una prestació, i si en aquest cas no es compleix que pagant la cotització s'obté la prestació, el que hi ha, la conseqüència lògica es diu, amb majúscules, subratllat, ho puc dir més clar, ho puc dir més alt, perdó, però no més clar: *injustícia*. Tornem-ho a repetir: *injustícia*.

I aquest no és un tema menor; no és un tema menor per nosaltres. Per què? Perquè tot i constatar l'interès dels membres del Govern per a aquesta qüestió descriptible –descriptible–, doncs crec que des d'aquest Parlament, des d'aquesta cambra, els partits polítics, els grups parla-

mentaris, tenim l'obligació de garantir, per un costat, la remuneració del treball, que això crec que està fet, i que es fa, però també les garanties socials, i totes les garanties socials, totes, no només unes quantes.

Evidentment a ningú se li escapa que aquesta qüestió és una qüestió que té dos components. Un component tècnic, que l'obviaré, perquè està claríssim: hi ha una llei que es compleix, que es fan els pagaments, que no es reben les prestacions, per tant, des del meu punt de vista, un incompliment d'aquesta llei. Però hi ha també una qüestió política, no?, i jo prefereixo centrar-me en aquesta qüestió.

Crec sincerament que no hauríem d'estar avui aquí discutint aquesta qüestió. Crec que és lamentable, per tota la societat, no només pels polítics, que avui, l'any 2005, encara no s'hagi resolt una qüestió com la que estem avui debatent. Com és que pagant totes les cotitzacions que la llei obliga a pagar per rebre una sèrie de garanties..., com és que encara avui hi ha persones..., i el més greu és que hi hagi institucions que no fan prevaldre el dret de la persona que té dret a rebre aquesta prestació i que imposen a través de criteris perjudicis importants a moltes i moltes i moltes persones de tots els partits i de molts llocs, no només de Catalunya, sinó de l'Estat espanyol.

Permeti'm que faça una petita història, pel que fa al Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre aquesta qüestió. I em vull referir a dos aspectes. Primer, nosaltres hem presentat a Madrid iniciatives tant al Congrés com en el Senat que fan directament o indirectament relació a resoldre aquesta qüestió important, crec, per nosaltres, a través de modificacions de la Llei de l'Estat, o buscant la cobertura, un paraigües, un aixopluc perquè, per exemple, quan se va debatre la Llei de modernització del govern local també hi hagués una cobertura que pogués canviar aquest criteri del Ministeri per poder fer possible aquesta prestació. Jo no vull desmerèixer cap iniciativa de cap altre grup parlamentari ni aquí, ni a Madrid; és més, nosaltres donem suport a aquesta Proposició de llei i anirem a defensar on calgui aquest tema, però en qualsevol cas sí que constato aquesta qüestió.

I, després, una altra qüestió que també em sembla de justícia i rellevant, i és la participació que Convergència i Unió pot tenir o ha pogut tenir en l'Associació Catalana de Municipis i la feina que ha fet aquesta entitat municipalista catalana en relació amb aquesta qüestió.

Hi ha un informe, que segur que tots vostès coneixen o hi tenen accés, exhaustiu, complet, profund, rigorós, seriós, que posa de manifest, primer, el coneixement de la realitat i, després, la necessitat de resoldre aquesta qüestió. Insisteixo que és un tema que afecta molts i molts alcaldes i regidors, moltes persones del nostre país, d'aquí, de fora d'aquí i de tots els partits, com he dit abans.

I permeti'm un cas emblemàtic, emblemàtic i preocupant. I és un cas d'una persona que no és del meu partit ni de la meva federació, no és ni d'Unió Democràtica, ni és de Convergència i Unió, i que és l'alcalde, l'exalcalde de Sabadell, el senyor Antoni Farrés, que després de vint-i-tants anys de ser alcalde de la seva ciutat, de donar-se, jo crec, molt generosament als seus conciutadans i con-

ciutadanes es va quedar al carrer; va anar a Magistratura; va estar reclamant judicialment i jurídicament amb tot, jo crec, el suport i amb tota la legitimitat, i va ser desestimada la seva petició. I crec que això és una injustícia que corrobora el fet que no hauríem d'estar aquí discutint això, sinó que el que hauríem de fer és haver-ho arreglat abans tots els qui tenien responsabilitats per poder-ho haver fet així.

Aquest document a què feia referència abans, i permetin-me la desviació momentània sobre això, proposa solucions. En Ramon Maria Guiu, l'excalde d'Ivars d'Urgell, va tenir la consciència ben clara i l'orientació ben clara per anar orientant quines havien de ser les solucions, que és molt simple, i que aquí hi estem d'acord, i que ara ho aprovarem, segurament; tots els grups parlamentaris estaran d'acord a donar suport a aquesta Proposició de llei.

Es va anar a presentar a Madrid a través del seu president, Joan Maria Roig, company diputat d'aquesta cambra, com a president de l'Associació Catalana de Municipis, i això va ser tot, aquí es va quedar. Es va presentar, ells ho van rebre i s'ha acabat, i no hi ha res més, i no hi ha cap conseqüència. Per tant, un cop més, també, constatem l'interès i la sensibilitat del Govern de l'Estat; igual, hi insisteixo, que el Govern de Catalunya, en aquests moments fa amb relació a aquesta qüestió: reben les informacions i no fan res més.

Si vostès preguntessin quina justificació hi ha perquè estiguem parlant aquí avui, quina és la justificació del fet que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió avui estigui aquí parlant, doncs, no ens cal cap justificació, no hi hauria d'haver cap justificació possible per estar parlant d'això. Volem o no volem dignificar les tasques ocupades i desenvolupades pels electes locals?, i pels altres també, per totes les altres persones que es dediquen a la política. Però ho volem o no ho volem? Si és que sí, no cal justificació.

És possible que algú pugui pensar que la democràcia té un cost, i aquest cost és la dignitat que s'ha de donar a les persones que han desenvolupat tasques en els seus respectius municipis. I crec que la societat també, tots, tots nosaltres, hem de retre aquest reconeixement. No valen, per tant, aquestes raons. Hi ha una cotització: hi ha una prestació; ha de ser-hi, és una obligació absolutament legal.

I des d'aquesta tribuna voldria també repetir, com he fet altres vegades, el reconeixement i l'homenatge als homes i les dones, als electes locals, que sempre –nit i dia, hores..., dies festius, dies no festius– han estat al servei dels seus conciutadans i dels seus veïns i les seves veïnes. Molta gent, molt generosament, sense cap tipus de voluntat de cap lucre, han estat al servei dels seus conciutadans i dels seus veïns. Per tant, és més necessari que mai que d'una vegada per totes es resolgui aquesta qüestió i es resolgui de manera positiva, de manera satisfactòria per als electes locals.

I voldria, per acabar, tenir, i manifestar, i exposar públicament un bri d'esperança que em poc quedar, en el següent sentit. Si aquí aconseguim la unanimitat de totes les forces parlamentàries per donar suport a aquesta Proposició de llei, si aquí aconseguim aquesta unanimitat,

hi insisteixo, també desitjaria i també esperaria que no passés, com ha passat en altres qüestions, que el que s'aprova aquí per unanimitat o el que es vota aquí en el Parlament de Catalunya per la unanimitat de totes les forces polítiques..., resulta que quan després es va a Madrid a defensar aquestos temes, que són aspectes i competències de l'Estat, després, diputats d'aquests mateixos partits que aquí donen la unanimitat i donen la seva conformitat a solucionar un tema que, hi insisteixo, és de justícia..., no m'agradaria veure com després diputats d'aquestes forces polítiques o d'algunes forces polítiques d'aquí no voten el mateix, en el mateix sentit, que el que estan votant en aquesta cambra.

Per tant, els demano, a tots els partits, a totes les forces polítiques d'aquest Parlament, que el vot que avui emetin aquí en aquesta Proposició de llei..., que avui ho facin aquí però que també a Madrid, defensant els interessos que avui defensem aquí per unanimitat..., també es defensin a Madrid siguin quines siguin les consignes dels partits de l'Estat que es puguin donar als diputats que formen part de Catalunya o que representen la ciutadania de Catalunya per tirar endavant una qüestió que, hi insisteixo, ho repeteixo per enèsima vegada, és de justícia.

Per tant, amb aquest bri d'esperança, manifesto, doncs, que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió donarà el seu suport a aquesta iniciativa parlamentària per poder resoldre una injustícia que fa molts i molts anys el Govern de l'Estat i els partits que han estat al capdavant del Govern de l'Estat han estat cometent amb molta gent generosament dedicada...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pelegrí i Aixut

...generosament dedicada –acabo, senyor president– a la vida dels seus veïns i les seves veïnes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor Lluís Miquel Pérez.

El Sr. Pérez i Segura

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és ben cert, l'anterior orador ja ho ha explicat, són reiterades les ocasions que en aquesta tribuna i també a la tribuna del Congrés dels Diputats, i suposo que al Senat, s'ha tractat aquesta qüestió, i és una qüestió a resoldre; després de vint-i-sis anys gairebé de democràcia municipal, doncs, estem tots obligats a trobar una solució.

Espero..., almenys per les informacions que s'han pogut llegir als mitjans de comunicació, s'han pogut obtenir, crec que hi ha una predisposició especial, amb l'actual conjuntura política, per fer front a aquesta qüestió, que no és altra que una qüestió d'inequitat. I, per

tant, pel que hem de treballar tots és perquè, en els beneficis socials que afecten totes les persones que treballen i, per tant, viuen del seu sou, no hi hagin col·lectius exclosos, com són els col·lectius de persones electes en l'àmbit municipal, regidors i alcaldes.

Ara, també hem de ser conscients que ara com ara tenim un compendi legislatiu força contradictori, perquè si bé és cert, i per això substanciem aquesta iniciativa, que cal adequar la Llei general de la Seguretat Social amb aquesta necessitat de cobertura, també tenim, per altra banda, altres lleis que ja haurien d'haver obligat el legislador, allò on correspon, a prendre aquesta mesura, diguem-ne, d'una manera tàcita. Perquè la Llei de règim local, d'àmbit estatal, i no només la Llei de règim local de l'àmbit estatal, sinó també la Llei municipal i de règim local a Catalunya, estableix el dret d'assimilació dels càrrecs electes al de la resta dels treballadors assalariats en totes les seves contingències socials: la de cotització, evidentment, que es produeix –aquesta és una gran contradicció–, i també la d'obtenir els beneficis que es deriven d'aquesta cotització, i, per tant, entre ells, i molt especialment, el dret a tindre una indemnització per desocupació.

I si vostès ho volen, a més, podríem acabar de rubricar aquest capítol d'incoherències invocant els tractats internacionals i la Carta europea d'autonomia local, que també consagra, d'una manera ben clara, reconeix, que l'activitat política ha de tenir una compensació econòmica per exercici del càrrec públic, i, si s'escau, també compensacions sobre beneficis perduts i cobertures, les cobertures socials corresponents, perquè aquesta és la millor mesura de fer possible que totes les persones, sigui quina sigui la seva condició d'origen, diguem-ne, econòmic, sigui quina sigui la seva situació laboral, puguin tindre igualtat de condicions per exercir càrrecs públics, perquè, si no, a poc a poc aniríem cap a una fita que només aquelles persones que tenen una condició gairebé de funcionari podrien, sense assumir cap risc professional, exercir la tasca política.

Però, bé, no ens enganyem, si hem arribat aquí és per unes determinades circumstàncies socials que ens hi han portat, perquè tècnicament és fàcil de resoldre aquest tema, i, des del punt de vista econòmic, segurament, no faria trontollar les arquitectures de la Seguretat Social.

I aquesta situació, aquest no trobar mai el moment oportú, que moltes vegades s'ha posat com a excusa quan s'han plantejat aquestes coses, i s'ha trobat en l'àmbit del Govern central, sigui qui sigui el titular del Govern central, i també s'ha trobat en àmbits de caràcter autonòmic, com, per exemple, en determinades afirmacions, com les que seria de molt difícil comprensió per la ciutadania que s'activessin aquestes mesures, fetes per algun responsable de l'Executiu català fa anys, a consultes sobre la idoneïtat d'aquest dret, doncs, ens porten on som: vint-i-sis anys de democràcia municipal i mai és el moment.

I això –això– ens ha de fer reflexionar, a la classe política, si és que existeix una classe política. Ens ha de fer reflexionar perquè estem immersos en una mena d'hipocresia social que els mateixos polítics, nosaltres mateixos, ens entestem cada vegada més a solidificar. Les actuacions de deslegitimació entre nosaltres mateixos

–fets recents així ho acrediten– també el que fan és deslegitimar d'una manera clara l'exercici d'un art tan noble o, si ho volen vostès, d'una dedicació social tan noble com és la política. I és amb l'expressió de la ciutadania que es produeix una falta de recepció positiva a mesures com a aquestes.

He dit abans, i ho torno a dir, que, com que es tracta d'un element de falta d'equitat de tractament de tots els col·lectius, em consta, a més, perquè ho he pogut sentir de viva veu dels responsables polítics del Govern central, que aquesta vegada –aquesta vegada– sí que en el tractament a les Corts, i potser no serà necessari perquè abans hi haurà una iniciativa en aquest sentit, doncs, aquesta qüestió s'abordarà; no sé amb quina solució.

Per tant, és bo, és bo que es produeixi una conjunció des del punt de vista dels criteris de tots els grups i portem aquesta Proposta de resolució, una vegada aprovada, que entenc que s'aprovarà, almenys els vots del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi no faltaran; ho portem i ho portem, si pot ser unànimement, com a expressió de la cambra catalana a les Corts Generals i a veure si així, definitivament, podem donar una solució a una qüestió que és tècnica, però que també afecta l'equitat de tots els col·lectius en la protecció social, que a principis del segle XXI això ja sembla que hagi de ser un debat totalment acabat, però que també ens ha d'empènyer a una certa reflexió sobre quin paper, en el comportament col·lectiu d'aquella classe política que jo invocava, han fet perquè aquesta hipocresia social de no tractar els polítics com unes persones que, en definitiva, han de rebre unes compensacions pel seu treball està avui encara instal·lada a la societat, no només a la catalana, sinó a la societat espanyola en general.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'illustre senyor Alfons Quera.

El Sr. Quera i Carré

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, ara fa un any, el mes d'abril del 2004, celebràvem els vint-i-cinc anys d'ajuntaments democràtics; es van fer diferents actes en reconeixement, doncs, de la tasca feta per tots els càrrecs electes del món local.

Des de la recuperació de la democràcia, la figura dels alcaldes i regidors, és evident que ha anat prenent força. Els ajuntaments estan obligats a donar una resposta a noves demandes de més qualitat en els serveis tradicionals a causa del nivell econòmic més alt dels ciutadans. Així doncs, l'ampliació de les polítiques públiques locals ha comportat una major dedicació i responsabilitat dels càrrecs electes a les tasques dels ajuntaments; tasques, doncs, que han comportat una millora important pel que fa a la gestió del dia a dia, quotidiana, de les problemàtiques que tenen els diferents ciutadans en els diferents municipis, i també, per què no dir-ho?, d'aplicar polítiques progressistes que beneficiessin una majoria dels ciutadans.

Avui, doncs, ens trobem amb aquesta Proposta de resolució, on es demana una addició d'un apartat a l'article 205 de la Llei general de la Seguretat Social, on es determinen les persones protegides de les contingències de desocupació. Aquestes contingències –com molt bé han dit els diputats que m'han precedit i en altres debats on s'ha tractat– no inclouen els membres electes de les corporacions locals.

Des d'Esquerra Republicana sempre hem estat amatents, hem estat atents a les demandes i preocupacions del món local. En aquest sentit, doncs, recordar que ara fa uns mesos –era el mes d'octubre de l'any passat– el portaveu del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana va presentar una resolució que anava encaminada a solucionar d'una vegada per totes aquesta problemàtica. També dir que el mateix portaveu actual d'Esquerra Republicana, en Joan Ridaó, doncs, en el passat, en l'anterior legislatura, també va presentar propostes, com d'altres diputats, en aquest sentit. Dir també que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana a Madrid també ho ha fet.

I, bé, doncs, sembla que el passat 17 de març del 2005 va entrar al registre d'entrada en el Congreso de los Diputados, la Secretaria General, al Registre General, una proposició de llei conjunta de tots els grups parlamentaris, de sis dels vuit grups parlamentaris, doncs, presents al Congrés dels Diputats, on sembla que es dona una solució definitiva –si hem de fer cas..., i esperem i confiem que s'aprovi finalment aquesta Proposició de llei–, on es dona la solució definitiva al problema que hem plantejat i que..., com molt bé s'ha dit, ha sigut del tot injust el que s'ha viscut en aquests darrers anys pel que fa al tema que es tracta.

Concretament, doncs, aquesta Proposició de llei diu –i ho tradueixo al català– que es demana un nou apartat a l'article 205, que bàsicament ve en el sentit de la resolució que avui es presenta, es proposa perquè sigui aprovada. Per part del nostre Grup Parlamentari entenem, doncs, que és ben cert que aprovar finalment aquesta Proposta –i esperem que es faci també a Madrid–..., proposa una dignificació, i és de justícia, dels càrrecs electes del món local. I en aquest sentit dir, doncs, que també des del Departament de Governació s'està fent un avantprojecte de llei, treballat conjuntament amb les diferents entitats municipalistes d'aquí a Catalunya, que reguli les retribucions màximes dels càrrecs electes del món local. És a dir, retribucions econòmiques –regularitzar les retribucions màximes– i garantia social –cobrir l'atur–, és de justícia que finalment, doncs, en els propers anys es duguin a terme. Celebrem, doncs, per part del nostre Grup Parlamentari que sembla que s'aprovarà d'una manera unànime –ha sigut signada aquesta Proposta de resolució per tots els grups parlamentaris– una cosa que és de justícia.

I, simplement, acabo amb el que va dir en l'últim Ple en Joan Ridaó, diputat aquí al Parlament, que deia que ja era hora que es dignifiqués i es reconegués la tasca dels càrrecs electes municipals. Avui sembla que en serà el primer pas.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, el 7 d'octubre del 2004, aquesta diputada, i en nom del meu Grup Parlamentari, es posicionava davant de la presa en consideració del que ara, i després d'haver passat ja fa pocs dies en comissió, és la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei d'addició d'un nou apartat a l'article 205 del text refós de la Llei general de la Seguretat Social aprovat pel Reial decret legislatiu 1 del 1994, del 20 de juny. Permeti'm, senyor president, que expressi el nostre suport, per tant, el vot favorable, tal com vaig fer ja el 7 d'octubre davant de la presa en consideració.

He escoltat atentament tots els diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula en el seu posicionament, en el qual estic d'acord. I és evident que després de pràcticament –perquè demà serà 1 d'abril–..., celebrarem ja els vint-i-sis anys d'ajuntaments democràtics, el Parlament de Catalunya..., i evidentment portar-ho al Congrés dels Diputats a Madrid, aquest reconeixement a tantes persones, a tants homes i dones que des del seu lloc, des de ser regidors i regidores, alcaldes i alcaldesses en els seus municipis, puguin tindre també la cobertura social, en aquest cas, que els cal.

Jo diria, i des de la meua condició de regidora des del 83 al 97, que el nostre país, tant a Catalunya com a Espanya, estic segura que en aquells moments històrics en els quals tantes persones, homes i dones, prenem de forma voluntària i electa en una nova etapa, en l'etapa democràtica..., doncs, la gestió d'ajudar i col·laborar per tal de millorar el nostre país a través de la primera institució democràtica, que van ser les eleccions dels nostres ajuntaments a Catalunya i a Espanya. I és evident que, als nostres pobles, hi faltava de tot i havíem de fer moltíssimes coses, que vam començar entre tots plegats amb unes grans il·lusions; però és evident que Catalunya, Espanya, tenia moltes i moltes prioritats. I estic segura que aquestes prioritats, que tots coneixem molt bé, eren prioritats de cobertures socials que necessitaven tants i tants conciutadans dels nostres pobles, de les nostres ciutats. I en cap moment es va trobar segurament quin era el moment..., potser també perquè la Llei de la Seguretat Social, que és del 94, així mateix la Carta europea, de l'any 1988, potser mancaven aquestes dues eines a la mà, per tal que també tots aquests homes i dones regidors, alcaldes, alcaldesses en diferents municipis poguessin tindre també la seva cobertura social.

És cert que han passat vint-i-sis anys. Jo no faria cap retret absolutament a ningú, a cap govern que hagi estat..., o a cap partit que ha donat suport al Govern, al Govern de l'Estat, per allò que els deia: estic segura que aquesta manca de cobertures socials que tenia la nostra societat, doncs, feia difícil pensar en altres cobertures com podien ser els homes i dones que, a través d'una eina política, donaven servei als altres a través dels seus mateixos ajuntaments.

Vam començar amb uns pobles menuts, vam començar amb ciutats que els mancaven moltíssimes infraestructures, i segurament amb poques hores teníem per tirar endavant..., amb uns pressupostos petits, però és evident que, al llarg d'aquests vint-i-cinc, ara vint-i-sis anys d'ajuntaments democràtics, els pressupostos de tants i tants municipis, la tasca que desenvolupen regidors, regidores, alcaldes i alcaldesses al llarg de tots i cadascun dels pobles de Catalunya i Espanya..., és evident que hi han hagut d'esmerçar la seva dedicació exclusiva per tal de poder aconseguir totes i cadascuna de les millores que s'han anat aconseguint; que no són prou, és evident; que se n'aniran aconseguint, és evident que sí.

Per tant, jo crec que avui és una jornada important per a totes aquelles persones..., parlava l'il·lustre diputat del Grup Socialista de la classe política; no sé si ens hem d'anomenar així o no. Jo penso que som persones que ens dediquem als altres, una dedicació de servei als altres. Com qualsevol ciutadà que es pot dedicar al servei dels altres a través d'una associació, de l'associacionisme, etcètera, d'altres hem escollit una eina, un vehicle que és el polític per defensar els interessos dels nostres conciutadans en cadascun dels nostres pobles.

Benvingut el moment. Abans escoltàvem l'il·lustre diputat senyor Pelegrí, que parlava d'un il·lustre alcalde de Sabadell que havia sigut diputat d'aquesta cambra, que conjuntament diferents diputats que havien passat pel municipalisme –no em vull oblidar de la il·lustre senyora Rosa Martí, alcaldessa onze anys en el seu municipi, al Vallès Oriental– defensaven tantes i tantes vegades, doncs, poder arribar a aquesta fita. De vegades els moments no són els idonis, però sempre arriba aquell moment que sí que ho és.

Estic segura que és un bon moment, que aquest acord que avui adopta el Parlament de Catalunya i que, evidentment, quedarà reflectit, doncs, en aquesta defensa davant del Congrés dels Diputats, pugui tindre tot el màxim suport possible, que pugui reformar-se la Llei de la Seguretat Social, per tal que aquesta cobertura social, aquesta mancança d'aquesta cobertura social a tantes persones que s'han dedicat als altres, evidentment, pugui ser ja un sí, pugui ser una realitat. I crec que, després d'aquests vint-i-sis anys d'ajuntaments democràtics..., sigui una realitat allò per què tantes i tantes persones des d'un bon principi hem lluitat, hem defensat, hem intentat negociar i defensar-ho, per tal de poder-ho conquerir.

I amb aquest esperit el nostre vot serà favorable.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Evidentment, com ja s'ha explicat, avui aquest debat és conseqüència del debat que vàrem tenir el mes d'octubre, en què vàrem adoptar per unanimitat l'acord de prendre en consideració la Proposta de resolució que es presentava. No s'hi han presentat es-

menes, i, per tant, és de preveure, com ja s'ha expressat per part de tots els grups, que avui torni a produir-se unanimitat en la seva aprovació. En la mesura, doncs, que és la segona vegada que parlem d'aquesta qüestió, no reiteraré tots els arguments que ja vàrem donar en el seu moment, però sí que en voldria fer un breu esment d'alguns.

Com s'ha dit, es van celebrar no fa gaire els vint-i-cinc anys d'ajuntaments democràtics, i segurament molts alcaldes, alcaldesses, regidors i regidores haurien canviat de bon grat alguns dels homenatges, exposicions, etcètera, que es van fer, per dues qüestions: haver disposat durant aquests anys de millors condicions per poder exercir el seu càrrec –entre elles, la de què avui parlem– i que els ajuntaments, globalment, haguessin disposat també de més recursos i competències per atendre les necessitats dels ciutadans.

Vint-i-cinc anys han passat; continuen sent algunes d'aquestes coses assignatures pendents. I, per tant, avui estem parlant d'una vella reivindicació del municipalisme, que estic convençut que s'aprovarà ben aviat, però que ho farà amb moltíssims –amb moltíssims– anys de retard i sense que les explicacions que s'hi puguin trobar, crec, puguin ser massa entenedores per a la gent que, havent exercit el càrrec en un ajuntament, ha patit les conseqüències d'aquesta manca de regulació.

Crec que toca avui, per tant, fer referència novament al paper que la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis han exercit durant aquests anys reivindicant aquesta qüestió; les diverses iniciatives que han presentat diversos grups parlamentaris al llarg d'aquests anys, que no han tingut la sort que segurament acabarà tenint ara la que avui plantejem, i –abans el senyor Pelegrí hi feia referència, com un cas que va ser molt exemplificador– el cas de l'Antoni Farrés, alcalde de Sabadell. L'alcalde de Sabadell, l'Antoni Farrés, ho va fer per expressar simbòlicament que li rebutjarien allò que ell havia demanat, també com a diputat, en diverses ocasions, i, per tant, va voler-ho explicitar de forma simbòlica, perquè quedés clar el rebuig d'això. O, simplement, també citar informes encarregats per la Federació o l'Associació de Municipis, i en concret l'informe del professor Josep Mir, que, en l'informe sobre l'autonomia municipal l'any 2002, assenyalava aquest tema com una de les col·lisions de l'ordenament jurídic espanyol en relació amb l'europeu, pel tema de la Carta europea de l'autonomia local.

Jo crec que el que ha passat durant aquests anys en aquest tema i en d'altres és l'expressió de la visió predominant que hi ha hagut des de l'Administració central d'atorgar a l'Administració local, i en concret als ajuntaments, i per extensió als alcaldes i regidors, un paper secundari i subordinat en l'activitat política, i desconèixer que alcaldes, alcaldesses, regidors, regidores, juguen un paper essencial en un sistema democràtic, administrant de ben a prop allò que fa falta per a les seves ciutats i pobles.

Bé, aquesta Proposta, estic convençut que tindrà més sort que d'altres propostes nascudes d'aquest Parlament de Catalunya i que no provocarà, en alguns dels diputats i diputades que els toca anar-ho a defensar al Congrés de Diputats, la frustració que alguns de nosaltres vam viure fa poc amb relació, per exemple, a la Llei or-

gànica de cossos i forces de seguretat, de veure com les majories que es donen en aquest Parlament es transformen en el Congrés de Diputats i es rebutgen propostes que aquí han sortit aprovades. En el cas que ens ocupa, jo crec que hi ha la pràctica seguretat que serà aprovada pel Congrés de Diputats, i fins i tot penso que segurament no caldrà ni tan sols que arribi a ser defensada en el mateix Congrés de Diputats perquè és de preveure que abans, tant de bo no m'equivoqui, aquesta mesura hagi sigut posada en marxa.

S'ha esmentat aquí la proposta conjunta de diversos grups al Congrés de Diputats, jo vull fer referència, en aquest sentit, a un posicionament ja del Govern central en resposta a una pregunta plantejada per l'Entesa Catalana de Progrés al Senat sobre aquesta qüestió, el Govern contesta i, a més, fa referència a l'interès del Parlament de Catalunya que: «Teniendo en cuenta los requerimientos que sobre este particular se han venido haciendo desde diferentes ámbitos, Parlament de Catalunya, Federación Española de Municipios y Provincias, ayuntamientos y grupos políticos, el Ministerio de Trabajo y Asuntos Sociales va a analizar el efecto que sobre las condiciones sociolaborales y sobre la participación política tiene el ejercicio de la actividad pública de alcaldes y concejales en las condiciones establecidas por el marco legislativo actual.

«En este contexto, se estudiará la oportunidad de una posible protección ante situaciones de desempleo para aquellos que desempeñen sus cargos en régimen de dedicación exclusiva». I fa referència al Llibre blanc per a la reforma del govern local que ha estat elaborant el Govern central. En aquest sentit, aquest Llibre blanc –fet públic també el mes de gener d'aquest any, el seu projecte– diu concretament: «Debe resolverse la injustificada falta de cobertura de la contingencia de desempleo de los miembros electivos de las entidades locales que desempeñen sus funciones en régimen de dedicación exclusiva. La pervivencia de esta situación, además de violar frontalmente el artículo 7.2 de la Carta Europea de Administración Local, constituye una anomalía injustificable que parece responder exclusivamente a prejuicios inaceptables contra los cargos electivos locales.»

Tenim present que l'any 2000 el Govern central encara contestava a aquesta petició fent referència a la difícil comprensió que representaria, des del punt de vista social, per a la gent, se suposa, el fet que alcaldes i regidors que quedessin en situació d'atur poguessin cobrar el subsidi d'atur –un enfocament realment curiós a l'hora de valorar l'activitat política, democràtica i feta, a més a més, per elecció de la població–, comparant aquesta resposta del 2000 amb aquesta resposta del 2005, em sembla que anem en el bon camí, que definitivament aquesta injustícia sigui reparada.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Cridem a votació.

(Pausa.)

D'acord amb l'article 101.2 del Reglament, se sotmet tot el Dictamen a votació.

Comença la votació.

La Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei d'addició d'un nou apartat a l'article 205 del text refós de la Llei general de la Seguretat Social, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1994, ha estat aprovada per 128 vots a favor.

Se suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda, a les quatre.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, les conselleres d'Educació, de Cultura i de Salut, els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i Indústria, de Comerç, Turisme i Consum, la consellera de Benestar i Família, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Senyores diputades, senyors diputats... (Pausa.) Ho fem amb el torn de preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00113/07)

I, en primer lloc, té la paraula per formular-la en representació del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa l'il·lustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor Maragall, a Catalunya i a Espanya es viu, per fi, el que ha de ser una nova etapa en política educativa. Els canvis accelerats, tant socials i econòmics com tecnològics i culturals, els nous reptes formatius plantejats i els interrogants sobre els resultats aconseguits per l'actual sistema educatiu obliguen, inevitablement, a promoure una transformació profunda del seu funcionament.

D'aquesta manera, el Govern espanyol, doncs, ja ha presentat el seu Projecte –ho va fer ahir– de llei orgànica d'educació, el seu nou Projecte, que des del nostre punt de vista representa un inici però on encara hi ha moltes

mancances que, evidentment, s'hauran de suplir en el tràmit reglamentari.

Però des del nostre Grup creiem que cal que l'Estat aprovi, quan ho faci, una llei de bases no reglamentistes per poder gestionar una política educativa pròpia adequada a la realitat catalana, alhora que també cal que abordi una regulació dels concerts educatius, que no poden ser un dret absolut dels titulars, sinó una eina de planificació en mans de l'Administració educativa per garantir el dret universal a l'educació.

També aquesta llei haurà de tractar amb decisió i valentia la laïcitat, revisant uns acords que donen peu a la introducció de l'ensenyança religiosa en l'horari lectiu, que són fruit d'una altra societat i un altre temps, i que en qualsevol cas no poden justificar la separació de nens i nenes per raons de creença. A viure en una societat diversa, se n'aprèn, primer, a l'escola. La religió, la doctrina, ha d'estar fora de l'escola.

Per això la llei tampoc pot repetir errors del passat, com va ser no preveure un bon finançament com va fer el PSOE amb la LOGSE.

Però també a Catalunya aquest debat és obert, senyor president. I per nosaltres aquest debat ha de tenir, d'una nova llei catalana, tres grans potes: qualitat, equitat i coresponsabilitat. Qualitat, que significa un augment real de la despesa fins a la mitjana europea; equitat, que vol dir garantir la igualtat d'oportunitats i, per tant, potenciar l'oferta pública de zero a tres, i coresponsabilitat, que vol dir compromís i col·laboració per part de tothom –famílies, professorat, comunitat educativa, Administració local– perquè es prengui consciència i forma que l'educació no acaba al centre escolar.

En definitiva, són idees, són flaixos que ens porten a aquest repte que jo li he explicat abans. Per la qual cosa, senyor Maragall, davant la transcendència que la reforma i reformulació de la política educativa suposa a Catalunya i a l'Estat, quines són les prioritats i actuacions del seu Govern?

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Senyor diputat, sobre la llei catalana que ha esmentat al final i de la qual ha desgranat alguns principis..., hi estaríem d'acord. Vostè sap que se n'està començant..., s'hi està començant a treballar.

Respecte de la llei espanyola. Volíem una llei prima, i ho és, una llei marc. No és una llei reglamentista, com vostè ha demanat que no fos; no és una llei intervencionista; és només una normativa bàsica. Volíem també una llei que fos estable, que pugui ser no per a una legislatura o dues legislatures, sinó per a una generació, i penso que ho pot ser. I volíem una llei ben dotada econòmicament, i penso que ho està.

En tot cas, estem en la bona direcció perquè la llei no serà reglamentista, permetrà reduir el nivell de conflictivitat competencial –penso que vostè hi estarà d'acord–, i refundrà, de fet, quatre lleis en una de sola. Simplifica, doncs, el panorama. Serà una llei estable; cada comunitat autònoma podrà desplegar-la segons la realitat particular a què s'enfronti, i el Govern espanyol, d'altra banda, dotarà dels recursos necessaris que preveu la llei..., que preveu la llei que hauran de fer i que hauran de fer les comunitats autònomes.

Quant a la religió. Estem on estàvem abans de la LOCE. Els centres tindran l'obligació d'oferir i les famílies el dret a triar. És aquest un tema important perquè no podem córrer el risc que aquesta qüestió provoqui una nova segregació entre escola pública i escola privada.

Quant a la llengua, la llei reconeix el valor i la necessitat que la població escolar conegui i pugui i sàpiga usar les dues llengües oficials a Catalunya.

I quant al professorat, vostè sap que estem una mica en l'*impasse* de la nova situació universitària que es deriva del procés de Bolonya i de la futura negociació de l'Estatut de la funció pública docent.

En definitiva, aquesta llei és un bon auguri per aconseguir el nostre objectiu, que és millorar la qualitat del sistema educatiu aquí, a Catalunya, en el seu conjunt, i també millorar el rendiment, evidentment, de la població escolar.

El president

Li queden set segons, senyor Boada...

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies. Senyor president, estem d'acord amb el que vostè ha dit, que aquesta llei haurà de ser estable, amb recursos, no reglamentista i veritablement laica. I per això el nostre Grup Parlamentari a Madrid farà tots els esforços perquè sigui veritablement així.

Gràcies, senyor president.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre l'estat de la tramitació dels ajuts als afectats per l'esvoranc provocat per les obres de la línia 5 del metro al barri del Carmel, de Barcelona (tram. 317-00114/07)

El president

Té la paraula, seguidament, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, per formular la seva pregunta, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. La pregunta queda formulada tal com està reflectida en l'ordre del dia d'aquest Ple.

El president

Doncs, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat per respondre-la.

El president de la Generalitat

Sobre els ajuts al Carmel li puc garantir que la seguretat, l'atenció a les famílies i el principi de la transparència, és a dir, el respecte als drets dels ciutadans del Carmel, seran totalment respectats.

El president

Té la paraula l'excel·lentíssim senyor Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyor president per la seva resposta, però m'agradaria que ara en la seva rèplica fos una mica més precís. Perquè no n'hi ha prou amb manifestacions de voluntat..., sinó atendre les autèntiques necessitats de les persones i donar una resposta adequada a les seves angoixes, que són moltes, a les seves preocupacions, i també, en alguns casos, a la seva irritació.

Jo li puc reconèixer que algunes coses ja s'han fet. Han passat més de dos mesos i ja tocava, d'altra banda, no? S'estan pagant dietes als veïns desallotjats; s'està atenent i s'ha arribat a un acord en termes generals amb els veïns que han perdut el seu habitatge; se'ls poden proporcionar, en pocs dies, uns habitatges pont, i això està bé; s'ha arribat també a un acord amb els comerciants que han hagut de tancar els seus comerços i les seves activitats econòmiques.

Però queden coses pendents, i coses molt importants. Per exemple, atendre la valoració dels danys morals de tots aquells veïns desallotjats que no han perdut de moment el seu habitatge, però que no saben què pot passar amb aquest. O atendre també les necessitats d'aquells comerciants que no han tingut..., o d'aquells ciutadans que desenvolupen activitats econòmiques que poden continuar fent-ho però que s'han vist afectats per la situació –parlo no només dels paradistes del mercat, sinó també de tots aquells altres que fan actuacions a la zona–, i la reparació dels danys morals que tot això els pugui comportar.

I també hi ha els grans projectes lligats, sobretot, a l'àrea de rehabilitació integral que s'ha decidit fer per al Carmel i que, teòricament, s'ha de fer amb col·laboració de totes les administracions involucrades.

Jo li demanaria, senyor president, que m'especifiqués, per tant, què passa amb tots aquests col·lectius que encara no han rebut resposta i què passa amb l'actitud de les diferents administracions implicades –Ajuntament, Generalitat i Estat– perquè al final es pugui portar endavant aquest pla especial de rehabilitació integral; saber els recursos, i saber com estan, per cert, les gestions amb el Govern espanyol i amb la Unió Europea per veure si..., no sé si són 200 milions de dòlars o 240 milions d'euros que es van prometre molt alegrement però dels quals mai més s'ha tornat a parlar, i que m'agradaria

que avui, en seu parlamentària, vostè digués exactament què és el que el seu Govern pretén.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, efectivament, les dietes i les bestretes pagades a les famílies i a les unitats de convivència són les següents.

Quant a les dietes, a unes 1.200 persones a partir del dia 13 de febrer s'han pagat 1.214.255 euros, dels quals 198.000 en els primers dies..., des del 31 de gener fins al dia 12 de febrer. Bestretes a famílies: a 453 famílies, 473.000 euros. Bestretes ja pagades a comerciants: una mica més de mig milió d'euros, 578.450. En total, les dietes i bestretes a famílies i comerciants, doncs, són de l'ordre de 2.265.000 euros.

Quant als ajuts del Govern central i de la Unió Europea, està presentada la primera petició formal d'ajuts a la Unió Europea, només és la primera. Aquesta..., referida al programa Espai econòmic europeu és de 6 milions d'euros per a projectes que en el seu conjunt tenen un valor de 7,2 milions d'euros. Però, evidentment, això no és més que la primera de les peticions, i n'hi hauran més.

Les converses amb el Govern central estan, com vostè sap perfectament, formalment obertes i ben encaminades, en la línia dels 6.000 euros per família en el cas de danys de greus, i 3.000 en el cas de danys parcials, i 10.000 euros per a aquelles famílies que hauran de veure la seva casa o han vist la seva casa enderrocada.

Quant als comerços, el que està previst són unes indemnitzacions –tot això són indemnitzacions– similars.

El procés és evidentment complex i lent. I vostè ho ha d'entendre perfectament. I el Govern ho vol fer bé. Vaig posar, vam posar el llistó molt alt, perquè la situació del barri, efectivament, ho requeria.

Nosaltres treballem per als veïns d'avui i per al barri de demà. Ara el primer és la seguretat i el retorn a les cases; demà, evidentment, el futur del Carmel a través d'aquest pla de rehabilitació, o àrea de rehabilitació integral. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Vostè sap el que nosaltres hem demanat...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

I el que hem demanat és, efectivament, molt. Però pensem que s'hi pot arribar. És el mínim, jo crec, que hem de fer.

El president

Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00115/07)

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Aquesta legislatura hi ha fixats dos grans objectius nacionals fonamentals, com són la confecció, l'elaboració d'un nou estatut d'autonomia i també poder disposar d'un nou sistema de finançament. Són dos objectius absolutament imprescindibles per assegurar la cohesió social, la modernització del país i una economia catalana més oberta i amb més vocació d'internacionalitat.

Jo li demano, senyor president, que vostè, en la seva condició de president de la Generalitat, líder, encapçalí i convoqui tothom que ha de convocar; no només perquè legítimament té el dret de fer-ho, sinó perquè té l'obligació civil i el deure patriòtic de fer-ho. És vostè qui ho ha de fer.

I, a més a més, senyor president, hem de ser conscients que hem de fer arribar a la societat catalana un missatge segons el qual amb més autogovern, amb un millor autogovern, podem viure millor, que l'Estatut forma part de la nostra vida quotidiana, que l'Estatut millora la nostra vida quotidiana.

Quan es pregunta als ciutadans quins són alguns dels problemes que els preocupen, molts d'aquests problemes poden quedar més ben encarrilats a partir del que ja s'està elaborant a l'Estatut.

Per tant, l'Estatut és massa important perquè quedi reclòs només en el marc dels partits i dels polítics: hem de fer intervenir-hi tota la societat.

Però no tindrem un gran estatut si no tenim també un gran finançament. El principal obstacle, la principal amenaça perquè puguin millorar les condicions de vida de la societat catalana, el principal perill contra el pacte del Tinell és que no disposem dels recursos econòmics adequats. Sense un bon finançament no hi pot haver una bona política a Catalunya ni un bon autogovern ni un gran estatut.

Tothom sap que sense diners no hi ha política. Per això nosaltres pensem, senyor president, que Catalunya, el seu Govern, ha de recaptar tots els tributs, que ha de pagar a l'Estat pels serveis prestats i que hi ha d'afegir un plus de solidaritat en funció d'allò que podem ser capaços d'afegir, de donar, de col·laborar i de cooperar, sabent que ha ser en un nivell inferior al que hem tingut fins ara i que, lògicament, ha de tenir també —ha de tenir també— un límit en el temps; això no pot ser etern.

M'agradaria saber, senyor president, què en pensa, d'aquestes consideracions?

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, el preàmbul de l'Estatut del 79, el que tenim, diu que el poble català proclama com a valors superiors de la seva vida col·lectiva la llibertat, la justícia i la igualtat, i manifesta la seva voluntat d'avançar en una via de progrés que assegurí una qualitat de vida digna per a tots els qui viuen, resideixen i treballen a Catalunya, cosa que vol dir que l'Estatut és no solament una proclamació de principis, sinó un compromís d'incidència, i d'incidència positiva i efectiva en la vida quotidiana a la qual vostè ha fet menció.

L'Estatut del 79 era una reivindicació política i era una reivindicació popular, del poble. Ara hem d'aconseguir que sigui també l'Estatut de tots aquells que viuen, resideixen i treballen a la Catalunya del segle XXI, que ja és una Catalunya una mica canviada.

I com ho hem de fer? Fent que la ciutadania conegui el perquè i el què del nou Estatut, i crec que la seva pregunta va en aquest sentit.

No és fàcil que una llei fonamental contingui elements de caràcter cívic, de caràcter emocional, molt importants, que rebí des del punt de vista de l'emoció la gent, però ho hem d'intentar i fer que sigui l'Estatut de les persones. La gent farà seu l'Estatut si percep que la seva vida individual i col·lectiva, la llibertat, la justícia i la igualtat són més reconegudes i més protegides. Hem de fer que els ajuntaments —vostè ho demana i jo hi estic absolutament d'acord—, els territoris, les forces sindicals, socials, econòmiques, culturals, de Catalunya s'hi reconeguin. L'Estatut es fa aquí, al Parlament; després, serà responsabilitat de tots que el suport de la ciutadania sigui al més gran possible i en faci realment una peça viscuda de la seva vida quotidiana.

És evident que el finançament és una peça fonamental. És evident també que el finançament no pot estar contingut amb tot el seu detall en l'Estatut. En l'Estatut hi ha d'haver la síntesi, hi ha d'haver el principi, hi ha d'haver la fórmula canònica en virtut de la qual Espanya i Catalunya es relacionen quant als serveis que nosaltres hem d'oferir als nostres ciutadans i quant a la part que vostè ha mencionat de solidaritat que a nosaltres ens pertoca. I crec, i em penso que en això devem estar absolutament d'acord, que, en aquest sentit, serà fonamental que hi hagi una agència tributària pròpia, una agència tributària pròpia que recapti els impostos dels catalans per als seus serveis i per a la part de solidaritat que haurem de pagar...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...cosa que no impedeix que aquesta Agència Tributària sigui, en el seu moment, consorciada per a la seva més gran efectivitat.

El president

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració dels resultats de la primera convocatòria d'ajuts feta en aplicació de la Llei 2/2002, de millora de barris, i les perspectives de la segona convocatòria (tram.317-00116/07)

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Roberto Edgardo Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de Catalunya, la primera Llei del Govern que vostè presideix ha estat la Llei de barris, coneguda com a «Llei de barris», que és la Llei de barris i àrees urbanes que necessiten especial atenció, que va ser elaborada, debatuda, aprovada, desenvolupada a nivell reglamentari i posada en marxa durant l'any 2004.

Els governs anteriors de Catalunya, molt honorable president, no havien tingut com a prioritats aquestes àrees, possiblement per manca de sensibilitat, possiblement perquè les prioritats seves no passaven exclusivament, com passa amb les nostres..., importen per la qüestió social sumada a la cohesió territorial.

Tots els que donem el suport al seu Govern coincidim que, malgrat ser una llei petita, de dotze articles i algunes normes addicionals, és una llei d'un gran impacte territorial, urbanístic, social i econòmic, perquè gran part del futur del nostre país, senyor president, i vostè deu coincidir amb mi, es juga en els seus barris.

És per això que volem conèixer quina és la seva valoració, la valoració sobre el desenvolupament de la primera convocatòria del 2004, en portes també que aquest mes d'abril finalitzi la segona convocatòria.

I, per què, molt honorable president, ens interessa aquesta valoració? Li hem sentit dir moltes vegades, i ho compartim sincerament amb vostè, aquella expressió, aquell objectiu, de «barris segurs i escoles dignes». Els barris segurs són, al nostre entendre, president, aquells barris de la igualtat d'oportunitats, aquells barris que contempen l'urbanisme de la seva realitat plural, els barris que tenen l'oferta suficient d'habitatges, la suficiència i la qualitat dels seus serveis i que tenen les escoles dignes —les escoles dignes—, que majoritàriament compleixen aquesta funció al nostre país les escoles públiques, que són les que sustenten bàsicament l'allau de nous residents, de nens i nenes vinguts d'altres contrades, que avui, per causa de viure amb les seves famílies —els pares han emigrat per raons econòmiques—, són a casa nostra.

I nosaltres entenem aquest concepte de seguretat i segurament el compartim del tot amb vostè, la seguretat com un concepte de política social, no de política policial, com en algunes ocasions han volgut entendre i han portat des del govern els governs conservadors de Catalunya i d'Espanya.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

Amb barris segurs i escoles dignes...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Labandera Ganachipi

Ja veu que genera expectativa, la meua pregunta.

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Labandera i Ganachipi

Amb barris segurs i escoles dignes, senyor president, podem fer allò que nosaltres creiem que és un país més just. I és per això, senyor president...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Labandera Ganachipi

...que la meua pregunta va en aquesta direcció: conèixer la seva valoració.

Gràcies.

El president

Gràcies, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, em sento absolutament identificat amb les seves inquietuds, com és normal, i li haig de dir que, efectivament, la política social, o és una política de barris, d'escoles i de centres d'assistència primària, o no és res, no existeix. I la Llei de barris és potser la primera i la més important de les mesures que s'han posat en marxa per fer alguna cosa més que parlar de política social. És una aposta municipalista, és una aposta de reforma social, perquè la Generalitat, al costat dels ajuntaments, és la Generalitat propra als ciutadans que nosaltres volem. I volem garantir, efectivament, un entorn digne a tots els ciutadans.

Miri, hi ha tretze barris en la primera convocatòria de la Llei de barris, Resolució del dia 21 de desembre passat; hi ha una segona convocatòria oberta en previsió que puguem arribar fins a quaranta barris abans del febrer de l'any 2006, i en la primera convocatòria es procedeix a la tramitació i acceptació ja de les subvencions.

Són projectes integrals, socials, econòmics, urbanístics i de seguretat, com vostè assenyalava; en el centre històric de Balaguer; en el nucli antic de Manresa, amb rehabilitació d'habitatge; en el barri del Carme, de Reus, amb millora de l'espai públic; a Collblanc - la Torrassa, de l'Hospitalet, amb rehabilitació d'espais urbans; en el barri de la Serra d'en Mena, de Santa Coloma de Gramenet - Badalona, amb nous eixos vertebradors de la ciutat i del teixit metropolità; a Santa Caterina i a Sant Pere de les Puelles, de Barcelona, amb renovació del mercat i de l'espai públic; a Salt 70, de Salt, amb programes d'actuació comunitària; a Ca n'Anglada, Montserrat,

Torressana i Vilardell, de Terrassa, amb projectes de renovació urbana i de participació social; al barri de l'Erm, de Manlleu, amb un nou centre cívic; a la Vila Vella i a l'Eixample d'Alou, d'Olot, amb rehabilitació urbanística; a la Mariola, de Lleida, contra la segregació urbana i a favor del nivell cultural, amb la construcció d'un centre cultural emblemàtic, i a les Roquetes, de Barcelona, amb equipaments comunitaris que reforçaran la identitat d'aquest barri.

Això són realitats, i tota la resta són paraules.

El president

— Pregunta al president de la Generalitat sobre l'actualitat política dels darrers dies (tram. 317-00117/07)

Per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, vostè va ser nomenat president del Govern de la Generalitat, d'acord amb una majoria parlamentària conformada per tres formacions polítiques, l'anomenat «tripartit». M'agradaria preguntar-li molt concretament si aquesta majoria parlamentària, el tripartit, i, per tant, el Govern que se'n deriva, presentarà properament una proposta sobre el tema del finançament de Catalunya, sí o no, i en el cas que sigui que sí, com espero, quan es produirà aquesta presentació. M'agradaria, senyor Maragall, que la resposta fos tan concreta com ha estat formulada la pregunta.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, el Govern català presentarà, efectivament, una proposta de finançament. Espero que serà abans de l'estiu. I aquesta proposta la farà, la tramitarà, a través de qui l'ha de tramitar, com tramita tota la presentació de l'Estatut, que és l'Institut d'Estudis Autònoms. És a dir, aviat i amb el subjecte adequat.

El president

Té la paraula el senyor Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Bé, jo celebros que digui que n'hi haurà, de proposta, per part del Govern i per part del tripartit. Això aclareix alguns dubtes que hi ha hagut durant aquests últims temps, perquè semblava que no, després que sí, però si el president de la Generalitat diu en seu parlamentària que n'hi haurà, vol dir que n'hi haurà. Em sorprèn que digui que ha de ser abans de l'estiu, perquè l'estiu cau bastant lluny. Si el propòsit que es va pactar era de te-

nir l'Estatut aprovat per l'estiu, vol dir que ho han de fer molt ràpidament, perquè, de fet, si això no és així, difícilment es podrà avançar en el que és el gruix del mateix Estatut. Abans ho deia també el president del Grup d'Esquerra Republicana, sense un bon finançament no hi pot haver després un bon Estatut. Per tant, celebros que la resposta sigui afirmativa. Esperem, més amb delit que no pas amb neguit, que això es produeixi ràpidament.

I, aleshores, jo els faig una proposta, i és que un cop tinguin aquesta proposta conjunta, que esperem rebre al més ràpidament possible, vostès la portin al Parlament de Catalunya, que és on s'ha de portar, la portin a la Ponència, i la meua proposta és que, si cal, per encetar aquesta negociació, els caps dels grups polítics, els màxims responsables de les formacions polítiques de Catalunya, assisteixin a la Ponència de l'Estatut per negociar a fons una de les principals propostes, que serà el sistema de finançament.

Vostè, lògicament, n'és el principal responsable, en la mesura que, com a president de la Generalitat i com a president d'aquest Govern nomenat per aquesta majoria parlamentària, és el principal responsable que tot això pugui anar de la manera que ha d'anar en la seu del Parlament.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí. Senyor diputat, efectivament, la proposta de finançament arribarà abans de l'estiu, no li he dit a l'estiu, li he dit abans de l'estiu, i espero que serà abans del mes de maig o en el curs del mes de maig.

Hem d'arribar a un acord, efectivament, hem d'arribar a un acord sobre el què, sobre el quan i sobre el com. I una síntesi d'aquest acord hi haurà de ser, en l'Estatut. Ja ho he dit abans: una fórmula, la fórmula de coresponsabilitat i, al mateix temps, d'autonomia que ens convindrà ha de figurar en l'Estatut. No tot el desgranat, per descomptat, del que ha de ser el sistema de finançament de Catalunya.

Hem de tenir agència tributària pròpia, i la tindrem, i aquesta agència tributària, que establirà els consorcis que s'hagin d'establir amb l'Agència Tributària de l'Estat, ha de recaptar tots els impostos, des del nostre punt de vista. Ha de recaptar tots els impostos que ens han de permetre: primer, el que Catalunya necessita per donar als seus ciutadans els serveis que es mereixen i que ens hem proposat de donar-los; segon, poder finançar el que hem d'enviar per als serveis que encara ens farà l'Estat, i, tercer, establir i finançar la nostra contribució —la nostra contribució— a la solidaritat, que ha de quedar clara en el seu principi i en els seus límits.

El principi, evidentment, és que per un esforç fiscal similar totes les autonomies han de tenir un nivell de serveis similar. Aquest és el principi en què jo crec que ens hauríem de posar d'acord, que ha de guiar les nostres relacions financeres amb l'Estat.

Vostès, en el seu moment, van aconseguir una primera xifra de 40.000 milions. Aquesta xifra l'hauríem de

multiplicar per deu, probablement, com a mínim, perquè les coses fossin, o siguin, en el futur com han de ser.

I aquest Govern, senyor diputat, durarà molts anys, i durarà molts anys perquè Catalunya i la democràcia ho necessiten...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Durarà molts anys, perquè, efectivament, ara tenim aquests problemes per resoldre, de l'Estatut i del finançament, però més endavant altres vindran que també resoldrem.

El president

Passem al torn de preguntes al Consell Executiu.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el seu capteniment pel que fa al Pla d'acció i desenvolupament de les polítiques de dones de Catalunya (tram. 310-00372/07)

En primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula, per formular-la, la il·lustre senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, al pacte de govern signat fa un any i mig es recull el full de ruta de l'acció de govern. En aquesta acció de govern ens ha semblat sempre imprescindible poder fer polítiques per a tota la ciutadania. Això que sembla tan obvi és d'una complexitat evident, perquè sempre es parteix de supòsits universals que han posat els homes al centre i han deixat les dones al marge. Tenint en compte que el 52 per cent de la ciutadania de Catalunya som dones, això, més que un fet discriminatori, és una manera de governar d'esquenes a la societat. Excloure les aportacions de les dones i la forma de fer, veure i actuar de les dones en la nostra societat és d'una gran miopia política, a més d'una manca de responsabilitat amb la ciutadania.

Per Esquerra Republicana de Catalunya sempre ha estat imprescindible posar al centre de les polítiques públiques les dones i fer de l'espai polític un lloc comú en què la diferència sigui possible sense desigualtats ni discriminació. També se'ns fa evident que això és una feina titànica i en què cal la complicitat social.

És per això que el pacte del Tinell va donar rellevància a la necessitat de portar a terme polítiques de dones reals i amb un compromís pressupostari que no s'havia donat mai, però també a la necessitat d'una renovació del compromís amb les entitats de dones del país.

El Govern ha fet fins ara passes importants per complir els compromisos presos amb la ciutadania al pacte del

Tinell: hem vist com l'Institut Català de la Dona guanyava pes polític i augmentava el seu pressupost un 60 per cent; hem còpsat el compromís amb els municipis per tal d'impulsar polítiques de dones arreu del país, no només des de la Generalitat, que sap liderar aquest procés, sinó des de la col·laboració i el reconeixement institucional; també hem pogut veure la reforma del Consell Nacional de Dones de Catalunya, i aquest és un exemple clar de les noves maneres de fer i de la renovació de la confiança mútua entre Govern i societat civil, i alhora la mostra d'un compromís clar del Govern catalanista i d'esquerres amb les entitats de dones i les dones de Catalunya.

El Consell Nacional de Dones de Catalunya ha passat de tenir 70 entitats representades a tenir-ne ja 204, i amb la clara voluntat de territorialitzar el Consell a les regions actuals en què el Govern té delegació. Aquesta va ser una demanda feta per Esquerra Republicana de Catalunya a la darrera legislatura que no va ser escoltada, com tampoc es va escoltar la veu de les dones durant massa temps. No es va donar valor real a les aportacions de les associacions, més enllà d'un cert reconeixement econòmic en forma de subvencions... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Senyora diputada...

La Sra. Porta i Abad

És per això que plantejo la pregunta, precisament: quins són els eixos i objectius del cinquè Pla d'acció.

Gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller en cap, senyor Josep Bargalló... *(Veus de fons.)* Conseller primer, però.

El conseller en cap (Sr. Josep Bargalló Valls)

Bé. Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, com vostè sap el proppassat 22 de març el Govern de la Generalitat va aprovar el cinquè Pla d'acció i desenvolupament de polítiques de dones a Catalunya, que és un pla del qual el nostre Govern se sent absolutament satisfet. S'hi sent per molts motius: primer, perquè té una dotació pressupostària clara, específica, i que abasta a tots i cadascun dels departaments de la Generalitat. Aquest pressupost inicial és, per a l'any 2005, de més de 35 milions d'euros. En segon, perquè té uns indicadors que li permeten una evolució periòdica i sistemàtica. I, en tercer lloc, perquè s'ha fet a partir d'un ampli procés participatiu, en el qual hi han participat més de dos mil entitats de la nostra societat civil.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

És també un pla que marca molt clarament les línies polítiques prioritàries en matèria de gènere d'aquest Govern, la seva transversalitat i específicament el canvi polític que sustenta la nova orientació que es dona des

de l'Institut Català de les Dones en aquesta política de gènere d'un govern que és essencialment progressista.

Les línies estratègiques bàsiques d'aquest Pla són –i sento haver-ho de resumir per la urgència que té aquesta fórmula parlamentària de la pregunta oral– la transversalitat, com li deia; la voluntat de fomentar la cultura del contracte social en política de gènere; incrementar la presència i la participació –vostè ha posat l'exemple del Consell Nacional– de dones; fer de la vida quotidiana l'eix vertebrador de les polítiques socials; oferir una atenció integral a les necessitats de les dones, i presentar un programa per a l'abordatge integral de la violència contra les dones.

Però jo, més enllà d'això, el que li volia dir és el compromís del nostre Govern per fer, realment, per primera vegada, una política de gènere a Catalunya, una política d'atenció a les dones que es fonamenti en aquesta transversalitat, en la territorialitat i en un concepte clar que no és només el de l'equiparació, sinó el de la diversitat.

És des del reconeixement de la diversitat que podrem fer peHícules..., polítiques, perdó, d'equitat –polítiques d'equitat. (*Rialles.*) I el nostre Govern... –lamento els somriures de Convergència i Unió–, perquè el nostre Govern fa, per primera vegada a Catalunya (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), polítiques per a la dona, no polítiques d'aparador.

El vicepresident segon

Senyor conseller primer...

El conseller en cap

Gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies.

————— Pregunta al Consell Executiu sobre l'acord adoptat pel Consell General d'Aran el 23 de febrer de 2005 tocant al reconeixement de l'Aran en el nou Estatut d'autonomia de Catalunya (tram. 310-00368/07)

La següent pregunta, la formularà el diputat il·lustre senyor Jordi Montanya, del Grup Parlamentari Popular, referida a l'acord adoptat pel Consell General d'Aran, de 23 de febrer del 2005, tocant al reconeixement de l'Aran en el nou Estatut d'autonomia de Catalunya. Té la paraula el senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Gràcies, president. Honorable conseller, l'Aran és un territori d'arrel occitana que forma part de Catalunya, amb una llengua, una història i una identitat pròpia i diferenciada.

El Consell General, màxim òrgan de govern de la Vall d'Aran, d'acord amb el seu règim especial i escollit directament pels electors dels seus sis terçons, per unanimitat aprovà, el passat dia 23 de febrer, el document pel

qual insten la regulació de la relació de l'Aran en el nou Estatut d'autonomia de Catalunya.

Honorable conseller, donada la transcendència del contingut d'aquest document voldríem o interessem que ens fes palès el posicionament del Govern envers aquest document.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula per a la resposta, en nom del Govern, el conseller de Relacions Institucionals i Participació.

El conseller de Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè em pregunta per l'encaix de la Val d'Aran en el nou Estatut, i vull recordar-li una cosa que vostè ja sap, no?, que la responsabilitat de definir aquest encaix avui està en la Ponència parlamentària, que és qui redacta aquest text, i, posteriorment, en el Parlament català.

Amb tot, li he de dir que des de l'Institut d'Estudis Autonòmics, en els documents que s'han fet arribar en el títol d'institucions ja fa referència a la necessitat que vostè destacava de respectar i singularitzar la relació de la Val d'Aran amb la resta de Catalunya.

I, des d'aquest punt de vista, vull recordar-li que, precisament, per aquesta responsabilitat de la Ponència, crec que ahir..., crec no, ahir, la mateixa Ponència parlamentària, que està formada per tots els grups parlamentaris, va decidir tenir una reunió d'una delegació de la Ponència amb el Consell General el dia 14 d'abril, per conèixer més personalment, més properament, quines són les opinions del Consell General i per, posteriorment, debatre la seva inclusió en el futur Estatut de Catalunya.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor conseller. Vol repreguntar, senyor diputat? (*Pausa.*) Doncs, té la paraula el senyor Montanya per repreguntar.

El Sr. Montanya i Mías

Sí, gràcies, president. Gràcies, conseller, per la seva resposta; però, en tot cas, i com vostè ha posat de manifest sóc perfectament coneixedor que el Conselh Generau compareixerà davant de la Ponència redactora de l'Estatut d'autonomia a l'efecte de manifestar, doncs, quin és el seu posicionament o les seues inquietuds o la seua visió pel que fa a l'encaix de la Vall d'Aran en el nou Estatut d'autonomia.

Ara bé, això no obvia perquè vostè, en la seua responsabilitat de govern, conegui, com el deu conèixer perfectament, el contingut del document, que, ho repetixo, per unanimitat aprovà el màxim òrgan de govern de la Vall d'Aran, el Conselh Generau, i del qual, doncs, criden especialment l'atenció diversos punts d'aquest document, com la sollicitud que merita un pacte de lliure associació amb Catalunya, el punt que requereix que l'Aran és un país lliurement associat amb Catalunya o el punt pel qual merita que l'Aran no pot estar inclosa en cap divisió territorial que no sigui..., o que estigui

exclusivament representada per ella mateixa, o el que és el mateix, la seva exclusió a la possible vegueria de l'Alt Pirineu.

Per tant, i donada, ho repeteixo, la transcendència i la importància d'aquest document, aprovat per unanimitat, abans de la mateixa compareixença del Consell General davant de la Ponència redactora de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, interessem que ens faci palès quin és el capteniment del Govern envers el contingut d'aquest document.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Relacions Institucionals i Participació

A la seva intervenció, dir-li que, si jo contestés avui quina és l'opinió del Govern, estaria fent una cosa que no hem fet en la resta de l'Estatut. El Govern català ha decidit no tenir un projecte d'Estatut propi, que hauríem pogut fer, sinó que hem interessat que sigui la Ponència de forma unitària qui redacti l'Estatut. I, evidentment, en aquest cas també ens mantindrem en aquest sentit.

Dir-li, de totes maneres, el següent: primer, el clar respecte del Govern amb relació a les institucions del Govern aranès i de la seva llengua, la necessitat que el nou Estatut reconegui claríssimament això. Mentrestant, seguirem avançant en qüestions com..., fa quinze dies, vam prendre un acord de Govern de traspassar competències de Medi Ambient i de defensa dels consumidors a la Vall d'Aran. I en aquesta línia continuarem.

Ara, pensem que en aquests moments seria imprudent per part nostra, i evidentment que conec el document, i tinc opinió política, no tingui vostè cap mena de dubte, però crec que no facilitaria el que cal fer, que és que una delegació de la Ponència es vegi amb el Consell General, que hi hagi un debat amb relació a quina pot ser l'articulació d'aquest territori en l'Estatut, i que això sigui reconegut finalment en la Ponència i, evidentment, votat en el Ple del Parlament.

Res més, i moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el capteniment del Departament de Medi Ambient i Habitatge pel que fa a la funció d'Adigsa en la nova política d'habitatge (tram. 310-00370/07)

La següent pregunta, la formularà l'il·lustre diputat senyor Roberto Labandera, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i és una pregunta sobre el capteniment del Departament de Medi Ambient i Habitatge pel que fa a la funció d'Adigsa en la nova política d'habitatge. Té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

El Sr. Labandera i Ganachipi

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, volem conèixer els objectius del seu Departament pel que fa al futur de la societat pública Adigsa. I, per quina raó? Si una mostra dels dèficits de la gestió dels governs anteriors podem ensenyar, i possiblement es pugui explicar algun dia quan es parli de la mala gestió pública, justament és el cas d'Adigsa.

I el cas d'Adigsa és un model que ha fet..., que té molts forats, que fa aigües per molts llocs i que, evidentment, ha obligat al seu Departament i al nostre Govern a prendre mesures decisives i clares en aquest sentit. Fins i tot, en aquests dies aquesta societat també, no només està en la boca de tots els mitjans de comunicació sinó, fins i tot, en els tribunals per raons de tots conegudes i en les quals no entraré.

Crec que s'han d'aclarir tots aquests fets, bàsicament per un tema fonamental: per saber què ha passat. Però per a un segon tema que, per nosaltres, conseller, és absolutament cabdal: el rol de les empreses públiques en matèria de gestió del parc d'habitatges del nostre país.

També ens preocupa, conseller, el compromís –que això també forma part dels compromisos d'Adigsa– de garantir..., en el marc de les polítiques, de garantir l'accés a l'habitatge digne, doncs, el paper que Adigsa ha tingut i pot tenir, o tindrà, en matèria de promoció de l'habitatge de lloguer. I, sobretot, per a aquells sectors de la població que tenen menys recursos.

I un altre tema també que ens preocupa és l'estat financer d'aquesta empresa. Ens arriben notícies que l'estat financer en què va quedar aquesta societat en la passada Administració no era gaire bo i que es van haver de fer algunes intervencions d'urgència per poder salvar la seva existència.

I, finalment, si vostè evidentment té previst un pla de futur per a Adigsa, doncs, voldria saber quins són els mecanismes o instruments financers per a aquesta nova etapa i en quin lloc quedarà, quina avaluació, com ho farem, allò que és l'instrument operatiu, que és el Pla d'obres i serveis, que realment jo crec també que mereixeria una revisió a fons.

És per tot això, conseller, que tenim interès a conèixer el futur que li espera a aquesta societat pública.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Govern, l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Salvador Milà i Solsona)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, en efecte, el nou Govern ha decidit remodelar totalment la funció d'Adigsa, fent d'aquesta societat un instrument de la futura Agència Catalana de l'Habitatge. Això vol dir que prioritzarem la seva actuació en la promoció i sobretot en la gestió i coordinació de la política d'habitatge públic de lloguer, i també la potenciació de la xarxa de mediació social de lloguer, que és un àmbit en què la iniciativa privada pot tenir un paper.

També volem que intervingui en l'aflorament d'habitatge buit per garantir que pugui ser posat en el mercat de lloguer i que col·labori en el Programa de remodelació de barris, en la part, diríem, de dotació d'habitatges i en les altres actuacions socials.

Vostè s'ha referit al Pla director d'obres revisat. Un dels problemes que ens hem trobat, efectivament, és que aquest Pla director d'obres, que en teoria havien d'estar acabats, els seus objectius, l'any 2004 –és a dir, havia d'haver acabat l'any passat–, quan vàrem entrar no havia arribat ni al 50 per cent dels seus objectius, però sí que, en canvi, havia acumulat una càrrega financera de, pràcticament, cinquanta milions d'euros. Això va obligar, vostè també s'hi referia, per una part a una operació urgent de 24 milions 600.000 euros per una operació de crèdit per poder tirar endavant aquest programa d'actuació, que el Consell d'Administració d'ahir, el 30 de març, Adigsa ja va redefinir aquest Pla director d'obres, revisant-lo i posant-li un nou horitzó que sigui assumible en un termini de cinc anys. Sabem perfectament el que s'ha de fer, amb un ordre de prioritat.

Cal reconèixer, també, que tot el que s'ha fet durant aquest període ha estat gràcies a l'esforç dels treballadors d'Adigsa i a la col·laboració amb ajuntaments i les entitats veïnals.

S'ha fet una operació molt important, també, de reforçament de la situació patrimonial d'Adigsa. Ens hem de felicitar que, per fi, després de molts anys, l'Institut Català del Sòl ha adscrit a l'actiu d'Adigsa el conjunt del patrimoni que tenia, valorat en 150 milions. Això ens ha donat una base que permet a Adigsa autofinançar-se. Si afegim, a més, els 123 milions d'euros incorporats d'actius de la societat, fa que els fons propis, en aquest moment, d'Adigsa, representin el 48,57 per cent del total del passiu de la societat.

Hem invertit en aquest moment 24 milions 800.000 euros en rehabilitació i hem tingut uns ingressos propis, durant l'any 2004, de 8,37 milions d'euros, més una subvenció directa, que ha donat per primera vegada el Departament, de 9 milions 100.000.

En definitiva, Adigsa té futur... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), és un instrument perfectament recuperable...

El vicepresident segon

Senyor conseller...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

...i, en tot cas, les incidències que hi hagin hagut no posen en perill la seva eficàcia com a instrument de política social.

Gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre les estratègies del Departament de Medi Ambient i Habitatge per a resoldre la situació dels pisos buits en blocs d'Adigsa (tram. 310-00371/07)

La següent pregunta, la formula també el diputat Rober-to Labandera sobre les estratègies del Departament de Medi Ambient i Habitatge per a resoldre la situació dels pisos buits en blocs d'Adigsa. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Labandera i Ganachipi

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, jo celeb-ro que Adigsa tingui futur, celeb-ro també les mesures que vostè ha anunciat i celeb-ro que ho faci amb un mètode que és el del rigor i no el del «carinyo», com algun exjerarca de l'anterior Govern va dir aquí, en seu parlamentària, referint-se a la gestió d'una altra empresa pública. Perquè el «carinyo» es pot tenir en altres àmbits, però en l'Administració el que hi ha d'haver, sobretot, és rigor i transparència. I celeb-ro que així sigui, i tindrà el nostre suport en aquesta orientació.

Una de les herències –una de les herències– que vostè ha rebut, en Adigsa també, fruit de la gestió que hi havia anteriorment, o segurament de les dificultats d'alguns mecanismes, és un nombre important de pisos buits. Segons informacions de la premsa, segons preguntes que s'havien contestat a aquest diputat que ho va seguir en la legislatura passada, això possiblement anava sobre el miler de pisos, i possiblement més, en tota la suma de pisos que gestiona Adigsa, uns seixanta mil a tot Catalunya.

Nosaltres voldríem saber què ha passat amb aquest tema, com ho ha gestionat, com ha estat gestionat per part d'Adigsa en aquesta nova etapa, en quins llocs es trobaven aquests pisos buits en la geografia del país, perquè era una enorme paradoxa, en un país en què la gent no pot accedir –sobretot aquella que té menys recursos– a un pis, que l'Administració pública tingui un miler de pisos sense adjudicar. És que hi havia un problema en el procediment d'adjudicació? És que hi havia una dificultat en la relació entre departaments? O és que hi havia una retenció que després es resolvia «amb carinyo», voluntàriament i discrecionalment?

Jo conec a fons, perquè l'he visitat, i l'he visitat diverses vegades amb companys de Tarragona, un barri com el de Campclar, important en la ciutat de Tarragona, abandonat de la mà d'Adigsa, i també de la voluntat municipal, evidentment, que tenia molts problemes, no només fenòmens de pisos buits, sinó fins i tot fenòmens okupes, cent pisos «okupats» –amb k– que tampoc havien tingut l'atenció correcta de la societat.

Voldria saber, per tant, honorable conseller, la situació dels pisos buits, perquè en aquest país, en què hi ha gent que no pot accedir a l'habitatge, quan és un dels països que més construeix, que hi hagi habitatge públic sense adjudicar no només seria gairebé un problema, sinó que ratlla el delictes.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, efectivament, la situació que vostè denuncia ha estat feta pública en el sentit d'haver trobat un parc d'habitatges, com a mínim no controlat –no arribava al miler–, en què hi havien diferents situacions: des d'habitatges que no s'havien adjudicat fins a habitatges que estaven ocupats irregularment i que necessitaven un procés de regularització de la situació.

Les causes són moltes. Les que es poden detectar d'una forma objectiva, entenen que aquest és un treball que feia bàsicament el Departament de Benestar i Família –en aquell moment, Benestar Social–, és que hi havia un procediment regulat l'any 93 i un altre de l'any 2001 que realment eren complexos. Eren complexos, requerien tota una tramitació administrativa, molt centralitzada, la qual cosa obligava, la qual cosa en definitiva feia que fos més ràpid el procés de producció d'habitatges buits disseminats en les diferents actuacions en el territori que la capacitat administrativa de seguir tots els procediments de ponència i seguiment. Aquí també vull fer un reconeixement al sobreesforç que han fet tant els responsables de Benestar i Família, com d'Adigsa, com els ajuntaments i les associacions de veïns dels diferents barris, per intentar detectar aquestes situacions.

Un cop detectada la situació, per una part –li'n donaré dades concretes–, durant l'any fins 2004 i primer trimestre del 2005, Benestar i Família i, en molt menor mesura, Adigsa han adjudicat un total de 974 habitatges, amb el benentès que també hi han els habitatges nous que s'han produït –evidentment, també hi són–, més uns 120 habitatges que en aquest moment estan en procés d'adjudicació.

De cara al futur el que s'està plantejant, a través de la nova llei del dret a l'habitatge, que és un projecte de llei que entrarà en els propers mesos..., s'està intentant crear un registre únic d'habitatge social, en què les administracions locals tinguin un protagonisme, en què es pugui produir una descentralització i en què s'actui d'una forma unificada, siguin quines siguin les diferents tipologies d'habitatge, d'accés al règim de protecció oficial.

Esperem que aquest procediment, en definitiva, ho agilitzi, ho simplifiqui i ens permeti anar per davant de les demandes socials i, sobretot, evitar aquest espectacle lamentable, evidentment, de barris amb problemàtica social que es trobaven mesos i mesos amb cases ocupades. Hi han hagut interpel·lacions al Parlament, hi han hagut denúncies d'ajuntaments: Tàrraga..., en fi, altres ciutats que ho han denunciat. Creiem que tot això es podrà reconduir a través d'uns procediments que donin acolliment legal al que ara ja és una pràctica molt més àgil de coordinació i de confiança entre els dos departaments –d'Habitatge i de Benestar i Família–, els ajuntaments i les associacions de veïns de cada barri.

Gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures que té previstes per a l'aprovació i l'execució del Pla d'immigració (tram. 310-00373/07)

Correspon ara substanciar la pregunta presentada per l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Cleries, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre les mesures que té previstes per a l'aprovació i l'execució del Pla d'immigració. Té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

El Sr. Cleries i González

Gràcies, senyor president. La pregunta és quines mesures té previstes el Govern per a l'aprovació del Pla de ciutadania i immigració. Precisament a la Comissió de Política Social d'ara fa pràcticament un any, del 16 de març de 2004, la consellera Simó va anunciar que l'any 2004 s'aprovaria aquest Pla i, textualment, va dir: «Un segon aspecte ha de ser el consens polític i social. I així el Pla de ciutadania i immigració s'hi basarà, amb el consens polític de totes les forces que vulguin contribuir...» També preguntar quins passos s'han fet per aconseguir aquest consens polític.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Correspon, en nom del Govern, donar la paraula a l'honorable consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar i Família (Sra. Anna Simó i Castelló)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, en resposta a la seva pregunta, li he de dir que l'elaboració de l'esborrany del text està pràcticament enllestida; que a finals d'abril el Pla serà presentat a la Comissió Interdepartamental d'Immigració i al Consell Assessor d'Immigració, i que el pas següent serà, precisament per aquest consens polític i per passar comptes abans de l'aprovació al Govern davant del Parlament, davant de la Comissió Permanent d'Immigració del Parlament, aquest text, perquè finalment sigui aprovat per acord del Govern de la Generalitat.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Durant tot l'any 2004 hem seguit un procés de maduració i de coordinació llarg i intens per determinar, precisament, el disseny d'aquest Pla transversal. Hem parlat amb administracions locals, amb associacions i organitzacions implicades en el fet migratori; han estat moltes, les reunions entre les diversos departaments de la Generalitat, les diverses administracions locals i els representants de la societat civil, amb un objectiu darrer, que és avançar en tots aquells mecanismes de gestió que afavoreixin la correcta acollida, la formació i la inserció de

les persones immigrades, per tal de garantir la igualtat d'oportunitats a tota la ciutadania de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora consellera. Té la paraula el senyor Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Bé, en un any i mig, vostès no han convocat cap reunió amb aquest Grup Parlamentari; per tant, no hi ha hagut cap voluntat de diàleg sobre aquest tema de la immigració. Vostès confonen diàleg amb monòleg, i obliden el primer grup d'aquest Parlament, que per cert ens hem ofert en totes les compareixences sobre immigració per obtenir el consens desitjat. Nosaltres hi volíem i hi volem ser i contribuir en aquest aspecte important que preocupa els ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Hem de dir i recordar-li que, per primera vegada des de l'any 1993, Catalunya no té pla, no té estratègia, no té iniciatives sobre com afrontar els reptes de la immigració. Vol dir que el conjunt del Govern no té directrius clares i compartides sobre com promoure les polítiques adequades en immigració.

El passat 27 de setembre, la secretària per a la Immigració ens va lliurar un document, que tinc aquí, on hi havia un calendari de redacció d'aquest Pla i les dates d'aprovació, que era el mes de desembre del 2004. A vostès se'ls ha aturat el rellotge, perquè el país continua funcionant mentre vostè té el fre de mà posat. Ens va repartir aquest document que vostès no han complet en res, i va ser en seu parlamentària, en la Comissió d'Immigració. Això demostra que no tenen política d'immigració, i és un tema que..., els ciutadans i ciutadanes de Catalunya la necessitem –la necessitem.

I això li ho diem des de Convergència i Unió, però li recomanem que parli amb els sindicats, amb les entitats, amb la gent, i veurà com li diuen el mateix: que vostès van perduts en immigració, que això no va ni amb rodes.

Nosaltres estem oberts a un diàleg autèntic, a trobar un consens autèntic, però sàpiga que, després d'un any i mig, tota la feina, la té per fer...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Cleries i González

La feina se li acumula, senyora consellera.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Benestar i Família

Gràcies, senyor president. Miri, senyor Cleries, jo crec que s'han perdut massa anys en matèria de política o no-política d'immigració i que no tot són plans d'im-

migració, que ja li dic que el tenim bastant a punt, que és la reflexió que el mateix president de la Generalitat, en una resposta a la darrera sessió de control, també intentava dir, que és la feina feta, les actuacions fetes, a més a més del Pla.

Perquè nosaltres no volem un pla que sigui un cúmul d'actuacions heterogènies, de pes molt divers, de coses que ja s'estaven fent o que ja s'havien fet, sense pressupost annex, sense unitat, ordenades pràcticament per ordre alfabètic, que va servir per omplir prestatgeries de despatxos oficials, perquè era difícilment avaluable.

Aquest Govern ha estat treballant durant un any i mig, fent molta feina, i des del Departament de Benestar el primer que va fer aquesta consellera, quan la Secretaria per a la Immigració va passar a dependre del paraigua del Departament, va ser dotar-la de pressupost propi per actuar, que no n'havia tingut mai...

El president

Senyora consellera, s'ha acabat el temps.

La consellera de Benestar i Família

I em sap greu, però estic a la seva disposició per explicar-li la resta de la feina que hem fet en un any i mig. A la vostra disposició, doncs.

El president

Moltes gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la titularitat definitiva dels terrenys i les edificacions del Club Mediterrannée, al Parc Natural de Cap de Creus (tram. 310-00374/07)

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Sí, molt simple: com queda la titularitat dels terrenys i edificacions del Club Mediterrannée per sobre de la línia de la zona maritimoterrestre?

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, president. Senyor diputat, aquestes gestions, es va acordar –i així s'ha fet– que el Ministeri de Medi Ambient mantindria en la seva inversió l'adquisició dels terrenys; nosaltres hi col·laborem estretament i fem un seguiment, evidentment el més proper, a les parts perquè arribin al més aviat possible a un acord, i nosaltres col·laborarem tant en l'ambientalització com naturalització d'aquestes instal·lacions.

Les negociacions, en aquest moment, doncs, com sempre passa quan es tracta d'adquirir una finca entre Ministeri i propietat, estan en un diferencial que nosaltres estem intentant contribuir que es pugui aproximar i arribar a un preu al màxim de raonable i que, naturalment, ha de tenir una fonamentació tècnica i de valoració pericial.

Això és del que el puc informar fins al moment.

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Senyor conseller, és una llàstima que vostè... No, no, em sembla molt bé que la Generalitat ajudi a les negociacions de l'Estat, però i per què no les feia vostè?, per què no ho comprava vostè? És a dir, és un tema de voluntat política, no és un tema de calés. Les postures estan molt acostades, i no parlem d'una quantitat molt important. Li ho asseguro i en tinc –i vostè també en té bona notícia.

Sap què passa? El gat escaldat, de l'aigua tèbia fuig. Si s'ho queda l'Estat, ens ho traspasarà de veritat per integrar-ho al Parc Natural de Cap de Creus, de veritat? Doncs, miri, l'Estat de moment parla de cessió de l'exploració, i, és clar, això vol dir que correm el perill que ens colin algun *centro de estudios marítimos* o algun *parque nacional*. I resulta que aquells bungalows, que és un enclavament impresentable en ple cor del cap de Creus, l'únic que necessiten és l'enderroc. L'enderroc pur i simple, i integrar aquest enclavament, que jo fa anys en vaig dir «el Gibraltar català», en el Parc Natural de Cap de Creus.

Miri, jo crec que és molt important..., i en un recent acord de govern vostè va dir que el Govern acorda designar com a zona d'especial protecció el cap de Creus per a les aus, ZEPA –o sigui, zones d'especial protecció, les ZEPA–, i alguns espais proposats a la xarxa natural Natura com a llocs d'importància comunitària –els LIC, llocs d'importància comunitària. Estic absolutament d'acord amb vostè que les aus al cap de Creus són importantíssimes; vostè fins i tot em va alligonar, en una darrera sessió, sobre els gamarussos, que no eren espècie protegida i que n'hi havien molts. Miri, sap, jo, les aus, estic convençut –vostè en sap molt més– que és important que siguin al cap de Creus. Però és molt més important que el nyap impresentable del Club Mediterrané, actualment ple d'indigents i de simpàtics okupes, s'enderroqui, passi a la Generalitat i s'integri al Parc Natural...

El president

Senyor Camps...

El Sr. Camps i Rovira

I si a més a més hi han ocells, perfecte. Perquè, si no ho fem així, llavors faríem el gamarús. (*Rialles.*)

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Sí, el senyor diputat té un especial interès només en una sola espècie d'aus, i a part dels gamarussos n'hi han moltes més, com ha dit, eh? (*Remor de veus.*) Per tant, no s'obsessioni: en podem conèixer d'altres, i jo no en sóc especialista, però últimament n'estic coneixent moltes, de rares *avis*, eh?

Dit això... –el Parlament sempre és una gran escola–, a veure, vostè ha referit... (*Veus de fons i rialles.*) Exacte; per això ho dic, que jo sóc recent. Molt bé.

No, li dic, a veure –de diferents qüestions–: l'important és que s'adquireixi la finca; l'important és que s'adquireixi la finca i que sigui patrimoni públic.

Segona: *parques nacionales* s'ha acabat; la Sentència del Tribunal Constitucional ha dit que només és una competència estatal, i no tenim cap dificultat en aquest tema. L'actuació prevista és enderrocar la majoria, per no dir totes les instal·lacions aquestes indignes, diríem, o obsoletes –quina llàstima que hàgim trigat tants anys a poder-ho fer, perquè miri que hi ha hagut oportunitat de poder-ho fer... (*Veus de fons.*) No? Bé... (*veus de fons*), molt bé. També, escolti, posats a posar-hi diners, si ve de pocs diners, com vostè diu, ben aviat s'hauria pogut fer, però no fem un diàleg, que el president s'enfadarà.

A partir d'aquí, només li dic: nosaltres actuarem enderrocant el que falta, estem fent aquesta gestió d'aproximació. Si vostè hi pot fer més que nosaltres, segur que les dues parts hi estaran d'acord. Com passa en aquests casos, qui ha de pagar no pensa el mateix respecte a qui ha de cobrar, eh? –aquestes distàncies hi són.

Nosaltres intentarem aportar elements objectius, no elements de simpatia ni elements daixò, sinó dir: «Escolta, farem una contra...» –és el que anem a fer– «una contravaloració respecte a la informació que ens ha facilitat la propietat i la que té l'Estat, i buscarem pèrits, justament del cap de Creus, perquè puguin valorar alguns elements.» Alguns elements conservarem, com pot ser la base nàutica, que pot ser un refugi de pesca.

I això no té res a veure amb el tema de les zones de protecció d'aus, que evidentment hi són. I tots aquests espais d'interès natural, que a més tenen riquesa faunística, ens poden perfectament ajudar a contribuir...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

...a disposar aquesta reserva.

Gràcies.

El president

— Pregunta al Consell Executiu sobre el manteniment de l'activitat industrial a Catalunya i el garantiment dels llocs de treball de l'empresa Miniwatt (tram. 310-00369/07)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. Conseller Rañé, el 16 de febrer va signar-se l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana. Un bon acord amb línies estratègiques pel canvi de model industrial i per aconseguir treball estable i amb drets.

Però també els darrers mesos ens tornen a mostrar l'altra cara de la realitat. A Catalunya ha canviat el govern, però això no modifica les males pràctiques de certes multinacionals i diversos empresaris: Lámparas Z, IAR Ibèrica, Tracoina, Joyco, Valeo i Barayo, antiga Miniwatt, són mostra del que no s'ha de fer.

A les conseqüències d'una política industrial feble, fruit del passat, cal sumar la massa sovint encara amenaça de l'expedient, el tancament o la deslocalització. És en aquest sentit que l'actitud del grup Philips, propietari de l'antiga Miniwatt, és de manual. Primer, en els darrers vint anys ha aportat una constant disminució de la seva producció industrial i una manca d'inversions a Catalunya. Segon, incrementa les seves vendes amb productes importats; aquest mateix micròfon o el sistema de votació que tenim al Parlament té un cognom: Philips. Tres, deixa morir Miniwatt sense posar-se al dia en la fabricació d'un producte obsolet. Quatre, no accepta la producció de nous productes. I cinquè, baixa la persiana liquidant els més de tres-cents llocs de treball, no assumint la seva responsabilitat social, fent pagar els lucre de la multinacional als treballadors i treballadores i menystenint les organitzacions sindicals.

Senyor conseller, Iniciativa Verds i Esquerra Unida Alternativa reconeixem la voluntat del Govern per fomentar l'activitat industrial a Catalunya, però davant de la situació present, els terminis de consultes esgotats ahir i la prepotència reiterada per l'empresa, el nostre Grup Parlamentari vol saber si la conselleria té previst endegar alguna iniciativa pel que fa a l'expedient i el manteniment de llocs de treball.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Treball, senyor Josep Maria Rañé.

El conseller de Treball i Indústria (Sr. Josep M. Rañé i Blasco)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, la situació actual és tal com la descriu vostè. El dia 28 de febrer,

les empreses —perquè són dos— Barayo, SA i Barayo Proyectos, SA, una amb 318 treballadors i l'altra amb 43, van presentar dos sol·licituds d'expedient de regulació total de tancament. Des del dia 28 de febrer ençà, encara avui és l'últim dia en què s'ha de produir el procés de consultes entre empresaris i treballadors.

La situació dels dos expedients ha divergit: mentre a Barayo, SA, l'antiga Miniwatt, amb 318 treballadors, el procés de negociació que hi havia, almenys fins ahir, no preveia que avui tinguéssim un acord entre empresa i treballadors, sí que s'ha produït un acord entre el comitè d'empresa i l'empresa Barayo Proyectos, SA. L'empresa ja ha comunicat la finalització i en aquests moments, un cop més, el preceptiu informe per part de la Inspecció de Treball i Seguretat Social restarà només pendent que la Direcció de Serveis avalui si s'ha produït aquest acord amb temps i forma i d'una manera adequada, i per tant, vingui a ratificar allò que empresaris i treballadors han decidit.

No obstant això, el que sí que és clar és que amb la situació que s'obre, a Barayo, el que convindrà és que, si finalment acabés sense acord aquest procés de negociació, el Departament de Treball haurà de comprovar les raons que avalen la sol·licitud de l'empresa, i entre elles, també, la documentació i l'exigència, com venim fent últimament, d'un pla social que compensi totes les accions i totes les pretensions que l'empresa tingui.

Creiem que amb aquest plantejament, que s'obrirà si no hi ha acord, és on l'Administració podrà fer una tasca important. No som ni volem generar falses expectatives, però creiem que —paral·lelament ho hem vingut fent i ho continuem fent— és la idea de generar nou teixit industrial que pugui donar sortides a un teixit industrial que, per les raons que vostè donava o per la competència internacional, és un teixit industrial que avui no es pot mantenir en condicions de competitivitat a Catalunya, ho repeteixo, o per les raons que vostè donava o per la competència internacional. Però un cop situat aquest tema el que hem de fer és que l'empresa assumeixi les seves responsabilitats i que hi hagi un pla de mesures alternatives...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Treball i Indústria

...inclòs a la generació de nous llocs de treball.

El president

Gràcies. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Miralles i Conte

Bé, no coincidint en els aspectes fonamentals de la resposta, crec que cal també tenir en compte una de les qüestions que hem presentat els tres grups de la majoria, i és que no succeeixi, com ha passat amb altres empreses fa temps, multinacionals, i és que aquesta empresa als terrenys de la Zona Franca té uns terrenys significatius i que això no serveixi per a una especulació fàcil,

sinó que serveixi, en tot cas, per donar resposta a les necessitats socials dels treballadors.

El president

Gràcies.

Proposició de llei de millora del tractament fiscal de l'habitatge en l'IRPF (presa en consideració) (tram. 202-00024/07)

Reprenem l'ordre del dia en el seu punt cinquè, que és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de millora del tractament fiscal de l'habitatge en l'IRPF. Per presentar-la, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, les enquestes ens revelen, una vegada més, que un dels principals motius de preocupació de la ciutadania és els preus de l'habitatge. L'habitatge..., els preus continuen creixent. Malauradament el canvi que tant alguns demanaven i reivindicaven, com que seria l'expressió clara d'un canvi, entre altres qüestions, en el tema de l'habitatge i dels preus de l'habitatge, portem ja el primer terç de legislatura i no, encara no el veiem malauradament per enlloc.

Abordar la problemàtica de l'habitatge, ho podem fer des de moltes perspectives, però evidentment una d'elles és la de la fiscalitat, de la fiscalitat immobiliària. La fiscalitat no és mai neutre, ni en l'IRPF ni en els altres impostos. Els fonaments de la fiscalitat, tant el recaptador com el de redistribució de renda, porten necessàriament, en els fets imposables, sigui la renda, sigui el patrimoni, que la decisió sobre una determinada normativa en matèria impositiva faci que les tendències vagin cap a una banda o cap a una altra, per tant no és mai neutra. La fiscalitat no és la clau de la solució dels problemes de l'habitatge. Evidentment que no. És un element més, no és l'únic, potser ni tan sols el més important, però és un que necessàriament ha de jugar. I depèn de com regulem la fiscalitat immobiliària, les tendències poden ajudar que vagin cap a una banda o cap a una altra.

Avui, nosaltres presentem una proposició de llei que contempla unes mesures concretes, molt específiques en matèria de fiscalitat referida a l'habitatge; mesures concretes en l'àmbit competencial català respecte a un impost concret, l'IRPF, i mitjançant el rang legal corresponent, és a dir una proposició de llei que ens agradaria que acabés sent llei, una llei que reguli en l'exercici de les competències d'aquest Parlament un règim específic de fiscalitat en matèria d'habitatge amb l'objectiu que nosaltres perseguim, i que penso que és compartit per tothom, de potenciar, en l'habitatge de lloguer, la inversió en l'habitatge habitual, afavorint, com diré després, determinats col·lectius, que són els que pateixen més greument les dificultats d'accés a l'habitatge.

Deia una mesura concreta en l'àmbit competencial català, que no és una novetat d'ara per part de Convergèn-

cia i Unió. Una mesura que ja va implantar l'anterior Govern de Convergència i Unió en la passada legislatura. Vull recordar que amb la Llei d'acompanyament, l'any 2002 ja es va introduir una sèrie de mesures concretes, afavoridores, deduccions concretes per a les despeses de lloguer d'habitatge habitual i les despeses d'inversió en habitatge habitual.

Per tant, el que presentem avui aquí és simplement un pas més en la mateixa línia, en la línia ja iniciada, constatada i aprovada per l'anterior Govern en la passada legislatura. I reuneix una sèrie de característiques. Primer, parlem exclusivament d'habitatge habitual, no de qualsevol habitatge, sinó l'habitatge; és el que hem d'estimular des del punt de vista fiscal. Habitatge habitual per lloguer o per inversió i adequació en l'habitatge habitual, sigui el règim que sigui. Amb uns destinataris concrets amb aquestes mesures que presentem avui, al marge d'altres que també podem i anirem presentant; aquestes adreçades fonamentalment a l'usuari final d'aquest habitatge, és a dir a la persona que ha d'anar a viure allà.

Altres mesures fiscals aniran adreçades a fomentar la capacitat dels promotors per fer determinats tipus d'habitatge, etcètera. Avui no és aquest el tema; avui parlem de mesures concretes, afavoridores de l'usuari final d'aquest habitatge habitual. Com? Incrementant les deduccions que ja hi ha i que va establir l'anterior Govern, calculades sobre el percentatge de renda, de lloguer o d'inversió realitzada en l'habitatge habitual, que es poden deduir, aquestes persones, en el tram autonòmic de l'IRPF. Unes deduccions, fixant un límit màxim, un màxim de quantia. De la mateixa manera que ho centrem en l'habitatge habitual, també entenem que no és una mesura fiscal que hagi d'anar en principi adreçada amb un caràcter universal a tothom, sinó que s'ha de primar determinats col·lectius, determinats nivells de renda i, per tant, fixant uns límits de quantia, que superen els que ja hi havien aprovats per aquest Parlament a proposta de l'anterior Govern, que eren de tres-cents o sis-cents euros segons si era família normal o nombrosa, i que ara passem a sis-cents o nou-cents.

I també, com dèiem, una limitació dels beneficiaris; beneficiaris des del punt de vista subjectiu: joves, és a dir, menors de trenta-dos anys –tal com es configura en aquesta iniciativa–, gent gran, gent a l'atur, persones amb discapacitats i famílies nombroses. Aquests són els col·lectius específics que volem primar amb aquesta mesura.

I també lligat, com deia, a un topall, a una limitació d'ingressos màxims dels possibles beneficiaris, que s'incrementen respecte als que ja hi havien i que passen a ser de quaranta mil o seixanta mil euros a l'any, en funció de si és una família amb menys de tres membres o més de tres membres, és a dir, nombrosa.

I també fixant una relació entre els ingressos d'aquella família i les despeses generades pel lloguer o la inversió en l'habitatge habitual.

Per tant, una mesura que entenem molt prudent, molt raonada, molt com ens correspon a nosaltres, com alternativa del Govern, pensada perquè sigui aplicada, perquè sigui govern –no fem volar coloms–, que dona un pas

més, com dic, amb el que ja va aprovar l'anterior Govern la passada legislatura, i que entenem que parteix d'una idea compartida per tothom.

Repeteixo: no plantegem una deducció universal, perquè la deducció universal, la crítica que se li fa, raonable, és que el que fa és incrementar la capacitat adquisitiva de l'usuari final, per tant donar més pressió a la demanda i, en definitiva, traslladar amb una alça de preus en general i, per tant, que s'escapi del benefici a l'usuari final que vol ser aquesta mesura, i que vagi cap a altres bandes. Cosa que no passa –i aquí m'avanço a una possible crítica que hi pugui haver– en aquest cas, perquè repeteixo que hi han determinats topalls, que volen arribar a rendes mitjanes i baixes de Catalunya.

També una mesura, com dic, que es fa específica en aquest cas a l'IRPF. Se'ns podrà dir: «No, perquè ja està previst una reforma global de l'IRPF a nivell d'Estat, ja ho regularem a nivell global en el seu moment.» Avui mateix hem pogut llegir, i ahir en els diaris, que per part del Govern de l'Estat es planteja retardar aquesta reforma de l'IRPF, que no es veuria, en tot cas, fins a l'any 2008. Pensem que no podem esperar l'any 2008, i que aquestes mesures concretes seria bo aplicar-les ja des d'ara i a més en exercici de la mateixa competència normativa que té aquest Parlament.

Tenim interès a saber, finalment, quina és la posició dels grups que donen suport al Govern, si és que és unànime o no, o la del Govern, perquè a nivell d'Estat hem vist discrepàncies respecte a si la conveniència, si s'havien d'aplicar deduccions a l'habitatge o no, no era el mateix el criteri del senyor Solbes, de la senyora Trujillo...; sembla que al final la cosa es va encarrilant en el sentit de mantenir les deduccions en l'habitatge.

Ens agradaria saber quina és la posició del Govern de Catalunya, amb independència que votin o no aquesta mesura, però sí que saber si realment aposten per aquesta línia de fiscalitat immobiliària en el tema de l'habitatge, com un element més per ajudar a contenir els preus o ajudar els usuaris finals a accedir-hi, o no.

Jo estic convençut que les meves explicacions no els venceran, a vostès. M'he pres la molèstia, per tant, de –com m'agrada fer, alguns de vostès ja ho saben– consultar els diaris de sessions de la passada legislatura.

I el que sí que m'agrada és que, si no les meves, almenys les seves pròpies explicacions els ajudessin a convèncer-los. I no les llegiré totes perquè són extenses, per part d'Esquerra Republicana, per part del Grup socialista, per part d'Iniciativa per Catalunya; totes en la línia precisament d'aquesta mesura que nosaltres avui defensem, i també m'avanço a una possible crítica, i que Convergència i Unió ja va aplicar en els pressupostos del 2002 en determinades quanties, i que ara el que es fa és donar un pas més i incrementar-les, però la filosofia ja es va aplicar, i que consta també en dues mocions, concretament, aprovades en aquest Parlament la passada legislatura.

Dues mocions..., vull dir, la primera d'elles amb el vot en contra de Convergència i Unió, però es va aprovar, i explicaré molt ràpidament perquè. Nosaltres no hi vam donar suport, en aquell cas, perquè no parlava d'habitatge habitual i no fixava topalls de renda, amb la qual

cosa s'obria la porta que un senyor, amb tots els respectes, que lloga un xalet de tres-cents metres a la Costa Brava el mes d'estiu es pogués aplicar les deduccions que es preveïen en aquella deducció. Per tant, hi vam votar en contra.

A la segona Moció, aprovada per unanimitat, i, per tant, gràcies al nostre vot, també, es precisava i es parlava precisament de deducció fins a sis-cents euros, amb topalls de nivells de renda. I aquesta es va aprovar l'any 2003. I el senyor Labandera i d'altres que hi van participar activament la coneixen perfectament.

El 2003, no es va aplicar perquè era d'aplicació en el pressupost del 2004, o en la Llei d'acompanyament del 2004; no hi vam ser a temps. El Govern tripartit, tan sensible, amb les paraules, no amb els fets, a diferència del que hem sentit fa una estona del president de la Generalitat, ni el 2004 ni el 2005 ho ha fet. Nosaltres ara ho presentem; ho presentem perquè ho vam defensar en el seu moment, ho vam aprovar per unanimitat tots els grups d'aquest Parlament, també els del tripartit, i ara és hora de demostrar, a més a més de les paraules, els fets.

Tampoc vull exhaurir tot el temps. Em remeto al *Diari de Sessions*. Allà, efectivament, consten les declaracions del senyor Labandera, del senyor Boada, d'Iniciativa, que demanaven, no 600 euros de màxim, sinó, evidentment, més, 700, perquè 600 no eren prou, 700. Igual que en el seu moment en la Llei de barris..., ho dic de passada, perquè està vinculat amb el tema d'habitatge, que avui també ha sortit; Llei de barris que, des del nostre punt de vista i amb tots els respectes, és el gran engany d'aquest Govern –i ho dic amb aquestes paraules, perquè vostès en parlen molt–, el gran engany d'aquest Govern, que, dels 600 milions d'euros en una legislatura que vostès van prometre, han passat a 200 i escaig, per sota dels que anava invertint l'anterior Govern. I les xifres són les que són i en els pressupostos de cada any hi han els diners que hi han, i això quan vulguin ho discutim en detall –en detall–, ho discutim. Per tant, fets i no paraules. Igual, com deia, que amb la Llei de barris, en el tema de la fiscalitat immobiliària, en el tema de l'habitatge, vostès van estar a favor de sis-cents; algú demanava més; nosaltres no els demanem més del que vam aprovar per unanimitat en aquell moment i que espero que ara tingui el seu recolzament.

L'actual Govern és un govern que es diu «catalanista i d'esquerres». Igual que en una interpellació que vam fer aquí respecte al posicionament d'alguns grups a Madrid en els pressupostos de l'Estat, amb votació contradictòria respecte a l'esmena del PNB per traspassar més diners a les comunitats autònomes en matèria d'habitatge, prova del cotó d'un govern ni catalanista ni d'esquerres, si entenem per «esquerres» –seria un altre debat– com socialment preocupat per aquestes qüestions, ara també tenen una altra prova del cotó. Govern catalanista? Exerceixin la capacitat normativa que tenim en el Parlament; ni el 2004, ni el 2005 ho han fet. El 2002 el Govern de la Generalitat de Catalunya ho va fer. Govern catalanista? Exerceixin-la. Govern d'esquerres, socialment progressista? Facin-ho, en un tema especialment sensible, la principal preocupació dels ciutadans: el de l'habitatge. Apostin, com diuen vostès, per fomentar l'habitatge de lloguer, l'accés de les rendes mitjanes i bai-

xes a l'habitatge de lloguer. Ho tenen fàcil, Govern catalanista i d'esquerres: fets i no paraules; tenen el moment: siguin coherents.

Acabo. Aquesta sí que no me la puc deixar, senyor Labandera. Suposo que després vostè traurà alguna referència de les intervencions meves en la passada legislatura; ja m'avanço. Jo en el seu moment vaig defensar una visió global de l'IRPF, però a la vegada vam defensar l'aplicació de mesures concretes i vam votar a favor de la Moció, que així ho deia, i el Govern el 2002 les va començar a aplicar. És incontestable.

Veig que se m'acaba el temps. Senyor president, acabo amb paraules del senyor Labandera: «Ens trobarem, segurament» –li deia– «senyor Boada, d'aquí a quinze mesos o divuit mesos com a molt establint aquesta nova política. I la meva responsabilitat des del lloc polític que em correspongui serà recordar al nou president de la Generalitat i al nou govern progressista a Catalunya que s'albira clarament que aquests són els principis bàsics a tenir a Catalunya per a la política d'habitatge», parlant, precisament, del que avui estem parlant.

Senyor Labandera, vostè que tenia visió de futur deia que recordaria al president de la Generalitat aquesta política d'habitatge. Faci-ho, el convido a fer-ho avui, aquí, a tot el seu Grup. I, per coherència amb el que vostès defensaven en el seu moment i el que vam votar per unanimitat tots els grups, votin a favor d'aquesta presa en consideració, perquè si hi ha alguna qüestió concreta...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Puigdomènech i Cantó

...més tècnica que vostès no comparteixen, ens brindem –i acabo, senyor president–, en el termini d'esmenes, a consensuar-ho per arribar a un text que sigui favorable a tothom.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula per fixar posició en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi l'il·lustre senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyor diputats, honorable conseller li agraeixo, també, que estigui aquí entre nosaltres..., jo crec, senyor Puigdomènech, que vostè avui ha reconegut almenys una virtut de les meves, que ha estat albirar un canvi polític a Catalunya, perquè ho vaig dir des d'aquest faristol, eh?, i avui puc dir: «Sí, tenia raó: s'ha produït aquest canvi», i, a més a més, no només que ho sàpiga el president de la Generalitat, sinó que la política d'habitatge i les pautes bàsiques de la política d'habitatge que avui s'estan desenvolupant formin part del pacte del Tinell, perquè formen part de l'acord polític dels tres grups, allò que un diputat d'aquesta cambra ha dit aquest matí «la Bíblia laica», que és una expressió, això de «Bíblia», fins i tot,

perquè la Bíblia és un llibre de llibertat, i això de «laic», a mi personalment amb la meua formació laica..., doncs, realment m'ha semblat una comparança extraordinària, diria, des del punt de vista literari.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Vostè sap que aquest Govern té com a prioritat el tema de l'habitatge i la política de l'habitatge. Vostè em permetrà que jo comenci a dir-li..., perquè vostè ha passat ràpidament sobre un tema dient: «Ens trobem en una situació difícil de l'habitatge.» Clar que sí, però aquesta situació difícil de l'oferta de l'habitatge i de les dificultats per a alguns sectors de la població per accedir al seu habitatge digne tenen uns pares i unes mares que són els responsables polítics que havien governat i que han governat aquest país i sobretot el que ho han fet els últims vuit anys, amb una tesi absolutament liberal en matèria de política d'habitatge, que constava només d'un únic principi: «Que ho faci el mercat.»

Hi havia aquell ministre de l'anterior Govern, del Partit Popular, que deia: «Si es venen pisos és que la gent té diners, i, per tant, doncs, per què ho hem de modificar?» I quan el collàvem deia: «La culpa la tenen les comunitats autònomes.» I quan arribàvem a la comunitat autònoma, aquí, un exconseller va dir des d'aquesta tribuna, diu: «Si la gent està adquirint, s'està hipotecant amb possibilitats econòmiques vol dir que hem trobat una via, l'endeutament» –deia–, «hem trobat una via per resoldre aquest tema.» Ho va dir l'últim conseller del Govern anterior. I, a més a més, què deia el Govern de Catalunya de llavors: la culpa la tenen els ajuntaments. Vostè mateix, més d'una vegada, ha sortit aquí, en la passada legislatura, a corregir aquelles expressions contra els ajuntaments que no feien política d'habitatge.

Per tant, *de aquellos polvos vienen estos lodos*. Segurament que hi ha una frase feta en català que podria dir el mateix, però crec que és molt clara aquesta frase de la llengua castellana. Perquè nosaltres tenim un país que en té, d'habitatges. La gran paradoxa d'aquest país és que és un país que en té molt, d'habitatge. Hi ha aproximadament 2.700.000 unitats d'habitatge censades a Catalunya, i 7 milions d'habitants. I el paper de la política i el paper que té l'Administració pública en aquest cas és dir: «Si això no encaixa perquè es cau en una sèrie de sectors..., o hi ha dificultats en una sèrie de sectors, hi ha d'haver una intervenció pública», que era el que nosaltres reclamàvem des d'aquest faristol interpellació rere interpellació, proposta legislativa rere proposta legislativa, entre elles la de la Llei de barris, que vostès no val voler acceptar en la passada legislatura i que s'ha hagut d'esperar a un nou govern perquè existís i perquè hi fos.

I tenim problemes de difícil reversió de tendència, no ens enganyem. Hi ha dades importants; diuen que hi ha dades que estan donades pel Banc d'Espanya, per exemple, que parlen, justament, que en aquests moments les famílies amb un salari mitjà destinen el 57 per cent dels seus ingressos al cost de l'habitatge. Surten altres sectors de la banca que diuen: «No, això no és tan així.» Però en tot cas l'endeutament de la població és important en aquesta matèria. I, a més a més, aquest cavall està absolutament desbocat, eh?, perquè el crèdit hipotecari ha

cregut l'any 2004 un 36 per cent, i comença a consolidar-se aquella tendència que l'habitatge és un actiu econòmic. I aquestes són reals, autèntiques dificultats.

Amb tot aquest marc, hi ha un factor positiu: un govern diferent a Catalunya, un nou govern catalanista i d'esquerres, i un nou govern a Madrid, un govern progressista que està fent els esforços per redreçar aquesta situació. Per dues qüestions: per garantir el dret a l'habitatge; dos, perquè la intervenció pública, senyor Puigdomènech, té una altra finalitat, una oferta potent d'habitatge de protecció oficial té una altra finalitat. Quina? Una finalitat bàsica: regular el mercat de preus de l'habitatge. I, aquestes qüestions, si s'haguessin començat quan el *boom* immobiliari es va instal·lar i quan l'habitatge de protecció oficial, que ho vam dir aquí l'any 2000, el juny del 2000, estava en el 4 per cent del total de la producció d'habitatge, *otro gallo nos cantara*, un altre gall ens cantaria en aquests moments. I jo crec que aquesta és la realitat que nosaltres hem de constatar.

Sobre la seva proposta o la proposta del seu Grup, aquesta modificació. Miri, jo crec que parlar del tema de la fiscalitat de l'habitatge de lloguer és només tocar una part del tema. I, per tant, considerem que és una proposta insuficient.

És una proposta insuficient perquè el tema del mercat del lloguer no depèn exclusivament –no depèn exclusivament– d'una fiscalitat favorable; depèn d'una promoció pública, depèn d'un increment important, depèn de les mesures que facin aflorar l'habitatge buit al mercat de lloguer. I en això el Govern de la Generalitat hi està treballant des de la seva posada en marxa, des del Departament de Medi Ambient i Habitatge, i, sobretot, consolidat amb dos decrets en matèria d'habitatge que es van signar el mes de desembre de l'any passat.

Però ens ha de donar temps, perquè vostè sap que estem parlant d'un àmbit econòmic, i les mesures econòmiques, segurament, en un any, eh?, poden revertir, perquè s'estan incrementant dades, dades numèriques, en matèria de concerts i de convenis amb els ajuntaments per fer habitatge de protecció oficial, però s'avançarà encara més. Per tant, és insuficient perquè tracta només un aspecte de la promoció del mercat de l'habitatge de lloguer.

És socialment equívoca. Vostè em vol fer creure que ara s'ha passat vostè a ser d'allò de la doctrina de la democràcia cristiana d'esquerres, eh?, de molts ajuts als sectors més desfavorits. Però no és veritat, perquè quan vostè puja el topall fins a 40.000 euros el que està fent és beneficiar una sèrie de sectors, eh?, una sèrie de sectors de la societat que segurament no haurien necessitat aquest ajut. I, per tant, jo crec que al final el que s'acabarà fent, amb aquesta postura del seu Grup, el que es podria arribar a fer, és beneficiar, justament, aquells que més tenen. I les mesures socials han de tenir el topall per garantir a aquells que no hi accedeixen que hi puguin accedir.

És econòmicament desproporcionada, perquè vostè no ens diu quan costa això –vostè no ens diu quan costa això–, no s'atreveix a dir aquesta xifra, i, per tant..., o no la té, però, en tot cas, això afegeix un punt d'insuficiència en el seu plantejament. Té una flaire populista,

jo crec que busca més el titular –jo posava aquí una altra paraula, però no la diré–, però és una mica maniqueu –miri, la dic, eh?–, aquest plantejament, eh?, perquè vostès han fet legislació.

I miri una altra cosa: és un viratge important en la política de Convergència, perquè vostès van recolzar la reforma fiscal d'IRPF del ministre Rato; la major reducció en matèria de desgravació fiscal que ha tingut l'impost de la renda a les persones físiques la va fer el ministre Rodrigo Rato l'any 98, i vostès li donaven suport –i vostès li donaven suport–, perquè, si no, no m'explico com ho van poder treure, eh?, a nivell de vots. Vostès i altres nacionalismes de dretes del país, els canaris i els bascos, van votar aquesta reforma fiscal, perquè en això la dreta és claríssima, eh? El principi fiscal és menys impostos, i ara vostè des de l'oposició ens diu: «Més drets als ciutadans i més subvencions.» Però, en canvi, vindrà un altre dia i dirà: «Hem d'abaixar els impostos.» Com ho aclarim, això? O vostè és benvingut, que serà benvingut, a la pàtria de Keynes, que hi serà benvingut si fa una declaració de principis, o, si no, realment, ens enganya –ens enganya. I els titulars de premsa enganyen un dia, dos, tres, quatre, però el que no poden fer els titulars de premsa és fer política social. I és una iniciativa poc original, perquè vostè ho reconeix.

Què hem de fer? Miri, hem de fer un acord global en matèria tributària. El ministre ha parlat que ho farà el 2007, però nosaltres hem de discutir-ho també a Catalunya, perquè vostè ho diu molt bé, parla d'una competència que té la Generalitat, eh?, que és el percentatge de l'IRPF, que és de l'Administració de la Generalitat. I hem de parlar a fons, molt a fons, de com fem, com estimulem –com estimulem–, el mercat del lloguer al nostre país. Aquesta és la mesura estructural, no la superficial, no l'escenogràfica, no la mediàtica, sinó que l'autènticament estructural és que tinguem una política d'habitatge públic que serveixi de regulador del mercat de preus i de garantia d'accés a l'habitatge digne, i això també al mercat de lloguer constitueix aquesta garantia.

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores diputades i senyors diputats, es desprèn de les meves paraules que rebutgem la presa en consideració.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Labandera. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, qui està en contra de mesures que facilitin l'accés a l'habitatge digne, dels que estem aquí, dels que ens escolten per televisió? Ningú –ningú– està en contra d'això, és evident, ningú hi està en contra. De fet, la clau –la clau– és com ho fem. I precisament aquí és on poden arribar, doncs, discrepàncies i, en definitiva, debat polític.

Bàsicament, des d'Esquerra Republicana rebutjarem aquesta presa en consideració, i bàsicament per dues idees, dues idees molt bàsiques: en primer lloc, perquè darrerament es posen sobre la taula determinats estudis

on es posa en qüestió l'eficàcia d'aquestes mesures que es plantegen en aquesta Proposició de Llei, es posa en qüestió l'eficàcia real d'aquestes mesures, i, en segon lloc, perquè, com bé ja s'ha dit en la intervenció anterior, només ataquem el problema des d'un únic vessant, i aquest és un problema, és una situació, que té molts vessants, i, per tant, hem de parlar d'una política transversal.

Em referia a aquests estudis, evidentment. Aquests ajuts a les adquisicions d'habitatge habitual, aquests estudis, demostren que s'internalitzen. En definitiva, el que es produeix és que queden absorbits pels preus, i el que succeeix és un efecte inflacionari, i això no ho hem de perdre de vista, aquesta situació no l'hem de perdre de vista. Es produeix un efecte bumerang. Allò que es pretén buscar resulta que va en contra d'aquesta raó inicial per la qual es creaven aquests ajuts, i aquesta és una evidència.

De fet, ajuts d'aquest estil, deduccions d'aquest estil, incorporades a l'IRPF tenen el seu origen, el seu origen inicial, als anys setanta, i, de fet, en aquell moment no anaven, precisament, en aquesta línia, sinó que al que anaven era a potenciar, a ajudar, a donar suport al sector de la construcció, en aquell moment en crisi, i n'és aquest, l'origen real, en aquell moment, quan es van crear aquests tipus d'ajuts.

De fet, parlava de la transversalitat, fonamental –fonamental– per abordar el problema de l'habitatge. I és precisament en aquesta línia que el Govern ja s'ha posat en marxa. El mateix conseller ens va presentar en comissió el Pla de l'habitatge 2004-2007, un extens pla d'habitatge, i, evidentment, parlava del vessant fiscal, però també parlava de molts altres vessants, i és aquí on s'ha d'emmarcar aquesta problemàtica, des de molts vessants, des de la transversalitat, des de la transversalitat de mesures per atacar aquest problema.

Però abans es referia, el senyor Puigdomènech, a la responsabilitat de govern, i, evidentment, quan es proposen mesures d'aquest estil s'ha de tenir en compte quin és el cost –quin és el cost– d'aquesta mesura. Evidentment, ja ho ha dit, són unes deduccions ja creades, i, en definitiva, en resum, la seva proposta el que fa és augmentar-les encara més.

Doncs bé, veiem com han funcionat aquestes mesures ja aplicades. Van ser en la Llei d'acompanyament del 2002. Per tant, d'aplicació durant l'any 2003, i, en definitiva, va ser a la declaració - liquidació que es va fer el juny del 2004, és a dir, no fa ni un any, on es veuen aquestes mesures. Actualment, encara amb aquestes liquidacions sense haver entrat en una estadística, no se sap exactament quin cost –quin cost– per a l'Administració pública tenen. I és aquí on s'ha de veure l'eficàcia: el cost que representa per a l'Administració pública; per tant, una disminució de la recaptació; si compensa, el bé que es crea. I és aquí on s'ha d'incidir i s'ha de veure si aquesta mesura és adequada o no és adequada. Tenim aquestes dades? Encara no. Doncs si no les tenim, espem a tenir-les per veure'n l'eficiència, i un cop es tinguin es prenen mesures si s'ha d'apujar, doncs... Ja podríem tenir altres oportunitats, però quan es van prendre aquestes mesures que ara es volen ampliar i

augmentar..., en aquest moment encara no sabem quin n'ha estat exactament el resultat.

En conclusió: manca de transversalitat per afrontar el problema, i entenem que és un tipus d'ajut que en aquests moments diversos estudis els posen en qüestió, si realment van en la línia, amb la bona idea... De fet, és amb una bona intenció, que es busquen aquests ajuts, en el sentit d'afavorir l'accés a l'habitatge digne, però a vegades les bones idees, doncs, també tenen efectes bumerang i van exactament en el sentit contrari del que es buscava.

Per tant, des d'Esquerra Republicana, ho reitero, no donarem suport a aquesta presa en consideració.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor de los Ríos. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, el Partit Popular de Catalunya, amb la seva línia de continuïtat i de discurs íntegre, avui donarà recolzament a la Proposició de Llei plantejada per Convergència i Unió.

La Proposició de Llei que ens han fet arribar i que en aquest Plenari discutim té el seu origen en la Llei 31/2002, que el que plantejava era una sèrie de mesures fiscals i administratives per al lloguer d'habitatge habitual i per a inversió en aquest habitatge habitual l'exercici 2002.

I vull recordar que el Partit Popular de Catalunya ja va presentar en aquells moments esmenes. Part d'algunes van ser recollides dins d'aquesta mateixa Llei. Per tant, amb aquesta línia de continuïtat, nosaltres vam introduir aquestes esmenes, i avui, com no podia ser d'una altra manera, tornem a refermar-les i a considerar l'oportunitat d'aquesta Proposició de Llei, sobretot perquè –i avui que el president de la Generalitat ha parlat de solidaritat– vull tornar a recordar que, dintre de la capacitat normativa que té la nostra comunitat autònoma..., té la capacitat normativa quant a la quota que afecta l'IRPF en la quota autonòmica. I, per tant, tant que demanem competències, tant que elaborem en la Ponència de l'Estatut..., i intentem buscar-hi el punt i la coma, doncs, també hauríem de parlar de per què no tenim aquesta capacitat normativa, si és que ens fa por o si és que el cost polític és massa elevat.

Perquè jo vull parlar –i després tornaré a la capacitat normativa– de quin pes o quina importància té avui en dia la «vivenda» per a un català. Avui en dia, i el senyor Labandera ja n'ha fet esment, segons dades del Banc d'Espanya, hi ha un percentatge molt elevat del salari brut que els catalans hem de destinar a la compra o adquisició de la «vivenda» habitual. Però dintre del que vostè en deia «el pare» o «la mare», o «los polvos y los lodos», jo li vull recordar que aquests percentatges s'han accentuat des del Govern nou, tant el català com el Govern de l'Estat. I per això li vull recordar que el percentat-

ge que havia de dedicar una persona per adquirir una «vivenda», l'adquisició d'un immoble, suposava l'any 2003 set anys de treball; parlo de salaris bruts. El segon trimestre del 2004 això va pujar fins al 7,6, i, miracle del canvi –miracle del canvi– de vostès!, a finals del 2004 estem en el 8,4. Algun tipus de responsabilitat deuen tenir vostès d'aquest 7 a aquest 8,4.

Però també els vull comentar que –tant que deia vostè del tema de la hipoteca– el mateix Banc d'Espanya ha confirmat la bona capacitat de pagament dels espanyols, ho han confirmat. I també, en concret, adreçat a mesures i a xifres que parlen de Catalunya. I li haig de dir que la taxa temuda de la morositat del 33 per cent, doncs, malgrat tot, atès que l'economia anava bé, i dic «anava», en passat, doncs, aquest percentatge no s'havia disparat.

Però també li vull dir que recordem que la Proposició de llei que se'n planteja avui és de modificació de l'IRPF. Què vol dir? Un impost que va directament adreçat a les persones físiques; no parlem de construcció, no parlem de sotmetiment a sectors determinats com si ens fes por de parlar-ne, perquè parlem de les persones físiques, parlem del salari que els catalans han de dedicar per poder adquirir una «vivenda» habitual.

I quan parlem de persones físiques diem que naturalment que aquest increment de preu ha suposat un major endeutament, naturalment que sí, però també tenim l'impost de patrimoni. Aquest increment de les «vívendes» també ha potenciat un increment del valor patrimonial de les famílies. I per això també paguem, que l'impost de patrimoni també el paguem, amb el Govern Popular i amb el Govern del Partit Socialista, eh?, però també el paguem. Per tant, quan fem el comentari seria bo que el féssim d'una manera íntegra i no d'una manera parcial, perquè segurament la informació no seria la correcta.

També referit a aquesta Proposició de llei, nosaltres considerem que ha acotat el tema de la «vivenda» d'una manera íntegra, perquè, per un cantó, ha parlat de mesures adients per al tema del lloguer, i, per una altra part, també, per a l'adquisició de «vivenda». I el comentari que ha fet el senyor Labandera, doncs, naturalment, com qualsevol mesura econòmica, i parlem de mesura fiscal, hauria d'enquadrar-se, naturalment, dintre de quina és la situació econòmica d'Espanya, i també de Catalunya, naturalment. I jo li vull recordar que els grans experts en economia d'aquest país consideren que, per exemple, a títol anecdòtic, el Pla de dinamització, doncs, no aborda els principals problemes de l'economia catalana. I també vam assistir fa uns dies a l'Acord estratègic, que, en principi, sobre el paper, perfecte, però els contribuents catalans no poden esperar fins al 2007 que el senyor Zapatero posi en marxa la reforma fiscal, i l'Acord estratègic tindrà uns nivells de competitivitat i de millora de l'economia catalana o no. I l'IRPF el paguem cada any. I, sobretot –i sobretot–, que hi ha una mesura que nosaltres considerem que és important, i feia poc va fer, ho llegiré textualment, el Col·legi d'Economistes ho ha publicat, dient que quan es fa una reforma fiscal –està en castellà però la traduiré–, diu que «quan es fa una reforma fiscal es deu produir quan els especialistes creuen que els impostos no s'ajusten als seus objectius, quan existeix una expectativa per part dels ciutadans»

–i aquest és el punt que avui estem parlant– «o quan l'Executiu té una idea clara del que s'ha de fer» –aquesta em sembla que no la compartiríem. Sobretot perquè, com li deia abans, la situació econòmica que envolta el tema de la «vivenda» és important, no d'una manera parcial i concreta les mesures que avui estem plantejant, sinó la situació econòmica realment és la que denotaria aquesta situació de protecció o no.

I la mesura que ens presenten avui no és una mesura aïllada, naturalment ha d'anar amb unes mesures de protecció i d'impuls de la «vivenda». I aquestes..., algunes de les quals ja ens consta que s'han posat en marxa, però això no obsta perquè avui vostès realment consideressin el contingut de la Proposició de llei.

I, tornant al tema de la capacitat normativa amb l'IRPF, ens ha dit el senyor Sergio de los Ríos que això provenia dels anys setanta. Doncs, jo li vull recordar, perquè m'he molestat a mirar-ho, que aquesta deducció totes les comunitats autònomes la tenen, totes. I li vull dir que, en concret, si ho miréssim, Andalusia té per a lloguer un 10 per cent, Astúries 10 per cent, les Balears 10 per cent, Cantàbria 10 per cent, Castella i Lleó també, Extremadura la té per a menors de trenta-cinc anys, Galícia 10 per cent, Madrid per a menors de trenta-cinc anys arriba fins al 20 per cent i València 10 per cent. Algunes amb limitacions com la que estem plantejant avui quant a grups als quals van adreçades, i, fins i tot, algunes arriben fins i tot a contemplar aquesta deducció per a la segona residència en aquelles zones, per exemple, en zones rurals, en les quals es vol potenciar l'adquisició o el lloguer de «vivenda». Per tant, no trobin aquesta mesura com una cosa tan descabellada perquè realment no ho és.

Per tot això, nosaltres tornem a expressar el vot favorable del Grup Parlamentari del Partit Popular en aquesta Proposició de llei, i realment considerem que els grups que donen suport al Govern han de fer un esforç per tirar pilotes fora i per realment no assumir la responsabilitat del que suposa votar que no una mesura que, realment, si parlem de cost, jo li diria: «Vostès consideren que els ciutadans de Catalunya entendran que una mesura que hi ha en d'altres comunitats autònomes no es voti al Parlament de Catalunya? Aquí comença la solidaritat de què fa pocs minuts ens parlava el president de la Generalitat? Ens costarà més llogar una «vivenda» o adquirir-la a Catalunya que en una altra comunitat autònoma?» Realment, si és així, nosaltres trobem que no anem per bon camí.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Olano. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell Nadal

Gràcies, senyor president. Senyor Puigdomènech, senyors de Convergència i Unió, i tant que l'habitatge és un dels problemes més importants del nostre país en aquests moments! I especialment per a la gent jove, famílies

amb ingressos baixos o irregulars, aturats, famílies nombroses, discapacitats o gent gran. No hi ha dubte.

El que passa és que avui tenim proves més que suficients que les seves receptes, les seves, les de Convergència i Unió i també les del PP, en matèria de fiscalitat..., i en matèria de fiscalitat no podem obviar l'anàlisi global de la fiscalitat catalana en el marc també de la fiscalitat de l'Estat espanyol, no ho podem deslligar, aquestes mesures per resoldre aquesta situació no són les adequades.

Sí, sobretot des de la segona meitat dels anys noranta, s'ha agreujat cada dia la crisi d'inaccessibilitat a l'habitatge de la població, està clar que des d'aquell moment, ja no vull parlar d'abans, vostès no van fer res eficient per aturar aquesta crisi. I avui ja ningú no pot qüestionar aquesta ineficiència, després de molts anys en què considerar inadequades les seves mesures era senzillament impossible, perquè hi havia un marc d'autèntic pensament únic, com hem dit altres vegades, dirigit a mantenir que el problema era la manca d'oferta i no la impossibilitat d'accedir, per part de la població, a aquest bé de primera necessitat.

Ara vostès estan a l'oposició. No han fet cap mínim exercici de pensar en alternatives diferents que les que ja tenien, de les de sempre, a mirar cap a altres llocs i veure què estan fent allà i intentar traslladar-ho a Catalunya, per exemple. No. No han intentat desenvolupar un mínim sentit crític envers unes polítiques que no han donat prou resultats, que és clar, avui, que han fracassat: no podem dir a la gent que aquestes mesures han estat eficients.

I, tractant-se de treballar propostes concretes de com ha d'anar el país, i evidentment el tema de l'habitatge és un primer problema ciutadà, ens plantegen una proposició de llei on l'únic esforç que han fet és canviar els imports d'unes deduccions ja implantades. Allà on abans deien 300 euros, ara diuen 600; allà on deien 20.000 euros, ara diuen 40.000, i allà on deien 30.000 euros, ara diuen 60.000. Res més: un canvi de tres xifres i ja tenim una proposició de llei. No em negaran que la seva proposta pot ser qualsevol cosa menys imaginativa.

Mirin, el tema de l'habitatge és prou difícil certament, i pensem que requereix una mica d'esforç si no volem que la ciutadania tingui la sensació que els prenem el pèl. El nou Govern, i la nova majoria parlamentària, està fent aquest esforç i els podem explicar a grans trets en què consisteix.

El primer que hem hagut de fer és analitzar quina ha estat la seva política d'habitatge, Convergència i Unió i PP, perquè aquí no hi ha gaires diferències, i el perquè d'aquest fracàs. I la conclusió és que no podem dir que no hi hagi hagut política d'habitatge. Jo ho he dit durant molt temps i ara ho rectifico: sí que hi ha hagut política. El que passa és que ha sigut una política que ha partit de la previsió que aquest bé havia de proveir-se essencialment com una activitat del mercat i que l'única cosa que calia preveure des de l'Administració eren estímuls, mesures de foment que ajudessin al fet que aquest mercat construís també alguns habitatges assequibles.

L'opció tradicional, doncs, ha estat aquesta: oferir estímuls perquè el mercat produeixi aquests habitatges

assequibles i perquè es puguin comprar. Habitatges que, passat un temps, s'incorporen en el mercat lliure, i, per tant, han significat simplement una via d'inclusió en el mercat de persones que no hi haurien accedit. No podem dir que aquesta hagi estat una mala fórmula durant molts anys. No li ho diré, jo, això. Fins i tot podem reconèixer que en altres èpoques ha estat un bon instrument. Molts dels edificis dels nostres pobles i ciutats es van construir amb aquests mecanismes i, durant anys, van donar el seu fruit.

Però, ha arribat un moment –i, d'això, ja en fa bastants anys– que la potència del mercat lliure és tal que no hi ha ajuts possibles que permetin estimular aquesta producció específica d'habitatges al preu que la gent normal pugui pagar. I se segueix edificant amb uns índexs molt, molt..., mai vistos i molt per sobre de les necessitats d'habitatge, però sense que els promotors ofereixin l'habitatge que la gent normal necessita.

A la vista d'aquesta realitat, creiem que, a banda de certes intervencions en el mercat lliure, la millor alternativa és destinar els recursos, essencialment, a crear un autèntic parc d'habitatge assequible, del que la gent necessita, com més gran possible i que es regeixi per les seves normes específiques. I, per fer-ho, considerem que no podem aplicar només mesures de mer foment a la construcció d'habitatge protegit, les tradicionals, que ja s'ha demostrat que són escasses en aquests moments, sinó que cal incidir-hi més, i, alhora, tenir en compte la rehabilitació, el lloguer, la intermediació, el parc desocupat, el manteniment d'un parc protegit estable, adjudicat amb transparència i que no fomenti l'especulació; en fi, tot un complex conjunt d'aspectes que tenen incidència en la matèria.

Si això, en lloc d'estar-ho parlant el 2005, ho haguéssim parlat el 1995 li asseguro que la realitat d'avui seria molt, molt diferent. No m'atreveixo a dir que el mercat hauria deixat d'embogir-se. Això no m'atreveixo a dir-ho. Però sí que, com a mínim, hauríem aconseguit un parc per a les persones normals, que no busquen un habitatge com a inversió, sinó com un sostre on desenvolupar el seu mínim projecte vital.

Les mesures normatives per assolir aquest objectiu que jo li plantejo, que és l'objectiu del nou Govern i de la nova majoria parlamentària, passen, a nivell legislatiu, per la Llei de barris, la modificació de la Llei d'urbanisme, el Pla per al dret a l'habitatge, el Pla de rehabilitació i la futura Llei d'habitatge que estem pensant i elaborant. Aquesta és l'aposta del nou Govern i de la nova majoria parlamentària, no el continuisme respecte a polítiques desfasades que ja s'han demostrat ineficients i que són incapaces de donar un autèntic tomb a la situació.

Aquestes mesures no són d'avui per demà. I jo li reconec que sí que podria acceptar que la via més contundent i immediata de frenar l'actual situació d'increment continuat de preus seria actuar sobre el mercat lliure per la via fiscal. Jo, això, no li ho nego, però no la via que vostès proposen, que ara Catalunya assumeixi una important despesa sense canviar l'estructura fiscal del sistema, sinó la que tendeix a eliminar, precisament, l'estructura d'aquest sistema fiscal que passa per unes desgravacions fiscals generalitzades a l'Estat, que són absorbides pels preus, i destinar aquests recursos a fer una concreta

política d'habitatge, i refredar aquesta demanda inversora amb la qual el ciutadà mai no podrà competir.

I ens preocupa, en aquest nivell, la marxa enrere que en això s'està produint a l'Estat, on un compromís electoral del PSOE no s'està complint, no volem pensar per quin tipus de pressions i interessos. Potser vostès ens ho podrien dir, perquè són els interessos dels que volen que res no canviï els que segurament estan impeding que això sigui una realitat ja.

En tot cas, està clar que reiterant mesures limitades en el marge de fiscalitat actual de Catalunya a l'IRPF no anem enlloc per donar respostes a les necessitats d'habitatge. I la Proposició de llei que avui se'ns presenta té aquesta qualitat d'inutilitat per resoldre un problema tan «frapant».

Per tot això, rebutjarem prendre en consideració la seva Proposició de llei, seguirem donant voltes al tema, pensant i debatent per trobar alternatives que vagin a l'autèntica arrel del problema i puguin permetre apreciar un canvi de model en aquesta matèria.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Clavell. Anem a avisar per votació entretant... (*El Sr. Puigdomènech i Cantó demana per parlar.*) Senyor Puigdomènech, em demana la paraula per...?

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Perquè la senyora Clavell m'ha formulat una sèrie de preguntes, no sé si...

El vicepresident primer

Té un minut, senyor Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

...retòricament o no, però, en tot cas, jo em sento amb l'obligació de contestar o, en tot cas, replicar-les.

El vicepresident primer

Un minut.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies. Senyora Clavell, vostè dirà el que vulgui..., però és que això, el que nosaltres hem presentat aquí, ho vam votar tots la passada legislatura.; vostès també. Si tan inconvenient és, què feien la passada legislatura? Potser, malauradament, no tenien l'inestimable assessorament de vostè, però, en tot cas, eren vostès que també ho van demanar i encara més. Per tant, vostè ens explicarà on està la coherència del seu Grup.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Vostè no ens ha dit què faran. El que jo li puc dir és que vostès..., que ha parlat del Decret d'habitatge, d'accés a l'habitatge, el que jo els he de dir és que vostès amb aquest Decret han posat en risc evident el futur de la construcció d'habitatge de protecció oficial en règim general i especial. I això vostès ho saben. Per tant, els demanaria més prudència, més humilitat a l'hora de do-

nar lliçons de segons què, si no són capaços de fer un decret d'accés a l'habitatge com Déu mana, des d'un punt de vista tècnic i polític, i, si no, en parlarem. I vostès saben, perquè jo tinc la pregunta formulada al Govern concretament en aquest aspecte, que, tal com queda el Decret, pot posar en risc la promoció de l'habitatge de règim general i especial a Catalunya i que només es faci preu concertat.

I espero, i acabo, senyor president, que d'aquí a poc acabin de donar voltes i pensar en el tema. Porten molt temps, i aquest temps el que és una realitat i no paraules, és que fa més d'un any que hi havia d'haver, aquí, una llei d'habitatge, i vostès, malgrat que el conseller s'hi va comprometre, encara no l'han presentada; un retard més que evident.

(*Pausa llarga.*)

El president

Posem, doncs, a votació aquesta presa en consideració.

Comença la votació.

La presa en consideració de la Proposició de llei de millora del tractament fiscal de l'habitatge en l'IRPF ha estat rebutjada per 56 vots a favor i 69 vots en contra.

Alteració de l'ordre del dia

Abans de començar amb les interpellacions, es fa avinent que... –i per a això cal el vistiplau dels diversos grups parlamentaris–, d'una modificació de l'ordre del dia, que consistiria a canviar el punt 8, que és la interpellació sobre les informacions que facilita el Consell Executiu, perquè passés al punt 7, i al seu temps el punt 7, que fa referència al sistema de salut català, passés al punt 8. Hi ha vistiplau, hi ha...? (*Pausa.*) Tothom hi està d'acord? Doncs, fem aquest canvi a l'ordre del dia.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei 16/2002, de protecció contra la contaminació acústica, i de la Llei 6/2001, d'ordenació ambiental de l'enllumenament per a la protecció del medi nocturn (tram. 300-00943/07)

I ara comencem amb les interpellacions, amb el sisè punt de l'ordre del dia, que és precisament una interpellació sobre la Llei 16/2002, de protecció contra la contaminació acústica. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula, per a la seva exposició, el senyor Santi Rodríguez.

(*Remor de veus. Pausa.*)

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, si la contaminació acústica de l'hemicycle ens ho permet, iniciarem aquesta interpellació. Fa unes poques setmanes interpeilàvem l'honorable conseller sobre el desenvolupament normatiu d'una llei, de la intervenció integral de l'Administració ambiental,

i concretament sobre la nova Llei 4/2004, que havia de regular les adaptacions de les activitats a aquesta.

Avui l'interpellem respecte del desplegament normatiu d'altres dues lleis, vinculades totes elles molt estretament al medi ambient: la de protecció contra la contaminació acústica, aprovada per aquest Parlament l'any 2002, i també la d'ordenació ambiental de l'enllumenat per a la protecció del medi nocturn –aquesta, de l'any 2001. Ambdues, en el seu moment, van ser aprovades per unanimitat d'aquesta cambra, i són importants i fins i tot innovadores per tal de combatre dues formes de contaminació a què estem sotmesos els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, com són la contaminació acústica i la contaminació lumínica.

Ambdues lleis es troben encara avui, tot i els anys transcorreguts des de la seva aprovació, pendents de desenvolupament normatiu i, per tant, són lleis que no són encara plenament efectives en els seus objectius –ho repeteixo, compartits per unanimitat dels grups parlamentaris d'aquesta cambra–, i no són efectives per la manca d'acció d'aquest Govern. Són lleis que són només parcialment efectives, i ho són amb referència únicament a les exigències als privats, als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, especialment en allò que fa referència a la intervenció administrativa. Ara bé, la manca de desenvolupament reglamentari suposa un fre, un fre important, a l'acció pública pel que fa a la prevenció d'ambdós tipus de contaminació, l'acústica i la lumínica.

Pel que fa a la Llei d'ordenació ambiental de l'enllumenat per a la protecció del medi nocturn, la manca de desenvolupament normatiu suposa la impossibilitat de zonificar el territori en funció de la seva vulnerabilitat a la contaminació lumínica; la no-possibilitat d'establir limitacions de fluxos i nivells màxims d'illuminació per als diferents usos que preveu la Llei; l'absència de prescripcions per als aparells d'enllumenat, de manera que previnguin la contaminació lumínica i afavoreixin i l'ús adequat de l'energia; la impossibilitat que els ajuntaments regulin el seu règim per a esdeveniments nocturns singulars, i, en definitiva, això acaba suposant la impossibilitat d'estalviar anualment 160 gigawatts/hora d'energia elèctrica, més d'11 milions d'euros, 14.000 tones equivalents de petroli i l'emissió de 50.000 tones de diòxid de carboni, de 1.000 tones de monòxid de carboni i 2.400 tones de diòxids de nitrogen.

Voldríem saber, honorable conseller, a més de les previsions del seu Departament arran del desenvolupament reglamentari d'aquesta Llei, si s'ha dotat econòmicament el Fons per a la protecció del medi contra la contaminació lumínica, si s'han previst també ajuts específics per promoure l'adaptació dels enllumenats exteriors existents i si s'ha constituït la comissió de prevenció i correcció de la contaminació lumínica, tots aquests aspectes manats explícitament per la Llei al Govern de la Generalitat.

Pel que fa a la Llei de la protecció contra la contaminació acústica, la manca de desenvolupament normatiu també suposa la manca de criteris per a l'assignació de les zones acústiques, la manca de criteris per a l'elaboració dels mapes de capacitat acústica –per cert, obligatori per als ajuntaments de tenir-los abans de l'11 d'octubre d'aquest any–, la manca de normativa per tal que

els ajuntaments elaborin o adaptin llurs ordenances a aquesta Llei –per cert, alguns ajuntaments ja han vist sobrepassat el termini que la Llei els atorga per elaborar aquestes ordenances–, i també, respecte a això, ens agradaria saber si s'han establert les línies d'ajut específiques per promoure l'adaptació de les activitats a les prescripcions d'aquesta Llei, i esperem que la seva resposta no hagi de ser negativa, al·legant també la manca de desenvolupament normatiu.

En aquest darrer cas, hem d'afegir l'esment a l'Informe del Síndic de Greuges recentment lliurat en aquest Parlament, i que fa referència molt explícita als problemes que ocasiona la manca de desenvolupament reglamentari d'aquesta Llei, especialment pel que fa a les dificultats que tenen els ajuntaments per tal de complir les determinacions que n'emanen.

Honorable conseller, ens agradaria sentir quelcom més que el que vam sentir en la darrera interpellació que li vàrem fer en matèria de medi ambient, com que tenim raó però que hi han estat treballant. Ens serveix de ben poc, honorable conseller. Ens agradaria sentir fets i compromisos; això sí, compromisos que es compleixin.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, senyor Salvador Milà.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, efectivament, tenen raó, hi estem treballant, hi hem treballat més i estem a punt de poder presentar-li resultats. Vostè s'ha referit que són lleis que, efectivament, havia aprovat el Parlament de Catalunya, una, l'any 2001 –2001, maig del 2001, és a dir, ara farà quatre anys–, d'ordenació ambiental de l'enllumenat per a la protecció del medi nocturn, i l'altra el 2002 –juny, ara farà tres anys–, de protecció contra la contaminació acústica. Efectivament, totes dues estan mancades de desplegament reglamentari, amb el matís que la Llei de contaminació acústica disposa ja d'uns annexos suficients per permetre'n la implantació –i després m'hi referiré–, mentre que la de la contaminació o protecció del medi nocturn, és cert que requeria aquest desplegament reglamentari.

Què ens vàrem trobar? I lamento haver-ho de dir així, però quan vàrem entrar el gener del 2004 el que ens vàrem trobar és que hi havia un projecte de decret reglamentari –parlo ara de la contaminació del medi nocturn–, del 13 de maig del 2003, que en el termini d'informació pública havia rebut vint-i-cinc alegacions d'organismes i set departaments de la Generalitat amb relació a aquella proposta de desplegament. I no és estrany, perquè és un tema nou, difícil i que, per tant, suscitava preocupacions, a què em referiré ara, respecte a quin és el plantejament dels diferents sectors interessats.

Quan prenem possessió, en aquest àmbit, el primer que fem és prendre'ns molt seriosament tot el que això representa, i iniciem unes noves línies de negociació –no creiem que pogués ser d'una altra manera, a la vista de les alegacions que hi havia formulades per part del

món municipalista—, en què ens posen de manifest la seva preocupació per la impossibilitat, ens deien els ajuntaments, d'assumir una part important de les propostes del Decret, i ens manifesten la impossibilitat de complir els terminis d'adequació, tal com estan previstos a la Llei i al Projecte de decret, amb relació al canvi de làmpades. Tota aquesta preocupació s'havia manifestat a través d'aquestes alegacions.

Per això vàrem decidir, primer de tot, crear una cosa que no existia, que és dotar el Departament de l'Oficina per a la Prevenció de la Contaminació Llumínosa. Si no teníem ni tan sols unes persones que hi treballessin, era molt difícil poder tirar endavant això. El primer recurs és posar els recursos tècnics i humans per fer-ho.

A continuació, vàrem decidir introduir una sèrie de millores i de propostes de modificació respecte al Projecte de decret reglamentari, però eren de tal magnitud que vàrem creure que el més correcte i el més, diríem, adequat era, en definitiva, sotmetre'l a un nou termini d'informació pública i de consulta per part dels ajuntaments i de les entitats interessades, i que es fes una nova reelaboració d'aquest Projecte d'una forma molt participativa, a part que hi van haver-hi unes jornades —vostè ho deu recordar—, a finals de l'any passat, en l'àmbit dels edificis del Fòrum, amb relació a aquest Projecte de Llei.

Per què volem fer això? Primer de tot, perquè hi ha un tema fonamental, que vostè s'hi ha referit, que és la zonificació del territori per prevenir la contaminació lluminosa. Un dels problemes que ens vàrem trobar és que no hi havia correspondència entre el que són les definicions urbanístiques —que sembla molt clar que és sòl urbà, sòl urbanitzable, sòl no urbanitzable i, dins del sòl no urbanitzable, el que és un espai protegit del que és sòl no urbanitzable general— i que, per tant, el que havíem de fer és definir les zones emprant la mateixa terminologia i, així mateix, facilitar l'aplicació del reglament a les diferents administracions i que els ciutadans entenguessin què volia dir cada cosa.

Perquè el problema, en definitiva, es planteja sobretot amb la *interface*, amb la interconnexió entre el que són els espais urbans i el que són els espais naturals protegits o zones boscoses. Saben que ciutats com Olot, per exemple, estan totes elles envoltades d'espai PEIN, estan dintre d'un espai d'interès natural, del Parc Natural de la Garrotxa. Tenim Collserola, amb urbanitzacions a l'interior... És a dir, calia, molt, matisar quines eren les zonificacions de la Llei per a les diferents intensitats lumíniques i veure com es podien aplicar d'una forma que fos racional i que no ens obligués a fer una apagada pura i simple, de deixar una sèrie de nuclis urbans sense enllumenat.

A partir d'aquí, amb totes aquestes consideracions, hem elaborat la proposta actual de decret. Aquest Decret recull ja totes les aportacions realitzades, s'ha sotmès ja a la consulta de la Comissió de Govern Local de Catalunya, que el 17 de febrer la va aprovar per unanimitat —en va fer un informe favorable, mentre que abans hi havien hagut alegacions—, i està en aquest moment, des del 15 de març, a la Comissió Jurídica Assessora, pendent ja només que pugui anar al proper govern, quan ens vingui l'informe de la Comissió Jurídica Assessora.

És un decret que jo li garanteixo que serà aplicable, que és raonable, que contempla tots uns terminis i una sèrie de estímuls per poder anar fent aquests canvis i que realment es notará. Pensi que també hem hagut de parlar amb sectors del comerç, amb els sectors, en definitiva, del comerç urbà, del món de les entitats ecologistes vinculades a aquest tema... És a dir, hi ha tota una sèrie d'interessos molt contradictoris, que hem intentat conciliar de la millor forma i manera per tal que aquesta Llei, que no era més que un desideratum, pugui tenir aplicació.

Respecte a la contaminació acústica i ambiental d'aplicació a Catalunya, la Llei 16 del 2002, aquesta sí que disposa d'uns annexos on s'especifiquen ja valors límit que no s'han de sobrepassar i una metodologia per poder-los avaluar; disposem també d'una directiva europea sobre avaluació i gestió del soroll ambiental, i l'Estat espanyol també disposa d'una llei, la 37 del 2003, del 17 de novembre, sobre el soroll, que se n'està ara plantejant també el desplegament reglamentari.

En aquest moment, per a la redacció del reglament nostre, de Catalunya, sobre contaminació acústica, hem creat cinc grups de treball, que ja estan treballant, perquè facin les aportacions tècniques. Hi han: ajuntaments; urbanisme i ajuntaments; activitats econòmiques i ajuntaments; emissions de soroll en els vehicles; la formulació dels mapes a què vostè es referia, i la incidència de les infraestructures, especialment de les grans infraestructures del transport terrestre.

Hi participen experts en sorolls, que representen ajuntaments, universitats, col·legis d'enginyers, associacions de municipis, departaments de la Generalitat, i, en aquest moment tenim ja molt avançades aquestes propostes. Mentrestant hem ajudat —vostè diu que els ajuntaments, efectivament, tenen l'obligació de disposar del seu mapa de capacitat acústica abans de finals d'octubre del 2005—, des del Departament de Medi Ambient i Habitatge hem facilitat a tots els municipis de Catalunya una proposta de mapa de capacitat acústica, com a element d'assistència tècnica, per facilitar-los la formulació d'aquest mapa acústic. I actualment estem també col·laborant amb el Ministeri de Medio Ambiente de Madrid en la formulació d'aquest Reglament de l'Estat que volem que tingui un caràcter de bàsic, perquè no hi hagi una interferència en les competències de Catalunya, i que realment se centri en el que s'ha de centrar, que per a nosaltres són les grans infraestructures de transport, diguin aeroport, diguin autopistes, diguin estructures ferroviàries que són de competència estatal en aquest moment encara, que travessen el territori català i que cal que s'hi conjuminin. També voldria destacar el paper que està jugant la Diputació de Barcelona, que ha elaborat un model d'ordenança municipal tipus sobre sorolls i vibracions, que ha de facilitar també als ajuntaments la formulació de les seves ordenances.

En definitiva, creiem que estem en condicions de poder avançar en aquests temes, que és cert que havien estat paralitzats durant molt de temps, però no era només un problema de dir, doncs, «fem-ho», era un problema de fer-ho bé, d'aprendre de l'experiència recollida, de les alegacions que s'havien formulat i de les problemàtiques que els ajuntaments manifestaven. I no oblidem

tampoc que, durant aquest període, ha coincidit amb l'adequació de les activitats econòmiques a la Llei d'intervenció integral ambiental, que sap que, afortunadament, avui, o perdó, demà, dia 1 d'abril, entra en vigor el Decret que es va aprovar pel present Govern, que ha facilitat molt aquests aspectes i que es veurà complimentat amb la facilitat que aquestes noves normatives donaran perquè les activitats econòmiques i les ciutats vagin adequant els seus mapes de sorolls i la seva contaminació lluminosa.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, honorable conseller. Té la paraula el senyor Rodríguez, per a la rèplica.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, és cert que jo he començat a fer referència a l'anterior interpellació sobre el desenvolupament de la Llei de la intervenció integral de l'Administració ambiental, no?, i tot i que, en aquella interpellació també ens va donar la raó, ens va dir que s'hi estava treballant, i precisament aquell mateix dia s'havia publicat la informació pública del Projecte de decret en el *Diari Oficial*, tot i que fins i tot després la Moció subsegüent a la interpellació no va ser recolzada pels grups que donen suport al Govern, cregui'm que almenys ens sentim satisfets que aquest Decret hagi tirat endavant, sense entrar a valorar el seu contingut, que hi podem estar d'acord o no hi podem estar d'acord, però si el fet que es presentés la interpellació va servir perquè s'accelerés aquesta situació, doncs almenys permeti'm manifestar la nostra satisfacció. I esperem i desitgem que, tot i que la possible Moció subsegüent a aquesta interpellació tampoc no pugui gaudir del suport dels grups que donen suport al Govern, si això serveix perquè s'acceleri alguna d'aquestes qüestions, també ho celebrarem.

Ha començat novament donant-nos la raó i dient que hi estaven treballant, no? I, bé, ens consola relativament tenir la raó, no?, el que de veritat ens agradaria és que el desenvolupament reglamentari estigués ja materialitzat, i tots aquests estalvis que jo li anunciava, que són estalvis anunciats pel mateix Departament de Medi Ambient en la seva pàgina web, amb data precisament 9 de febrer de 2004, és a dir, fa més d'un any, i que en aquell moment ja anunciàvem que el Reglament es desenvoluparia «molt aviat», insisteixo, paraules textuales de la pàgina web del Departament, doncs lamentem que hagi passat un any sense que això s'hagi pogut materialitzar.

Efectivament, vostès tenien un reglament el 2003, ara tenen un projecte de reglament el 2005, canvien alguns aspectes, però permeti'm que discrepi de l'Oficina que vostès han creat. Jo li he preguntat per la Comissió, perquè la Comissió és un manament legal, no ho és l'Oficina; la Comissió és un manament legal. I la diferència entre la Comissió i l'Oficina és que en la Comissió participen tots aquells sectors que es poden veure afectats pel desplegament reglamentari de la Llei. I per tant, la Comissió és l'òrgan que permet avaluar si aquelles disposicions reglamentàries que s'han de dictar o que es dictaran són adequades o no són adequades, i com es pot

fer per continuar avançant en aquesta qüestió. Esperem que sigui cert que properament el Govern aprovarà ja definitivament aquest desplegament reglamentari d'aquesta Llei de contaminació lumínica del medi natural.

Respecte a la Llei de la contaminació acústica. Ens ha dit que tenien grups de treball, que s'hi estava treballant, que s'ha facilitat un mapa de capacitat acústica als ajuntaments... És que, de fet, els ajuntaments, ja, des de l'any 99, disposen d'un cadastre sònic que els va facilitar el Govern de la Generalitat i que ja podria servir de base per a l'elaboració d'aquest mapa de capacitat acústica. El que passa que, com que la Llei diu que aquests mapes s'han d'elaborar d'acord amb els criteris que el Reglament que ha de desenvolupar la Llei s'estableixin, com que aquests criteris no hi ha cap acte administratiu que els hagi aprovat, els ajuntaments s'emparen en això per dir: «Escolti, no, no, jo no puc desenvolupar el mapa de capacitat acústica, perquè aquests criteris no han estat publicats, o no hi ha cap acte administratiu que els doni validesa.» Els criteris existeixen des de l'any 2003, existeixen, però no hi ha cap acte administratiu que els doni validesa jurídica, i per tant això és el que provoca que els ajuntaments no hagin realitzat, en la seva majoria, aquests mapes de capacitat acústica.

Res més. Jo li repetiria les preguntes que li he fet amb anterioritat, no tant del desenvolupament reglamentari, sinó sobre les línies d'ajut específiques per al desenvolupament i per a la prevenció de la contaminació lumínica, i les línies d'ajut específiques per a l'adaptació de les activitats als efectes de la Llei de la contaminació acústica, que no han estat respostes en el primer torn.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, evidentment tot estímul que vingui del Parlament és ben acollit pel Govern, i, malgrat tenir moltes ganes de treballar, sentir-nos esperonats pels senyors diputats i les senyores diputades sempre és d'agrair, encara que acabem rebutjant la Proposició, no perquè estiguem en desacord a fer el que es proposa, sinó precisament perquè creiem honradament, i em sembla que ho he explicat a bastament, que ho estem fent.

Si en el principi vam ser molt optimistes, i quan vam arribar al Departament i vam veure que hi havia un projecte de decret que ja havia passat el termini d'informació pública, vam dir, doncs, estarà «molt aviat», com deia vostè que manifestàvem a través de la pàgina web, era perquè no havíem tingut encara l'ocasió de veure el grau de discrepàncies que hi havia amb relació a les propostes –parlo sempre del Decret del medi nocturn– que hi havien. I llavors, davant de la tesitura de treure un projecte que havia sigut polèmic, que, a més, no havíem elaborat des del nou Govern, i que tenia tota una sèrie d'objeccions, tant del món local, com del món econòmic, del comerç urbà, que plantejava seriosos dubtes que compartíem, alguns, molts d'interpretació i d'a-

dequació entre legislació ambiental i legislació urbanística, jo crec que és preferible retardar el compliment d'aquest compromís a canvi de fer una bona disposició i de reiniciar, com s'ha fet, aquest procés de consulta a tots i cada un dels sectors interessats, en què cada un ha fet sentir la seva veu, evidentment, alguns més discrepant altres més conforme, però que, per a mi, el fet que la Comissió de Govern Local de Catalunya l'hagi aprovat unànimement, que estem segurs que passarà també molt bé pel Consell Econòmic i Social, que amb el conseller de Comerç, Turisme i Consum l'hàgim treballat conjuntament, etcètera, és a dir, ens dona garanties que un tema tan delicat com aquest ens facilitarà, primer, l'aprovació del Reglament, i a partir de la temporalització que es fa respecte a les potències que han de tenir les diferents lampades en diferents zones, podrem veure quin és el cost econòmic d'això, no només per a la Generalitat de Catalunya i les possibles línies d'ajut que hi puguin haver, sinó sobretot per als ajuntaments, que són els que les han d'aplicar, i per tant haurem de fer una línia molt acurada de col·laboració, perquè l'impacte econòmic realment sigui assumible per tots dos, eh? I a partir d'aquí, en el pressupost del 2006, podrem veure realment això com es pot desplegar.

Respecte a la contaminació acústica, estic d'acord amb vostè que poden haver-hi, evidentment, criteris d'interpretació respecte si, malgrat que hi han els annexos de la Llei que ja expliquen com han d'haver aquests mapes, es vulgui veure què és el que digui o no digui el Reglament. Jo, al que sí que em comprometo, arran de la seva interpellació, és a intentar esbrinar amb els serveis jurídics, no només propis sinó els de la Federació de Municipis i de l'Associació de Municipis, realment si hi ha algun problema d'interpretació, i si cal que publiquem alguna norma aclaridora, transitòria o demorària, encara ho farem, malgrat que hi han ajuntaments que s'han posat a fer els deures. Hi ha ajuntaments que ja tenen el seu mapa sònic amb els criteris que hi ha en aquesta Llei. Però com que, evidentment, no li puc ara garantir –no dic ni que sí, ni que no– que hagin fet el treball tot perfectament com ha d'estar abans de l'octubre, i, en tot cas, si surt al setembre o si surt al juny serà molt difícil que si hi han criteris complementaris els puguin integrar els ajuntaments, sí que em comprometo, a partir de demà mateix, a través de la Direcció General de Qualitat Ambiental, de veure exactament com està el tema i de si cal que publiquem alguna disposició, ordre o decret, el que correspongui, per facilitar aquesta transició. Però també amb la mateixa finalitat, que puguem tenir una bona normativa de sorolls, perquè vostè assenyalava, i jo també he llegit amb molta atenció l'informe del Síndic de Greuges, que avui precisament li volia comentar i no he tingut ocasió, ens preocupa, perquè aquest és un dels elements, juntament amb les olors –vostè no ho ha posat a la interpellació, però si me l'hagués fet, també li hauria explicat que estem treballant en un tema tan sensible com el tema de les olors o pudors, segons com es digui– que afecta en aquest moment la qualitat de la vida urbana i la interrelació entre vida urbana i activitat econòmica. Per això són especialment delicats, perquè hi juguem tres parts, no? Hi juga activitat econòmica, ciutadans i administracions, i aquí hem de trobar bones línies d'actuació i innovadores, i per tant procurem aprendre de l'experièn-

cia d'altres països europeus i de les aportacions que ens puguin fer els diferents sectors interessats. Així ho farem.

Gràcies.

El president

Gràcies, honorable conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre les informacions que facilita (tram. 300-00945/07)

I passarem a la següent interpellació que, com he dit abans, seria el vuitè punt de l'ordre del dia. És la interpellació al Consell Executiu sobre les informacions que facilita. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, malgrat que el títol d'aquesta interpellació sigui molt genèric, amb el conseller Nadal, que serà el membre del Govern que respondrà aquesta interpellació, ja hem parlat exactament de quins són els punts que volem tocar. I nosaltres bàsicament, avui, del que voldríem és parlar dels afectats en la catàstrofe del Carmel, parlar dels veïns, parlar dels comerciants, parlar del conjunt de ciutadans que s'han vist afectats per una actuació no adequada per part del Govern, en el sentit que el que cau és una obra titularitat del Govern. I per tant, des d'aquesta perspectiva, és evident que aquí no estem parlant d'un fet atzarós, sinó que estem parlant d'un accident provocat per una obra mal feta, executada de manera incorrecta.

Avui ens volíem centrar bàsicament en això, però em permetran que iniciï aquesta interpellació fent referència al que ha sorgit en el transcurs de les tres darreres sessions de la Comissió d'Investigació. No és voluntat nostra fer una duplicació de la Comissió d'Investigació, però com que ara tenim la possibilitat d'interpel·lar el conseller, i estem parlant d'una interpellació sobre informació i transmissió de la informació, simplement, senyor conseller, ja sap que nosaltres hem demanat que vostè torni a comparèixer en aquesta Comissió, però el que volem posar sobre la taula és el nostre malestar i criticar de manera rotunda que s'ha ocultat determinada informació que era essencial per aconseguir esbrinar què havia passat al Carmel.

És a dir, quan es diu que les actes de les reunions de seguiment de les obres no contenien elements rellevants, i descobrim..., i el propi Departament diu que la reiteració advertint que en un punt quilomètric específic s'hi podria provocar, hi havia problemes i s'assenyalava des del mes de setembre, 930 problemes de gunitatge, problemes de convergència... Home, aquestes són dades que hauria estat interessant que aquest Parlament les hagués tingut a la compareixença que vostè va fer a la Comissió de Política Territorial, a la compareixença que vostè va fer en el Ple d'aquest Parlament, i a la compareixença, evidentment, a la Comissió d'Investigació.

I ahir, el senyor Borràs, exdirector general de GISA, ens deia què és el que havia passat des d'un punt de vista del seu criteri, que, si ens mirem les actes i ens mirem els criteris del gerent de l'obra, i ens mirem els criteris de la direcció facultativa, veiem que coincideixen molt.

Escolti, si des del primer moment, el dia 30 de gener, el senyor Borràs diu que ho comunica... Home, què hem estat fent durant tot aquest temps ocultant una informació que era molt, molt valuosa. I per tant, escolti, qui haurà de respondre, no només davant d'aquest Parlament, sinó davant dels ciutadans del Carmel i davant del conjunt del poble de Catalunya, senyor conseller, haurà de ser molt directament vostè i el Govern del qual forma part.

Però avui volem parlar de la informació que es dona als veïns. I en aquest context, en aquest panorama que acaba de descriure, és evident que hi hagi una sensació de neguit, de poca confiança per part de veïns i de comerciants, d'un Govern que no se l'acaben de creure. Si em permeten fer un titular molt ràpid, molt concís, molt generalista però molt rotund, entre els dits i els fets, entre allò que es diu i allò que es fa hi ha un decalatge extraordinari. Avui parlava, justament, amb un dels veïns afectats, amb un dels veïns titular d'un immoble d'aquests que s'hi ha hagut de fer una operació de micropilotatge i em deia: «Entre allò que ens diuen i allò que finalment fan hi ha un decalatge molt important.» I quan hi ha veïns que tenen la sensació de sentir-se culpables en el moment que assisteixen a les reunions de negociació amb el Govern, vol dir que hi ha alguna cosa que s'està fent molt malament. Perquè si algú no s'ha de sentir culpable en tot aquest procés, senyor Nadal, bàsicament són els veïns, bàsicament són els comerciants.

Vostè, en les seves diverses intervencions, ha parlat de cerca de benestar, de diàleg, d'inversions, en relació amb els veïns. Però és clar, fets i actuacions no coincideixen amb allò que vostè diu. Fan tornar els veïns a casa, després els tornen a real·lotjar. Inicien els enderrocs sense acords amb els veïns i acudint a una ordre judicial. I això és especialment greu. Quan en la reunió anterior, una reunió que... –l'ordre judicial es provoca el divendres a la nit–, en una reunió anterior que se suscita aquella mateixa setmana, vostès citen els veïns que seran desallotjats per aquesta ordre per a dilluns de la setmana següent, quan els veïns insistien a tornar a ser citats el divendres per acabar les negociacions. I fan aquest mecanisme a través d'una ordre judicial. Això és capacitat negociadora, senyor conseller? Això és capacitat de ser sensible amb el problema que tenen els seus ciutadans?

Prometen el retorn en unes dates que sistemàticament mai s'acaben complint. No informen els veïns dels enderrocs que s'han de produir, i se n'assabenten per la premsa. Hi ha veïns que s'assabenten a través dels mitjans de comunicació quan s'iniciaran les obres d'enderrocament dels seus habitatges.

No informen d'on poden trobar les seves pertinences en els immobles que s'han enderrocat. S'emporten totes aquestes pertinences de la gent que està als hotels a un magatzem a Sant Andreu de la Barca, si no m'erro. Aquesta és una manera de ser sensible, realment? I generen falses expectatives sobre la participació en els fons europeus i sobre els ajuts de l'Estat. Dit i fet.

Què hi ha dels danys morals, senyor conseller? Què hi ha de la referència a tenir en compte, com a element bàsic, els membres d'una unitat familiar i no les famílies, en aquells veïns que han de retornar a l'habitatge propi? El que ens diuen, i ho hem constatat en diversos elements, és que vostès expliquen com a assoliments, en la negociació, coses que ja estan prèviament pactades, i fa la sensació d'estar en una mena de roda en la qual sempre es comença a iniciar novament la operació; és com un ordinador que no té disc dur, que cada vegada que l'apagues tornes a haver d'introduir novament aquesta informació. Molts dels acords que ja estaven prèviament assolits es venen al cap de deu dies, de quinze dies, com si fossin acords nous. I això genera, senyor conseller, desorientació.

Amb el tema dels habitatges alternatius, simplement explicar-li una anècdota, que em sembla que és molt il·lustrativa, molt gràfica, de dir: «Escolti, a aquells ciutadans que per temor, per recel, no vulguin transitòriament tornar al seu habitatge, nosaltres els buscarem un habitatge alternatiu.» Això és el que es diu. «Vagin al Centre Cívic de Boca Nord, allà al Carmel, que els explicaran exactament en què consisteix això.» I els veïns, de bona fe, van a Boca Nord i els diuen: «Escoltin, no, no..., nosaltres no els facilitarem cap habitatge, se l'han de buscar vostès mateixos. Vostès mateixos s'han de buscar aquest habitatge.» És extraordinàriament greu, senyor conseller, que això es plantegi en aquests termes. O a altres, que es busquen l'habitatge i que l'aval bancari no els l'ofereix la mateixa Generalitat de Catalunya, sinó que ells mateixos han de pactar un lloguer molt més elevat, molt més alt, per poder fer-hi front. Això és extraordinàriament greu.

I en aquests temes calen respostes: amb relació al tema dels danys morals, amb relació al tema d'allò que quedarà indemnitzat, si són membres de la unitat familiar o el conjunt de la família, la cerca d'aquest habitatge alternatiu. Tot això és una qüestió bàsica, essencial, de sensibilitat.

O amb relació al tema del comerç. Ens anuncien que ara hi haurà un sol pagament de 2.250 euros. Escolti, això és ja el que havien pactat. Amb els comerciants, que han estat els grans oblidats, que vostès no se n'han ocupat, que vostès no hi han parlat, amb ells, que les primeres reunions es produeixen pràcticament aquesta setmana. Serà a fons perdut? No serà a fons perdut? Què passarà a partir del mes d'abril, quan teòricament s'ha de comprar, s'ha de cobrar això? I vostè diu que es regularitzarà la situació al mes de setembre. Què passa amb aquests mesos de decalatge que hi ha aquí? Quan es cobrarà? Després del pagament, què? Per quin concepte? Per lucre cessant? Per fons de comerç? Per danys morals? Massa interrogants, senyor conseller, i fa dos mesos des de l'esfondrament.

Un darrer tema que voldria tocar en aquesta primera part de la intervenció, que és la visita del senyor Zapatero –que és la visita del senyor Zapatero aquí–, que ens promet la gran quantitat de diners després que el senyor president de la Generalitat parlés dels 200 milions de dòlars. I d'allò que va prometre l'Estat, res de res. Deu mil euros per família o unitats de convivència que s'hagin quedat sense habitatge, sis mil per a famílies amb

danys a casa seva, 1.500 per a recuperació en estris i mobiliari malmès. Però sap que l'ordre del Govern espanyol diu que aquests ajuts no podran ser sumats als que donin altres administracions i als que vinguin donats per les assegurances? Em pot dir exactament en quin dels habitatges el Govern espanyol invertirà alguna cosa? Res de res. I això és el que genera absoluta perplexitat. Com la inexistència dels ajuts que han de venir de la Unió Europea, que no existeixen, que mai no han existit i que ningú no ens ha dit a quin altre projecte renuncià el Govern per tal d'obtenir aquests fons.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rull i Andreu

Acabo, senyor president. Massa interrogants en un tema d'extraordinària sensibilitat amb aquells que, senyor conseller, no són culpables sinó que són les víctimes d'una mala actuació d'un govern.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial, senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Joaquim Nadal i Farreras)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el diputat senyor Rull ens passa dues pel·lícules, totes dues de dibuixos animats i construïdes en el seu laboratori particular. I són dues pel·lícules de dibuixos animats en el terreny de la ficció i amb molt poques referències vinculades a la realitat. Primer, perquè en la formulació abstracta de la interpellació ja hi ha una certa dosi d'opacitat en el plantejament, no?, de dir: «Quines són les voluntats del Govern pel que fa a la informació.» Quina? De què? Sobre què? Referida a quins problemes?

Després vostè i jo vam parlar, i Relacions Institucionals va haver de parlar amb vostè per dir: «Escolti, a qui es refereix?, a quin conseller interpella?, de què vol parlar exactament?» «Ah, del Carmel.» I aprofitant que el Ter passa per Camprodon, o per Ripoll o per Vic o per Salt o per Girona o per Bescanó o per Torroella de Montgrí, diu: «Pregunto sobre la informació i la manca d'informació i ara, a més a més, aprofito, no vull pas traslladar el debat de la Comissió d'Investigació al Ple del Parlament però hi torno. I no l'hi vull portar però l'hi porto. Com que hi ha hagut algunes evidències en la pròpia Comissió d'Investigació, no vull deixar d'assenyalar-les. I les assenyalo. I les assenyalo de tal manera que dic, com que vull preguntar per la informació no donada o mal donada als veïns del Carmel, fruit d'una responsabilitat, d'una mala actuació del Govern, vull parlar d'això.»

De tal manera que, en menys de vint-i-quatre hores, l'error humà com a gran argument del senyor Borràs es converteix en una obra mal executada, responsabilitat del Govern a dia d'avui. I en aquest joc de mans que ens permet passar de l'error humà a la responsabilitat del Go-

vern, vostè s'oblida d'un munt de coses que crec que val la pena d'esmentar. Només hauria faltat que el dia que s'enfonsa el túnel o el dia que jo comparec per primera vegada en la Comissió parlamentària de Política Territorial i obres públiques jo hagués apel·lat a l'argument bé sigui de l'accident, de la causa fortuïta o de l'error humà. Perquè vostès m'haurien cosit –m'haurien cosit–, crivellat a arguments dient: «Quina poca-soltada, apel·lar a l'error humà, per intentar justificar un accident d'aquesta envergadura.»

I la veritat –i la veritat– és que en el fil argumental de moltes de les coses que ahir va dir el senyor Borràs es produeix la prova del nou, la confirmació que després de quinze hores de compareixences diverses del conseller de Política de Territorial hi ha molt poques coses de nou a aportar respecte als fets del Carmel. Primer perquè allò que semblava tan gros el primer dia quan jo vaig dir que es podia haver evitat queda demostrat sobradament, al llarg de tots els dies que portem, que efectivament s'hauria pogut evitar amb un mètode diferent, un projecte diferent, amb un reforçament diferent, etcètera.

Segon, allò que semblava l'argument central de vostè mateix al llarg de molts dies: «Ah!..., no van fer els estudis geològics que calien.» I qui no els va fer va ser la direcció d'obra que va creure que n'havia de fer uns i no n'havia de fer uns altres. Per boca del senyor Borràs ahir diu i deixa dit: «No per més geologia no hauria deixat de caure, vist com va caure i per què va caure.»

I un altre argument que vostès van esgrimir com una arma letal d'informació ocultada durant setmanes, dient: «Els llibres d'obra, els llibres d'obra, no ens els han portat», tot i que demanats, demanats, els demanen l'11 de març i els tenen aquí el 17 de març –demanats, demanats, els llibres d'obra–, en Comissió parlamentària. Però és igual, el fet és que també ahir, si és que a vostès els sembla un argument de tanta autoritat, queda clar que no per més o menys gruix hauria caigut o no hauria caigut.

I en realitat el que es produeix ahir és una curiosa coincidència entre un anunci a tota plana a tota la premsa nacional i internacional de la UTE constructora, intentant deixar clar que els gruixos no són significatius, no afecten l'esfondrament i no poden posar en entredit, en defensa pròpia, la trajectòria d'aquesta empresa constructora, i al mateix temps, una explicació del senyor Borràs sobre per què cau, que fil per randa jo dono primer el 9 de febrer i després el 24 de febrer. Per què cau, no per culpa de qui cau.

Dic en la meva compareixença del 9 de febrer: «Per què cau?» Dic: «Imaginín-se un arc, un arc mal assentat, símil del túnel, i treguin-li la pedra de la base d'un dels dos pilars de l'arc, i l'arc cau, i a darrere de l'arc cau tot», dic aquell dia. Bé, és la meua manera d'explicar que si algú fa un forat a l'*hastial* –obro cometes– i li fum castanya a un lateral d'un túnel, presumptament tocat, havia de baixar o podia baixar.

El 24 de febrer, en el Ple monogràfic, dic diverses vegades exactament el mateix, i dic que GISA ha realitzat un informe en què es descriu l'actuació que es duia a terme en el lloc concret en què es determina que la causa immediata que desencadena el procés que s'inicia el

dia 25 de gener i condueix a l'ensorrament del 27 és l'actuació d'excavació de la solera, tal com ja he dit fa una estona, just en la zona del despreniment, combinada amb la presència –i em guardo molt de parlar de «falla»– d'una discontinuïtat del terreny molt propera a la mateixa zona que impedeix la seva autoestabilització.

Són quasi fil per randa paraules reproduïdes pel senyor Borràs ahir, amb una explicació més tècnica, més entenedora, potser més planera, i un dibuix en què gràficament, a més a més, diu: «Causa directa immediata: una ordre mal donada.» Mal donada, per qui? A qui està assenyalant, vostè? Perquè el que jo no faré és assenyalant culpables i dir: «És culpa de la direcció d'obres, és culpa de l'encarregat de l'obra, és culpa del geòleg encarregat de l'obra o és culpa de l'empresa constructora.» Que ho determini el jutge –que ho determini el jutge– i que passi les factures corresponents, que és el que és apropiat en aquest cas.

Dit això..., i em sap greu haver consumit pràcticament tot el meu temps a respondre aquesta qüestió, que era, diríem, aquest aprofitament que el Ter passa per Camprodon per portar el debat de la Comissió parlamentària aquí.

Miri, el Govern ha donat informació reiterada, constant i molt fiable: en reunions als hotels, 11, amb una assistència mitjana de 210 veïns; en reunions d'escales, 12; en reunions informatives a Boca Nord cada cap de setmana, i en reunions informatives als hotels, que en total sumen prop de 200 reunions d'informació, on s'ha informat com cobrar, què cobrar, què està passant i com es resoldrà el que està passant, i què es farà casa per casa, zona per zona, i què s'està fent en l'obra.

I això avui es pot resumir en el següent: s'han pagat 1.214.000 euros de dietes; s'han pagat 473.000 euros de bestretes, i s'han pagat 578.000 euros de bestretes a locals, de tal manera...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...que –acabo de seguida– els comerços tancats han sigut atesos des del primer dia, han cobrat, i els comerços oberts tindran dimarts que ve un acord de govern on s'establirà la quantitat a fons perdut que rebran com a indemnització pel lucre cessant i la pèrdua del fons de comerç.

Després en podem continuar parlant, si vol, però li puc assegurar que la informació que ha donat el Govern és de qualitat i fiable, i molt millor que la que ha intentat descriure la seva pel·lícula de Walt Disney.

El president

Té la paraula l'illustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor conseller, avui tenia molt poc interès a parlar dels

veïns, que, justament, ha sigut el tema que ha centrat la meua intervenció.

Escolti, jo bàsicament el que li he dit..., i vostè en la seva intervenció, en aquests nou minuts llargs amb què ens ha obsequiat, vostè no ha negat la major que li he plantejat, que és que vostè ha ocultat *deliberadament* informació en aquest Parlament i a la Comissió d'Investigació.

I això és així, que hi ha *dades* que si les haguéssim sabut quan vostè les tenia..., aquestes dades haurien donat una llum d'entrada. Perquè vostè diu: «No, les meves intervencions tenen molt a veure amb el que va dir ahir el senyor Borràs.» No, no..., escolti, el senyor Borràs ahir va dir bàsicament un parell de qüestions: primer, que es va donar una ordre que era defectuosa, una ordre incorrecta, i que és en l'execució d'aquesta ordre incorrecta, que consisteix a confondre «solera» amb «destrossa», que és la causa principal de l'esfondrament, bàsica i essencial, que no es pot avançar trenta metres a destrossa descalçant les dues bandes. I amb aquesta claredat vostè mai no ho ha plantejat, mai.

Li recordo el que deia a la Comissió d'Investigació: «Segurament amb un altre mètode constructiu potser també s'hauria pogut evitar.» No, no, escolti, no. Si el mètode hagués estat ben aplicat, clar que s'hauria pogut evitar; no és una qüestió de mètode constructiu, és bàsicament una qüestió de si es fan bé les coses o es fan malament. «Segurament amb un altre projecte menys confiat en aquest mètode constructiu...» No, no, no és projecte; el que ens diu el senyor Borràs és que és execució directa de l'obra.

I vénen aquí tota la tirallonga de causes remotes, que és el que vostè ha utilitzat com a tècnica del calamar. En lloc d'evitar..., d'explicar el que va passar, vostè intenta mirar enrere, intenta treure el màxim de llum de tot el procés.

Aquest és l'element clau i rellevant de la compareixença del senyor Borràs d'ahir. Perquè nosaltres, des de Convergència i Unió, mai no li hem demanat responsabilitats polítiques per l'execució de l'obra, mai. Pel que li hem demanat responsabilitats polítiques és per una gestió negligent de la crisi. Les hi vam demanar des del primer moment. I volfem la Comissió d'Investigació no per demanar responsabilitats, sinó per saber què ha passat, que és el que ens demana el conjunt de la ciutadania d'aquest país. És bàsicament això.

I ens diu: «Home, les actes no tenien res a veure.» En un document que vostès ens han lliurat, que és de març de l'any 2003, en el qual s'estudien les comissions de seguiment... (*pausa*), sí, sí, abans de la seva compareixença aquí a la Comissió d'Investigació, què es diu exactament? Es diu que hi ha advertiments constants justament a la zona on es va produir l'esfondrament, punt quilomètric 0,935. És rellevant això, sí o no? Clar que és rellevant, és rellevant, des d'un punt de vista de concretar les convergències, que hi havia aquests advertiments.

Però l'objecte de la interpellació d'avui no era aquest; era simplement subratllar: escolti, senyor conseller, vostè durant tot aquest procés ha ocultat informació, l'ha anada retardant. Si vostè hagués dit el que va dir el senyor Borràs, que segons ell el dia 30 de gener això estava so-

bre la taula, escolti, em sembla que hauria estat molt diferent tota la gestió d'aquesta crisi.

Però jo el que voldria és tornar a incidir a parlar de la situació dels veïns. I vostè de danys morals no ens n'ha parlat. Hi ha danys morals? Hi ha previsió d'indemnització a fons perdut per danys morals a aquelles famílies desallotjades, a aquells ciutadans que han de retornar a l'habitatge propi? Sí o no? En quins termes es plantejarà o no es plantejarà.

També li he comentat el tema del comerç. Què passa d'abril fins a setembre, quan es cobrarà aquesta indemnització? Això, creiem que els comerciants tenen dret a conèixer-ho. I tenen dret a percebre aquest element per, sobretot, danys morals, perquè si n'hi ha hagut alguns de molt, molt, molt directament perjudicats també, han estat els comerciants, que han vist com, diguem-ne, les seves expectatives de negoci han quedat molt directament tocades.

Li he parlat de la recerca d'aquest altre habitatge alternatiu. Escolti, això és un problema de funcionament de primera magnitud.

Li he parlat de l'àrea de reforma interior. Quina quantitat aportarà cada administració? Quant aportarà el Govern de la Generalitat? Quant aportarà l'Ajuntament de Barcelona? Dades concretes. Quant aportarà la Unió Europea, si és que aportarà alguna cosa? I el Govern de l'Estat? Vostès no són capaços, quan ve en Zapatero aquí, desautoritza tàcitament el Govern de la Generalitat i tot allò que promet queda en no res! Escolti, això són les explicacions que demanem, que demanem des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que avui solemnement en seu parlamentària vostè ens faci.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. L'ARI extraordinària del Carmel tindrà un pressupost de 240 milions d'euros que aportaran a parts iguals quatre administracions, dues de les quals les han garantides ja, que són l'Ajuntament i el Govern de la Generalitat, que es concretaran en un conveni i que s'afegiran als ajuts europeus, que ja han sigut demanats en part, i que es concretaran també amb un acord amb el Govern de l'Estat a través del Ministeri de l'Habitatge.

Trenta-quatre veïns que s'han quedat sense casa, tracte tancat, pis per pis... (*pausa*), pis per pis, cadascun d'ells, pis per pis: 15 milions de pessetes per l'aixovar perdut a dintre i 30.000 euros per persona com a danys morals, 34.

Noranta famílies amb pisos afectats estructuralment, recalçament amb un projecte del professor Buxadé lliurat veí per veí i explicat en detall en reunions informatives, recalçament; restauració del dany fet a baix per recalçar, i rehabilitació pis per pis. I si quan està rehabilitat no els agrada, oferiment d'un pis alternatiu.

I tota la resta, informe del Col·legi d'Aparelladors i del Col·legi d'Arquitectes, i calendari de retorn en funció

d'un informe que té un doble recorregut segons que s'hi hagin de fer obres o no s'hi hagin de fer obres. De tal manera que aquells de la zona perimetral més externa ja podrien començar a tornar si els informes que començaran a lliurar els arquitectes demà passat..., demà, perdó, comencen a dir que n'hi ha que només s'han de netejar i pintar i que ja hi poden tornar. Per tant, hi ha un primer retorn possible.

El retorn no obsta per les negociacions sobre tot tipus de danys i d'indemnitzacions; negociacions que en part es fan amb advocats i en part es fan amb l'associació de veïns i la de comerciants. I el tracte, l'únic gran tracte que jo els he fet en nom del Govern, perquè qui negocia les indemnitzacions és el Gabinet Jurídic central i la Secretaria General de la Presidència, és el següent: «No per no tenir un bon bufet d'advocats vostè es quedarà amb menys indemnització que l'altre. Per tant, si vostè es fia de l'associació de veïns i tem que rebrà menys diners que qui més en rebi en igualtat de condicions, sàpiga que això no serà així perquè el Govern estarà en el mateix tracte.»

I el Govern ha pres un primer acord –un primer acord–, que és dir: «Retribuirem per danys morals amb 6.000 euros totes les famílies desallotjades.» I és aquí on ara –famílies– hi ha una negociació oberta, no fàcil, per situar-ho en un punt acceptable per tothom. Amb el benentès que hi ha un altre factor afegit que cal no oblidar i que és molt important, que és que durant tres setmanes tot el procés del retorn i de les inspeccions està bloquejat –bloquejat– pel tema de l'enderroc. Fins que plou, els tècnics ens diuen: «Amb aquesta pluja la runa pesarà el doble, o demanen una ordre judicial per entrar o d'aquí no en sortirem.» I obtenim l'ordre judicial, entrem, comencem a enderrocar, i dissabte i diumenge acordem amb els veïns i els advocats dels veïns que podran treure tots els mobles i portar-los als guardamobles que els oferim i proporcionem, i els hi traslladem. I, per tant, els dinou veïns, famílies, a qui s'enderroca les seves cases es poden endur tot el que tenen a dins i guardar-ho fins que tinguin el seu nou pis. I el fet que es produïxi l'enderroc permet que es desbloquegi tot el procés de les inspeccions i, per tant, la garantia que gradualment –gradualment– en els propers dos mesos com a mínim cinc-cents persones podran començar a tornar.

Dit això, vostè menteix –vostè menteix– quan diu que jo he ocultat informació. Tanta com n'he anat tenint, l'he anat portant en aquest Parlament, amb una transparència absoluta. I, el senyor Borràs, l'explicació que va donar ahir aquí, a mi, com ahir va deixar molt clar, a mi no me l'ha donada mai. Tant és així...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...que en l'expedient informatiu que formula... –acabo en mig minut, si m'ho permet–, que la informació aportada en l'expedient informatiu format per la secretària general del Departament, l'informe contradictori de la direcció d'obra i de la UTE constructora diu molt clarament, però molt clarament, coses diferents, contradictòries entre elles, també, però coses diferents de les que diu el senyor Borràs. De manera que el senyor Gete

Alonso, director d'obra, formula una apreciació diferent i una explicació diferent, radicalment diferent o incompleta, en tot cas, que és la que jo rebo, perquè em dec al director d'obra, que formula en les reunions d'obra.

El president

Del tot, conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

I acabo, senyor Rull..., acabo del tot, amb tot el «carinyo» que li tinc, que li'n tinc molt, senyor Rull, vostè ho sap, per motius diversos. (*Veus de fons.*) Amb tot el «carinyo» que li tinc: l'única cosa que no fem nosaltres és, com ho han fet vostès i van fer-ho vostès, en els punts d'atenció ciutadana, contractar militants i dirigents polítics del seu partit per donar informació als veïns.

(*Veus de «Molt bé!» en un sector de l'hemicicle. Aplaudiments.*)

(*El Sr. Rull i Andreu demana per parlar.*)

El president

Senyor Rull...

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. És, bàsicament, per una al·lusió. És a dir, se m'ha dit mentider i se m'ha dit, en aquest Ple, amb una rotunditat contundent. (*Veus de fons.*) No, no..., jo el que he dit...

El president

Senyor Rull..., senyor Rull, demana la paraula per al·lusions. Té trenta segons estrictes, ara.

El Sr. Rull i Andreu

Molt bé. Jo el que he dit, senyor Ferran, i ja que s'adreça a mi, he dit que el conseller va ocultar informació, i que el conseller tenia una informació extraordinàriament preuada de cara a la recerca i l'ha anat ajornant, ajornant, i en les seves diverses compareixences ha negat que existissin aquestes dades extraordinàriament rellevants de les actes, u.

Dos, és evident que en cap de les tres compareixences del conseller de Política Territorial en aquest Parlament no va posar sobre la taula la mateixa tesi d'un ordre incorrecta com a causa de l'esfondrament i que es va remetre, de manera sistemàtica, a unes presumptes causes remotes (*remor de veus*), que ni vostè mateix, senyor conseller, no es creu. (*Remor de veus.*)

Gràcies.

El president

Senyor Nadal, els mateixos trenta segons...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

L'ordre incorrecta, que és l'única apreciació en què difereix l'explicació del senyor Borràs, assenyala un cul-

pable. Per tant, jo mai no parlo d'ordre incorrecta, perquè no vull assenyalar un culpable. Que quedi clar. Ja ho farà el jutge. Jo no vull alimentar la batalla entre la direcció d'obres i la UTE constructora, sinó que vull que es posin d'acord en el jutjat o que es vegin les cares en el jutjat i que el jutge determini qui és el responsable i qui ha de pagar i si la companyia d'assegurances o no.

I li asseguro una cosa, senyor Rull, si d'alguna cosa ha pecat aquest conseller, i me n'excuso, he pecat d'ingenuïtat, de bona fe i de transparència. I vostès m'han pagat amb mala moneda.

(*Crits de «Molt bé!» en un sector de l'hemicicle. Aplaudiments.*)

El president

Gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la transparència, la qualitat i l'eficiència del sistema de salut català (tram. 300-00944/07)

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre la transparència, la qualitat i l'eficiència del sistema de salut català. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran i Arrué

Bé. Moltes gràcies, senyor president. Benvolguda consellera, l'octubre passat vaig interpellar-la posant de manifest les mancances que en matèria de transparència i informació havia heretat l'actual Govern de la Generalitat de l'anterior etapa de completa opacitat. Una transparència que deia, i avui ho repeteixo, que és clau per assegurar la qualitat i l'eficiència –la salut, si m'ho permet– del sistema sanitari català. La qualitat, sí, perquè la informació i la transparència és l'única eina per determinar si s'han acomplert els objectius fixats i poder desenvolupar una correcta planificació i organització. I l'eficiència, també, perquè cal que l'assignació de recursos es faci amb la màxima informació per a poder ser just i escrupulós i perquè els centres i empreses se sentin motivats a millorar davant la possibilitat que altres els passin al davant la voluntat d'atrapar aquells que ho fan millor.

Des d'aquella interpellació, li ho reconec, el Departament ha posat fil a l'agulla en determinades qüestions: en la convocatòria del concurs sobre el transport sanitari, en el qual l'altre dia vostè ens va fer una important explicació; en la publicació clara de les llistes d'espera; en el fet d'afrontar l'epidèmia de grip i les conseqüències que aquesta va portar també en una compareixença al Parlament; obrint expedients informatius quan ha calgut davant casos de negligència, o com el projecte de decret que avui hem conegut sobre un registre de dades de contractes i convenis, que podrà ser consultable a través d'internet. I per tot això, senyora consellera, la volem felicitar. Però també des de llavors diferents esdeveniments ens han fet pensar que encara calen més mesures per assegurar i completar un marc de transparència i

d'informació en la sanitat catalana; un marc que asseguri una completa objectivitat en l'assignació dels recursos i una completa tranquil·litat als usuaris i professionals.

El primer dels esdeveniments, d'obligada referència i que ens aboca a la urgència a l'hora d'impulsar un marc de completa transparència, ha estat, ho és, el malaurat esfondrament al barri del Carmel.

Finalment, les ineptituds comeses –falta saber de qui–, conjuntament amb el rumor del cobrament de comissions irregulars, van tenir un efecte polític clar, contundent; van desembocar en una resolució del Parlament, aprovada en un ple extraordinari, que concretava una sèrie de mesures per millorar la transparència en la contractació d'obra pública, com l'impuls d'una oficina de lluita contra el frau, la constitució de comissions de seguiment i informació per al seguiment de les grans obres, l'establiment d'instruments estables de coordinació i auditoria per a les grans obres públiques, la modificació de la Llei de la Sindicatura de Comptes, perquè inclogui entre les seves funcions el seguiment, la fiscalització dels contractes administratius, entre d'altres, i, important, la Comissió d'Investigació sobre els fets ocorreguts.

En l'obra pública hem fet un pas de gegant cap a la transparència, i ara l'hem de fer a la sanitat catalana, sense que calgui res més que la voluntat de servei, de justícia, de qualitat i d'eficàcia perquè ens estimuli aquest pas, perquè, per sort, per a la sanitat catalana, no hi ha hagut cap fet lamentable de les magnituds del que va passar al barri del Carmel.

Un altre esdeveniment, també molt preocupant, està asotant aquests dies el sistema de salut: la situació de la Fundació Puigvert, àmpliament difosa pels mitjans de comunicació. Vostè sap que el seu fundador, Antoni Puigvert, va ser diputat d'aquesta cambra pel nostre grup, Esquerra Republicana de Catalunya, cosa que lliga el nostre grup no només per responsabilitat, sinó també per fraternitat a l'esdevenidor d'aquesta Fundació. I estem molt preocupats, senyora consellera, i li ho diem de debò, li ho dic de debò, que avui l'esperit fundacional i una tradició científica d'excel·lència, representada amb membres de la família Puigvert, es trobi lluny i enfrontada amb el funcionament de la Fundació. Això és una situació lamentable, i crec que tots ho compartim. Que, a més, s'hagi acomiadat a membres de la família en el marc d'aquest enfrontament és greu. I que el Departament hagi detectat irregularitats en la facturació de la Fundació al Servei Català de Salut no només és greu, sinó que requereix una investigació exhaustiva de la gestió de la Institució, que sabem que també s'està fent. Hem d'estar segurs que aquestes irregularitats detectades no són la punta de l'iceberg de més irregularitats i de quelcom més greu que la negligència que el passat va permetre. Hem d'estar segurs que no hi ha cap relació amb el que el president de la Generalitat qualificava de problema fa unes setmanes. Sabem que hi estan a sobre, consellera, però vull remarcar-li –vull remarcar-li-ho– que vagin a fons, surti el que surti.

En contrast a tot això ha representat una gran satisfacció el tercer dels esdeveniments que volia exposar i que com els altres dos ens obliga a actuar: la presentació d'un

informe determinant, oportú, precís, de l'anomenat comitè de savis, és a dir del comitè d'experts que ha redactat el document marc del grup de treball per a la racionalització i el finançament de la despesa sanitària, encarregat per la mateixa conselleria de Salut. Allí es parla clar i es proposa: «Els costos de la prestació dels serveis vénen condicionats, entre altres, per l'organització del sistema. Això vol dir dotar-se d'una organització que produeixi informació sobre la seva activitat i que n'avaluï els resultats en forma de dades i bases de dades. Un bon govern implica publicar de manera periòdica i en temps real els resultats obtinguts per cada òrgan de responsabilitat.» Del mateix text, literalment, del mateix text que van presentar.

En aquest sentit, fan les següents propostes que fem nostres: establir una agència d'informació del sistema de salut que tindrà per objectiu la promoció de l'ús, de la qualitat, de l'accés i del tractament de la informació; exercirà, entre d'altres, la funció de central de resultats i de control de la gestió dins d'una política de transparència orientada a resultats.

Fixi's en l'important de la proposta: el fet de concentrar, de centralitzar tota la informació que genera el sistema de salut que pugui ser consultable per tots els centres sanitaris, per tots els investigadors, per tots els experts i que, a partir d'aquí, es pugui fer una planificació ajustada, una planificació coherent per a tots els agents que estan intervenint en el sistema de salut.

Ara creiem que encara hi ha massa dispersió en la informació, i en la mateixa compareixença de l'altre dia se'ns exposaven diferents bases de dades a l'hora de recollir, per exemple, les dades de l'epidèmia de grip. Creiem que tot això es podria anar centralitzant i concretant cap a una sola font d'informació.

També, garantir l'accés públic a les dades, individualitzades per centres, dels diferents registres existents o que s'estableixin: la central de balanços, el conjunt mínim bàsic de dades, l'estadística d'establiments sanitaris en règim d'internat, la compra de serveis, tant dels centres propis com dels concertats, o de les llistes d'espera. Ho repeteixo, individualitzats per centres, perquè, si no, la comparació és impossible, si no, no podem construir aquell marc en el qual els mateixos centres sanitaris tinguin la voluntat d'anar millorant progressivament la seva gestió i que d'alguna manera puguem establir una certa comparació.

També, una altra proposta: utilitzar la normativa social al Departament d'Economia i Finances i la Direcció General d'Assegurances per la creació d'una norma de transparència econòmica, de compatibilitat, solvència, Comissió d'auditoria, Comissió de retribucions i normativa d'incompatibilitats. En definitiva, anar endreçant tot el que, segur que amb bona voluntat, es fa des de cada un dels agents del sistema de salut, que, com vostè sap, és el més complex de l'Administració catalana. Per tant, normativitzar tots aquests aspectes és altament interessant.

Li plantejgem, doncs, per totes aquestes qüestions i esdeveniments, la necessitat d'implementar de forma urgent aquestes mesures i, també, la necessària publicació al *Diari Oficial de la Generalitat* dels concerts

sanitaris. Cal que tothom sàpiga que és el que està fent el del costat o el de més enllà. Perquè no són aquestes propostes d'Esquerra Republicana o del PSC o d'Iniciativa o de Convergència i Unió, perquè són les que ens proposen els savis de la sanitat catalana, i que avui Esquerra, en aquesta interpellació i posterior Moció, només vol impulsar, amb la complicitat, de ben segur, de la conselleria de Salut que vostè lidera i a la qual li donem el suport parlamentari. Vostè ho sap.

Moltes gràcies, senyor president. Gràcies, senyora consellera.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, la seva interpellació em permet, de fet, passar balanç, i el que m'agradaria compartir amb vostè és un canvi de verb, simplement, senyor Uriel. Hem de fer, no, sinó que fem, continuar fent. I aquest és l'element perquè ara fa ja quinze mesos, senyor diputat, que el Govern, el Govern al qual jo estic, amb molt d'orgull, el Govern de vostè, també, el Govern de tots i tots els ciutadans de Catalunya estem fent per continuar millorant la qualitat, l'eficiència i la transparència.

En aquests quinze mesos m'agradaria haver aconseguit, si he de triar una paraula, em sembla que aquest sistema necessita confiança. I tinc una certa intuïció, doncs, que s'està generant confiança en els ciutadans, fins i tot en aquells que se senten encara no suficientment ben tractats; confiats en els alcaldes i alcaldesses, confiats en els professionals i confiança en el sector. I això és exactament el que és necessari, el que és previ per poder afinar encara molt més, si em permet vostè, arribar més a fons per millorar la qualitat i l'eficiència, la transparència del sistema.

Però és des d'aquesta confiança que ja no és una confiança, doncs, que se'n pot retre comptes teòrics, sinó, per descomptat, des del punt de vista d'una acció de govern de quinze mesos. Vostè diu: «El sistema sanitari és el sistema més complex dels serveis públics.» Segurament. Tampoc m'equivoco, que és dels més ben valorats, no per aquesta consellera, per la feina de l'acció de govern d'aquesta consellera. I també ho diuen tots els estudis que és dels sistemes més eficients. Sembla que em desdiguí de compartir amb vostè la necessitat d'aprofundir en la qualitat o l'eficiència i la transparència, no, no, tot al contrari, però no podem obrir el ventilador, senyor Uriel, del cas no podem fer el tot, i hem d'afinar molt.

Permeti'm anar a un exemple que segurament no té res a veure amb el que parlem, però que ha passat a l'Hospital de Leganés. La desconfiança que es pot generar intentant a vegades no afinar –i no parlo de vostè sinó en general–, i vull parlar, per descomptat, de casos concrets que vostè ha parlat, com de la Fundació Puigvert, que he fet públic, per descomptat, el que nosaltres pensem com a Govern.

Per tant, estem fent, des del primer dia tot el que pensem que podem fer amb totes les dificultats i les complexitats, però primer ja puc avaluar el que hem fet en seguiment pressupostari, no, no, la consellera i el Departament de Salut, sinó Economia. Hem afinat tant, senyor Uriel Bertran, que no ens hem passat del pressupost. Gestionem 7.000 milions d'euros, amb intervenció prèvia la majoria de vegades, per tant, vol dir que hem fet un seguiment molt –molt, molt– exhaustiu.

Com ha dit vostè, estem fent les bases, em dirà lentament, ho vaig dir dimarts en la meua compareixença, hem anat més lent del que voldríem amb el nou concurs o les noves bases de transport sanitari d'emergències i social, precisament perquè –i ho comparteixo amb vostè–, hi ha una informació absolutament desagregada; hi havia en aquest sector, en el sector del transport sanitari. Per tant, hem tingut una feina d'un any per agregar informació, per prendre decisions, ho estem preparant en el concurs de rehabilitació, amb calma també, perquè ni tan sols disposàvem de tota la valoració de les necessitats i no només d'activitat que ho necessita per exercir, del que jo intento exercir, que és d'autoritat política i de governabilitat.

Si em pregunta: «Vostès, buscant pels calaixos del Departament, han vist algun indici amb relació a algun tipus de malversació de suposades comissions?», li dic que no. Em sembla que ja no podem parlar de passat, per descomptat, el nostre Departament ha estat inspeccionat igual que els altres i ho estarà amb relació a les adjudicacions de l'obra pública des de l'any 99, eh? Perquè la majoria de les nostres obres es fan des de fa molts anys per l'empresa pública GISA. Hi posarem tot el que estigui al nostre abast, tot el que tenim per veure si d'allò que algú diu que hi pot haver hi ha hagut, però parlem, parlem del present i del que hem de fer i que hem compartir i amb vostè vull compartir.

Parlem de la Fundació Puigvert. Compartim el model sanitari, senyor Uriel Bertran, model sanitari ple de fundacions que formen part de la xarxa hospitalària de responsabilitat pública, fundacions privades, com és el cas de la Fundació Puigvert, o fundacions de base municipalista, com són molts hospitals de Catalunya.

El que ha passat a la Fundació Puigvert, que a mi m'agrada etiquetar, si em permeten, d'una dificultat de governabilitat en aquest moment i no crec que ens hàgim de sortir d'adjectius sense que tinguem altres consideracions. És veritat que hem detectat irregularitats administratives de tipus quantitativament menor, tot des del punt de vista de penalització d'expedient sancionador que està en curs, com en moltes ocasions, de manera d'ofici, d'ofici, fem amb molts hospitals de la XUP, però la dificultat de la Fundació Puigvert és la governabilitat.

Però no entrem en temes de família, pot entrar-hi vostè personalment, però no li demani en aquesta consellera que hi entri. Això sí que té a veure amb la governabilitat, nosaltres ja hem dit el que havíem de dir, jo crec que hem fet el que havíem de fer: he obert un expedient informatiu per passar a un expedient sancionador, i dir ara que ho volem per ajudar, per garantir la qualitat assistencial dels 20.000 pacients que cada any van a la Fundació Puigvert, per garantir tranquil·litat, bon govern laboral, clima laboral de 700 treballadors que

estan treballant a la Fundació Puigvert. Volem entrar en el Patronat, és legítim. És legal? Ho podem imposar? No, però hi serem, eh? Hi serem perquè entre altres coses el 88 per cent dels ingressos de la Fundació Puigvert són diners del Departament, diners públics que nosaltres administrem, i quelcom molt més important, que és el Servei de Nefrologia, d'Urologia, i d'Andrologia de l'Hospital de Sant Pau.

I és veritat que es van fer uns canvis d'estatuts en què vam treure dos membres que eren membres nats del Patronat de la Fundació Puigvert, que ja eren, doncs, representants de l'Hospital de Sant Pau. És legítim fer un canvi d'estatuts en una fundació privada? Sí, senyor Bertran. Què diu Protectorat de Fundacions, que vostè sap perfectament que ha emès un informe en què diu que és legal el canvi d'estatuts. Una altra cosa són consideracions des del punt de vista de si es va respectar l'esperit fundacional, però des del punt de vista de la legalitat, que és el que aquesta consellera ha de garantir, és legal el canvi d'estatuts.

Hi ha dificultats de governabilitat? Sí. Per això nosaltres volem estar-hi, amb independència de l'expedient sancionador. Ara això no vol dir generar una desconfiança a tot el sector ni generar un mecanisme tan complicat burocràtic que no faci possible la gestió. Tenim molts mecanismes de control. És el Departament amb més mecanismes de control, amb més mecanismes de participació de tots. I permeti'm que ho digui així perquè és així. Però hi ha hagut..., i ho he repetit en altres ocasions, en altres interpellacions que vostè i altres diputats d'aquesta cambra m'han fet. Aquí l'element clau és l'exercici de com un exerceix la responsabilitat de govern.

Per mi tan pública és la Fundació Puigvert com l'Hospital de la Vall d'Hebron, tant de qualitat, eficient i transparent, des de la transparència de la compra a la transparència de la productivitat. Vull que sigui l'Hospital de Bellvitge, com l'Hospital del Mar o l'Hospital de Palamós, que tots tenen personalitats jurídiques absolutament diferents.

Per tant, estem revisant, per descomptat, però estem fent –fent– molts i tots els mecanismes al nostre abast. Per descomptat, hi ha el conseller d'Economia, que és el primer interessat, sinó no hauria estat possible fer el que hem fet enguany. És que tenir superàvit, que no és que sigui superàvit, però, en tot cas, degut a una contenció de la despesa farmacèutica, fer un rigorós control pressupostari que l'execució del pressupost que portaran aquí veuran vostès que això requereix una feina de molta gent darrere, en silenci, de control, d'adjudicació del pressupost pas per pas, concert per concert, seguiment per seguiment, de veure si l'activitat es correspon amb l'activitat concertada, de veure que no hi hagi desviacions, que no hi hagi doble facturació, etcètera. Amb els mecanismes que teníem establerts del passat i amb mecanismes que hem establert, sobretot, no tant per canvis normatius molt estrictes, que estem preparant, però vostè sap perfectament perquè ha estat contestada al compliment de la interpellació de la Moció subsegüent que vostè em va fer, doncs, l'octubre passat, d'un avantprojecte de decret per encara enfortir més, però, fins i tot, amb els mecanismes de control...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Salut

Sí, acabo, senyor president.

El president

Gràcies.

La consellera de Salut

Només era necessari posar molt més rigor en la feina i garantir que es complien cada una de les nostres pròpies capacitats de control i de rigor en ares a la transparència; cap dubte amb relació que és per amiguisme que es dóna l'activitat concertada o l'activitat pròpia. Tornaré en algunes altres qüestions transcendents, com és l'Agència d'Avaluació i d'Informació, en la segona part de la meva intervenció.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula per a la rèplica l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Bé, consellera, quan vaig ser escollit diputat i vaig arribar aquí el primer dia em van dir que la feina d'un diputat era impulsar l'activitat política i legislativa del Govern de la Generalitat i és el que fem i, per tant, vostè, que sovint té molts fronts oberts, i més en la sanitat, segur, i potser, doncs, nosaltres tenim un cert avantatge, que és que a vegades podem focalitzar i, per tant, incidir, doncs, amb més temps, no tenim la responsabilitat de governar al dia a dia la sanitat catalana, sinó que tenim la responsabilitat de detectar quines són aquelles prioritats que ideològicament i pel partit de què formem part, i del Govern de què formem part considerem, i, a partir d'aquí, influir. Per tant, és normal a vegades que, segurament, les inquietuds del nostre partit polític i els ritmes del Govern no siguin els mateixos i aquestes interpellacions per al que serveixen és per anar-los ajustant i, per tant, fins aquí, tot normal.

I si li he de dir la veritat, des que vam començar, doncs, la relació, si vol, política, no?, des que jo em vaig fer càrrec, dins d'Esquerra, de l'àmbit de salut tinc el convenciment que anem confluint cap a una manera de veure i d'entendre el sistema, i en alguns moments, doncs, o segurament es veia diferent, però jo crec que la seva experiència al Govern també haurà ajudat, la meua experiència com a diputat també, i per tant, jo crec que anem en el bon camí i, per tant les propostes que jo abans li plantejava crec que poden ser perfectament assumibles, crec que realment donen un tomb a la percepció històrica que hi havia hagut sobre l'opacitat del sistema de salut, que és veritat que va millorant, però que cal definitivament tancar una etapa i en les propostes que li presentem, més les que ja es van aprovar el mes d'octubre passat, creiem que aquesta etapa la tanquem; n'ini-

ciem una de nova plena de confiança, optimisme, d'informació, etcètera.

Un altre aspecte que vostè ha comentat, el d'obrir el ventilador. Miri, la sanitat catalana utilitza per funcionar el 5 per cent, aproximadament, del producte interior brut de Catalunya, una magnitud absolutament enorme, considerable, i aquí no s'hi val, quan estem parlant d'aquestes magnituds, deixar ventiladors tancats, si és que hi ha alguna cosa a ventilar.

Per tant, no es tracta de fer obrir el ventilador de manera gratuïta, però si hi ha alguna cosa a ventilar s'ha de fer i s'ha d'anar a fons, i s'ha d'explicar bé. Crec que a vegades cometem l'error de considerar la població catalana amb un cert paternalisme o maternalisme, com si no li poguéssim explicar les coses. Hi ha coses que van bé, hi ha coses que no van tan bé, i això no ha d'afectar la qualitat ni la confiança en el sistema que, sobretot, està dipositada en els professionals, perquè en el sistema de salut la relació és molt personal en el dia a dia i, per tant, no té perquè veure's menystinguda aquesta confiança en el sistema, perquè en qüestions estructurals i en qüestions de determinats centres el ventilador s'obri si s'ha d'obrir i fins al final, perquè això si no ho fem sí que llavors s'anirà perdent la confiança en el sistema, i si alguna cosa tenim de credibilitat aquest Govern –i l'hem de mantenir– és que allò que diem ho fem. El que no pot ser és que diguem coses que després no complim, l'esquerra sempre té la tendència a fallar per aquesta part i després podem tenir i tenim problemes de credibilitat, i, per tant, aquest és un cas molt concret, el de la transparència, el del ventilador.

I escolti, senyora Geli, segur que als calaixos no es van deixar els papers. Segur que, si n'hi havia, i estem segurs que algun n'hi havia, ja se'ls van endur abans, perquè no poguéssim trobar res als calaixos. (*Remor de veus.*)

I per últim, en referència a la Fundació Puigvert, celebrem que vulguin entrar al Patronat, ho considerem imprescindible, a més, tenint en compte que està al costat de l'Hospital de Sant Pau, és a dir, era il·lògic que hi hagués aquesta disfunció. Però permeti'm dir-li que quan la Fundació Puigvert, amb aquest nom, respon a un esperit tan clar, a una excel·lència científica, a una tradició familiar que els continuadors d'Antoni Puigvert han mantingut, i això queda exclòs de la manera en què s'ha fet, amb molt males maneres, i vostè ho sap, del funcionament normal d'aquesta Fundació alguna cosa passa. Alguna cosa passa més enllà de l'aspecte aquest concret. Hi ha unes actituds en aquesta gestió, hi ha unes formes de fer que no es corresponen, de ben segur, amb el que ha de ser una gestió d'una institució que rep del Departament de Salut 37 milions d'euros l'any, molt més que la majoria d'ajuntaments d'aquest país, perquè ens fem una idea de les magnituds de les quals estem parlant.

Per tant, sí que crec que hem de vincular...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Bertran Arrué

Ja acabo, senyor president. Sí que crec que hem de vincular el projecte que el Departament hagi de tenir amb la Fundació Puigvert, amb una rehabilitació del paper que l'excel·lència científica que representa la família tingui en el futur. Ja sabran trobar la forma adequada, però esperem que es pugui resoldre globalment aquesta problemàtica.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera de Salut, senyora Marina Geli.

La consellera de Salut

Vostè sap que tenim tres projectes, jo crec, dels més importants que tenim, dos molt anunciats, espero que un dimarts s'aprovi en el consell de direcció del Servei Català de la Salut, un consell de participació d'obligat compliment d'aprovació dels decrets, que és el de la governabilitat territorial. Això que m'agrada dir a mi «compartir govern amb els alcaldes del territori i la creació de consells de participació ciutadana, perquè des d'una mirada molt a prop puguem fer un seguiment del que passa en el nostre sistema sanitari. Això donarà –n'estic convençuda– no només transparència, eficàcia, qualitat, sinó donarà una capacitat de control, el control que segurament és el més important, perquè des de prop és des d'on es veuen millor, doncs, les febleses i també les forteses.

Segon element, doncs, important, que ja el vaig anunciar, és la creació de l'agència d'avaluació del sistema sanitari. Una agència que és la continuïtat, la reconversió de l'Agència d'Avaluació Tecnològica; una agència que farà un efecte suma de tota la informació. Vostè sap tant com jo que encara tenim sistemes informàtics que no es parlen. L'Hospital de la Vall d'Hebron no és compatible, la història clínica amb el centre de salut de Nou Barris, per posar un exemple. I tot és la mateixa institució, que és Institut Català de la Salut. Per tant, tenim feina, eh?, i tardarem temps a fer-ho, però crearem..., en el pressupost de l'any 2006 hi haurà la dotació per a la creació d'aquesta agència, que hi haurà un gran paquet d'anàlisi d'informació, que la tenim, per descomptat, en molts llocs, i segon, una anàlisi per passar l'avaluació de qualitat.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon els substitueix en la direcció del debat.*)

I compartim amb vostè –això sí, senyor Uriel Bertran, però també em reconeixerà que és un canvi de cultura– que publicar resultats en termes d'activitat simplement generaria, si no fem altres qüestions, problemes. I, no ho faig per por, eh? –aquesta consellera tendeix a dir el que pensa–, hem de tenir elements suficients indicadors que siguin comparables. Per tant, podríem dir: «Aquell hospital és molt poc productiu» o «aquell hospital, doncs, opera menys», «és que estem afinant els indicadors per comparar-lo igual.» I aquesta consellera està clarament, doncs, disposada a parlar de productivitat. No parlo ara de productivitat de personal, només parlo de productivitat en general, que és el concepte que cos-

ta més d'explicar, que un concepte que la gent entén menys, que és eficiència, fer bé allò amb els recursos que tenim; això és productivitat. Ens costa de dir, perquè sembla que exigim als professionals; no, per descomptat, que els exigim..., però exigim també a canvi complexitats dintre la seva pròpia gestió i dintre la nostra pròpia capacitat i decisió política de pagar millor en base a objectius de salut i objectius variables.

Aquesta agència tindrà, per tant, aquesta funció, portada per la millor gent del país que tinguem o de fora del país. Tot el sector s'hi ha de sentir representat i a més tindrà dues altres funcions agregades: una, continuarà amb allò que ha fet molt bé, que és l'ús de la nostra decisió d'innovació tecnològica o de seguiment tecnològic. Però, a més, hi inclourem un nou punt important, que serà l'avaluació de l'ús racional de medicaments. Per tant, aquesta serà una agència important, una agència d'avaluació del sistema que tindrà al seu abast tots els ingredients amb tranquil·litat, aquells que tenim i aquells altres que estem elaborant.

Tercer element: Vostè sap que hi ha un canvi qualitatiu, perquè hi ha una decisió política presa, que és acabar aquesta legislatura amb el finançament capítatiu. Per tant, això vol dir que saps el pressupost que tens, no de tot Catalunya, sinó a nivell de cada territori.

Però permeti'm dues idees. He parlat d'un ventilador –m'agrada tenir el sistema sempre amb finestres obertes–, he parlat amb un concepte que utilitzem, de dir que no fem ara desconfiança en un sistema. I aquesta consellera no fa ni paternalisme ni maternalisme, és una consellera que intenta adreçar-se als ciutadans de diferents maneres i dir-los que qui millor controla, precisament, la qualitat és el ciutadà, però també aquest ciutadà que participa en l'avaluació del sistema i que ara, en el que provarem dimarts, des de la proximitat, tindrà la capacitat clara a través dels seus alcaldes i alcaldesses, però també directament a través dels moviments socials organitzats, associacions de veïns, federacions de veïns, de dir-nos si aquells diners que posem en un territori, doncs, són prou eficients, donen prou qualitat, creuen que estan, doncs, ben distribuïts. I aquests són elements de transparència que en parlem poc. Parlem de transparència en base, només, a criteris burocràtics, que sap vostè que estem disposats no a fer-los, sinó –per això li demanava complicitat en el canvi del temps del verb, senyor Uriel Bertran– que és que estem fent camí des de fa ja quinze mesos.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre el Servei d'Ocupació de Catalunya (tram. 300-00946/07)

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el Servei d'Ocupació de Catalunya. Aquesta interpellació ha estat presentada pel Grup Par-

lamentari de Convergència i Unió, i té la paraula per exposar-la l'honorable senyor diputat Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, l'interpel·lem sobre polítiques actives d'ocupació i el seu instrument privilegiat, el SOC. I pretenem de ser el seu instrument privilegiat, si més no, hauria de ser el seu instrument privilegiat, el SOC. I pretenem en aquest debat fer-li un conjunt de plantejaments respecte al funcionament del SOC i de les polítiques que l'acompanyen. Pretenem, doncs, un debat serè i constructiu que ens permeti, senyor conseller, avaluar les dificultats presents i futures que el SOC té. I si les té el SOC, les té vostè, i si les té vostè, les tenim tots. Aquest és el tarannà amb què li voldria formular aquesta interpellació.

Li parlaré de cinc punts –veurem de què dóna temps, la primera intervenció, i la segona: U, inquietud per les dades d'atur a Catalunya. Dos, evolució del SOC durant aquests darrers quinze mesos. Tres, el nou model SOC. Quatre, les expectatives Forcem 2005. I cinc, SIL com a darrera iniciativa del seu Govern.

Comencem pel principi: Inquietud respecte a les dades de treball. Jo crec que ens podem posar d'acord que les dades de febrer no són unes bones dades. Ens podem posar d'acord que si la taxa interanual a Catalunya creix fins un 2,46 per cent més quan la taxa a Espanya baixa un 1,97, aquesta no és una bona dada. Si l'increment de l'atur en el sector de construcció puja en termes interanuals un 8,92, aquesta no és una bona dada. Si en el sector de serveis puja fins al 2,53, aquesta no és una bona dada. Si la taxa de temporalitat puja a un nivell ja pràcticament del 21,5, aquesta no és una bona dada. I si la qualitat de l'ocupació no és la que venia en l'àmbit del temps parcial –em refereixo a temps parcial–, és pitjor que la del 2004, que era pitjor que la del 2003 –concretament li dono les proporcions: 20 per cent el 2004, 13 per cent el 2003, 22 per cent el 2004, el darrer any–, no són bones dades.

I això li dic, conseller, amb la voluntat que afinem l'anàlisi que hem de fer respecte a això. I hi ha una cosa no tolerable, senyor conseller, vostè l'ha d'interioritzar i ha de poder-la explicar als seus col·laboradors: el director general del SOC no pot presumir que aquestes són unes bones dades. I, per Déu!, com que hi han tantes expectatives a Catalunya, la gent s'apunta més al SOC, s'apunta més a l'atur amb més esperances, i aquesta és l'explicació. Conseller, ridícul no. I el ridícul cal que ens l'estalviem des d'aquest punt de vista.

El senyor Castellana, que mereix –no cal ni dir-ho, ja ho sap vostè– tot el meu respecte, no pot manifestar, diu: «Escolti'm, per què tenim més atur?» Diu: «Perquè hi han més expectatives, la gent se'ns apunta al SOC i tenim més atur.» Conseller, el ridícul no. I si vostè pot fer una recomanació en el sentit que ens estalviem aquest tipus de comentaris, hi sortirà guanyant el Departament, hi sortirà guanyant el senyor Castellana, hi sortirà guanyant vostè, hi sortirem guanyant tots plegats.

Primer indicatiu, doncs, alguna cosa no acaba de funcionar bé en el nostre mercat laboral. Per posar-nos molt, molt nerviosos, senyor conseller? No. Per preocupar-nos? Sí.

Per crear alarmisme? No. Per expressar cofoisme? Tampoc. I aquest és el primer element que m'agradaria compartir amb vostè, que el nostre Grup vol compartir amb vostè. Té una percepció que les coses no van com han d'anar, sí o no?

Segona qüestió: L'evolució del SOC durant aquests darrers quinze mesos. Tres punts: Oficines, CIFO, ordres.

Oficines. Temps era temps quan vostè m'acompanyava, diputat Rañé aleshores i jo conseller en aquell moment, a inaugurar oficines del SOC. Durant aquests quinze mesos, no cal dir que he estat esperant, amatent, que vostè m'invités a inaugurar alguna oficina del SOC. Em preguntava a casa tot esperant: «Quan et trucarà el conseller Rañé per anar a inaugurar alguna oficina conjuntament?» Primer vaig pensar: «Descortesia?» Després vaig arribar a una conclusió, conseller: «Inacció». El recordo, a vostè, quan em reclamava –ple de raó, per cert–: «Oficines, Teixidó; més oficines, més dotades, més personal, més activitat.» Se'n recorda, d'això, conseller Rañé? I tenia raó, és el mateix que ara li demano jo, amb una diferència: en tretze mesos –amb una diferència, diputat Ferran, escolti-la bé–, en tretze mesos vàrem inaugurar nou noves oficines –aquest conseller. Vostè en quinze mesos, conseller Rañé, cap. Aquesta és la diferència.

Parlem dels CIFO? –segueixo esperant la invitació, perquè sé que algun dia vostè farà alguna de les inauguracions que vostès pretenien fer quan estaven a aquests bancs i estaven a l'oposició. Si podem procedir amb més rapidesa millor.

Parlem dels CIFO? Jo li puc parlar dels CIFO, perquè era una de les seves qüestions preferides. El recordo, recordo a vostè interpellant i dient: «Escolti, el tema dels CIFO, la formació ocupacional, l'estructura d'avançada del nostre sistema ocupacional, etcètera.» Tot veritat, és veritat, era molt important.

Però, finalment –finalment–, senyor conseller, un s'emporta una sorpresa quan arriba innocentment: «Situació límit, denúncia de la situació dels experts dels CIFO. Convocatòria d'assemblea urgent al carrer Sepúlveda» –crec que el lloc vostè el coneix bé–, de la gent que treballa als CIFO; és a dir, a casa seva. I jo miro aquest paper i dic: «Ep, les coses no van bé.» Me'n recordo de les seves interpellacions, de les seves inquietuds, dels seus esforços, senyor conseller, quan era diputat, i dic: «Això li has de preguntar a un Rañé que passa.» I vostè m'ho ha de poder explicar avui aquí: Per què no hem aconseguit que això veritablement funcioni amb la dotació, tot millorant la nostra gestió? –que li avanço, senyor conseller, que era millorable. Li avanço..., o sigui, no perdi un minut en això. Però què més possible que aquesta sigui la situació? I què ha fet, senyor conseller, en aquest període de temps?

El recordo, a vostè, quan ens demanava des d'aquests bancs d'aquí, amb raó: «Pla general d'ocupació, pla general de desenvolupament de polítiques actives.» Ho recorda això? I ens deia: «Recordin que és prerrequisit, condició *sine qua non*, per les ordres.» *No news*, i *no news*, *bad news*. *No news*, perquè vostè ni una sola referència ni al Pla general d'ocupació ni al Pla de desenvolupament de les polítiques actives.

I les ordres. Que recordo com vostè demanava –com era la seva obligació–: «A temps, conseller Teixidó», em deia, «a temps». Doncs repassi les ordres, com vostès les promulguen.

I el Pla general d'ocupació? He pensat amb bona intenció, senyor conseller: «Deuen donar per bo el vell Pla general d'ocupació.» Si vostè –com que no en som gaires, de diputats, avui aquí– m'ho reconeix, donem per bo aquell Pla general d'ocupació, callats per sempre. (*Veus de fons.*) «De cap manera, això seria intolerable, això no podria ser...» Ja veig, senyor Rañé, que no ho podrà fer. Miri que li posava fàcil. Doncs no el deixen tampoc en això. Perquè tothom coneix la capacitat d'autocrítica de les formacions d'esquerra que donen suport al Govern tripartit.

Per tant, senyor conseller, SOC vol dir oficines, vol dir CIFO, vol dir Pla general d'ocupació, vol dir Pla general de desenvolupament de polítiques actives i vol dir també la paralització que des del nostre punt de vista té el SOC. I aquí les ordres i tota la seva complicació, que sé que és un maldecap –ho era per nosaltres, ho és per vostè–, però hem de veure com ho resollem.

Hi ha alguna actitud perversa en l'actual direcció del Departament que expliqui la paralització del SOC? Crec que no, sincerament, o sigui, jo no he tingut mai una visió de conspiració respecte als problemes que la gent té, no l'he tinguda mai, conseller, i vostè ho sap. Per tant, deu obeir a alguna qüestió, quan no parlem de desenvolupament d'oficines, quan tenim problemes als CIFO, quan tenim problemes a les ordres, quan no hi ha Pla general d'ocupació, etcètera. Què hi ha darrere tot això? El debat fins ara, que els ha emprat, a vostès, quinze mesos sobre el nou model del SOC. Vostès han plantejat un model centrat bàsicament en la descentralització del SOC i porten quinze mesos debatent sobre aquesta qüestió. He llegit atentament els seus papers, tots; tots acaben sortint del SOC i me'ls llegeixo amb molta atenció. Llegeixo també el que diuen els sindicats i les organitzacions patronals i avui hi han més dubtes, senyor conseller, avui hi han més dubtes dels que hi havien quan d'aquest debat portàvem sis o vuit mesos, per dir una data.

Només esmento els dubtes i a veure què és el que pensen fer vostès respecte a això, i, a més, li ho esmento amb la voluntat cooperativa que vostè ens doni solucions respecte a això.

U, noves estructures? És això, el que signifiquen els consorcis? Dos, les noves estructures dels consorcis es sobreposen amb les estructures que tenim actualment? Tres, qui paga la festa? Quatre, com podem tenir aquestes dues superestructures, una sobre l'altra, i admetre que el finançament ha de sortir d'una banda o altra, i, ara com ara..., ajuntaments, que els ajuntaments es posen les mans al cap dient: «Això finalment ho hem de pagar nosaltres?» Cinc, com lliguem això amb les meses locals d'ocupació? Sis, quants programes pilot? Set, qui pagarà els programes pilot?

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Fernández i Teixidó

Acabo, senyor president...

El vicepresident segon

Gràcies.

El Sr. Fernández i Teixidó

...perquè tindrem l'oportunitat de parlar del punt quatre i del punt cinc després.

Però dues coses més: pot afirmar avui públicament, senyor conseller, pregunta també innocent, que els sindicats donen suport al projecte de descentralització? Compti—compti— abans d'accelerar, senyor..., l'avisó, eh?, no vull problemes, que tenim papers. Compti a l'hora de dir-nos que hi donen suport clar.

I, per últim, última cosa que li pregunto per avui...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Fernández i Teixidó

Les entitats col·laboradores tindran algun paper amb aquest nou model de SOC de què vostè parla?

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable senyor diputat. Té la paraula, en nom del Govern, per a la resposta a la interpellació, l'honorable conseller de Treball i Indústria.

El conseller de Treball i Indústria

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable diputat, miri, començaré dient allò: «Me alegro mucho de que me haga esta pregunta», eh? És a dir, per fi, allò, l'esperava des de feia temps, però me n'alegro, perquè ens permet i ens dona oportunitat de parlar d'aquelles coses que afecten els ciutadans, que és la recerca de treball i com organitzem aquest sistema i aquest treball.

Permeti'm que li faci un punt zero, perquè, possiblement, el món, ja li ho vaig dir un dia, no va començar un mes de novembre del 2003, quan es van produir unes eleccions, sinó que venia de darrere. I, aleshores, per poder conèixer què és el que s'ha fet, que no és, en cap cas, paralització, sinó que, en tot cas, i vostè ho deu conèixer perfectament, fins i tot hi han hagut algunes baixes perquè no hi ha hagut manera de seguir el ritme que hem imprès al treball..., doncs, el tema és el contrari.

Miri, el 2003 ens vam trobar un SOC que era una persona, el director; la Llei del 2000 no s'havia desplegat, no hi havia estructura, no hi havia pressupost, hi havia un col·lapse en els pagaments que havia obligat a fer dos bestretes a compte i es devien 177 milions, i els expedients sense tramitar.

En poc temps, en quinze dies, hi va haver un decret d'estructuració del SOC, i vam passar que hi hagués un

director a tenir una estructura, de no tenir fitxa pressupostària a tenir fitxa pressupostària, a gestionar el procés de consolidació de tota la plantilla, a separar-ho del Departament, a fer una cosa tan elemental com no inaugurar pantalles d'ordinador, perquè, és clar, vostè em parla que del fet que vaig inaugurar nou oficines SOC, però els ordinadors que hi havien no donaven per donar el servei; el sistema informàtic que s'ha posat en marxa ara amb connexió amb l'estatal i que permet fer una millor gestió a les persones, no funcionava. Escolti, per inaugurar cartró pedra sempre hi ha temps. Per tant, no saltres no hem inaugurat oficines SOC, estructurem setanta oficines de servei a les persones. I, a més, la descentralització ja l'hem començada, hem traslladat persones que estaven en serveis que no tenien els empresaris i els treballadors cap a les oficines, i gent dels serveis centrals cap als serveis territorials, perquè si volem un servei descentralitzat, haurem de col·locar l'atenció a les persones allà on van les persones. I això, doncs, no deu ser inaugurar i fer-ne una foto, però és millorar el servei que teníem.

Per tant, en aquest període s'ha arreglat l'estructura, s'ha posat ordre i s'han començat a efectuar els pagaments, perquè d'aquells 177 milions que devíem, avui en queden 44, però 44 no perquè no tinguem els expedients tramitats, sinó perquè els hem dit: «Escolti, els requereixo que ens ho justifiquin millor.»

Des d'aquesta perspectiva, hem posat ordre, s'ha posat en funcionament, hem connectat el sistema informàtic i, fins i tot, hem hagut de pagar la factura ara fa poc d'allò que s'havia fet durant temps que no funcionava, que ho hem hagut d'arreglar, i ara, el dia 8 de març, vam haver de fer un acord per poder pagar aquella factura que vostès van deixar a deure.

Això és el que vam trobar. Vostè diu: «Escolti, tenim una situació molt dolenta en temes d'ocupació.» No —no—. Tenim el 68 per cent de les persones entre setze i seixanta-quatre anys ocupades, a Catalunya; tenim el 58 per cent de les dones entre setze i seixanta-quatre anys ocupades, a Catalunya; tenim, i és veritat, una taxa de temporalitat del 21 per cent, nou punts inferior a la d'Espanya i sis a la mitjana europea, no anem bé, aquí, encara, i un 8,8 —sembla que amb les últimes dades que es modificaran anirem al 9,3, en l'última modificació de l'enquesta de població activa, en què es refan els números per ajustar millor el sistema—, un 9,3 per cent d'atur.

Aquestes són les dades objectives. Si vostè em parla de les dades del mes de febrer, jo li dic que dintre de tres dies, possiblement, quan surtin les dades del mes de març, hauran canviat. Mirem les que són, les que corresponen.

El mercat de treball català avui no té un problema de quantitat, el té de qualitat, i això és veritat, i això li ho reconec, però no fa falta que creem un problema on no existeix; dient que hi ha un problema de qualitat ja és suficient; la gent ja pateix contractes temporals en excés, a la gent ja li costa trobar feina, no fa falta que incrementem els problemes; no tenim un problema, globalment, de quantitat d'ocupació, sí de qualitat. I vostè sap —vostè sap—, senyor Teixidó, que és perfectament possible que segueixi creixent l'ocupació, que tinguem 3.130.000 persones, segons l'enquesta de població activa, que gairebé coincideix amb el registre de la Se-

guretats Social, ocupades a Catalunya, 3 milions de persones, 3.100.000 persones, ocupades, és possible això, i que segueixi creixent l'atur, perquè cada vegada hi ha més gent, i en aquest sentit més dones, en les quals encara tenim una taxa d'activitat baixa, que busquen llocs de treball, i això és bo, i això no és amagar problemes, això és constatar la realitat, això no és fer el ridícul, això és explicar que la taxa d'ocupació, el nombre de persones que volen treballar a Catalunya, cada vegada és més gran i que el nostre mercat no és suficient per absorbir-ho tot, és veritat, però que segueix creixent; això no és fer el ridícul, això és explicar les coses.

Si vostè ho vol treure de lloc i fer valoracions que no corresponen, n'és lliure, però crec que no fa bé llançant un missatge de quina és la realitat a Catalunya. Hi ha més gent treballant el 2004 que el 2003, i no per això tenim cobertes totes les expectatives que treballi més i més gent a Catalunya. I això és un tema que vostè el coneix perfectament i ho hauria de reconèixer.

El model del SOC és el d'un servei personalitzat, una acció prioritària cap a la igualtat en el mercat de treball per als col·lectius menys afavorits, una acció clara i decidida per al desenvolupament local i el creixement endogen, i el tractament del repte que suposa la immigració. Aquests són els criteris d'actuació del SOC, els criteris plantejats. I aquests criteris, aquestes polítiques, que és atendre al que necessiten les persones, les empreses i els territoris, en funció d'això organitzem el SOC, en funció d'això es descentralitza i en funció d'això els CIFO tenen una programació variable, perquè el problema del que vostè m'explica no és el problema dels empresaris i els treballadors, vostè m'explica el problema d'uns experts a què, a alguns, els hem dit que el servei públic no vol fer aquells cursos perquè no és el que es necessita en el mercat; el nostre..., el servei públic, els poders públics, ens hem de preocupar dels nostres clients, que són els empresaris i els treballadors, i el servei públic l'hem de posar al servei no dels centres col·laboradors, no de les institucions, no dels treballadors del servei públic, que són servidors públics, sinó al servei de les persones i de les empreses. Aquesta és la prioritat fonamental, i a això estem dedicats.

Per això, i en aquesta direcció, han anat sortint totes les ordres i tota la gestió que s'ha fet aquí. És en aquest sentit que treballem, i en el sentit que els consorcis, les formes d'organització en el territori, els plans territorials organitzats, que tenen finançament ja i que serveixen també per crear estructures que treballin, han de permetre una cosa senzilla: el SOC, les seves oficines, ha de gestionar la intermediació; les polítiques actives d'ocupació s'han de gestionar a través dels mitjans propis quan els tinguem i concertats amb els centres col·laboradors, amb els ajuntaments, amb els sindicats, amb els empresaris, amb els consorcis de la millor manera. Però el problema no és la forma en què ens organitzem, sinó per què ens organitzem: per complir aquest tema.

I aquí tornem una altra vegada al fet que la discussió és l'instrument; l'instrument el millorem, l'hem dotat, té 1.500 persones treballant-hi, 70 oficines, prop de 400 milions de pressupost, coses que no havia tingut mai, i, fins i tot, tenen nous ordinadors, la gent que treballa, un sistema informàtic, però, sobretot, tot això no serveix de

res si no s'orienta en aquesta direcció que és la que li dic: atendre les persones, atendre les empreses, solucionar els problemes en els territoris, fer-ho amb eficàcia i abordar els problemes de la millora de l'ocupació, la transparència en el mercat de treball, la integració de les persones amb dificultats i també els nous reptes que ens planteja la immigració.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per a la rèplica té la paraula l'honorable diputat senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, no sap com m'alegra descobrir que el món no va començar el novembre del 2003, perquè tantes i tantes vegades sembla que el món comencés el novembre del 2003..., que avui, si més no, és l'única cosa que ha reconegut.

Li he demanat, Rañé, li he demanat: «A veure si som capaços de tenir una visió relativament autocrítica de les coses que no funcionen bé.» Pregunta, conseller: arribarà un dia que serem capaços –no ho dic per vostè, ho dic per tota la cambra, per mi el primer– de discutir objectivament els problemes que tenim? Inevitablement vostè creu que jo haig de sortir amb un paper que consisteix a posar-li el dit a l'ull, a vostè, i vostè s'ha de fer l'homenet per tractar d'evitar que l'hi posi? (*Remor de veus.*) L'homenet amb tot el respecte, no patiu, el conseller Rañé sap el que dic; quan dic «homenet» em refereixo a haver d'adoptar una sola posició justament perquè l'interpella un diputat de l'oposició.

Li faig una altra cosa, conseller Rañé, i voldria que vostè ho valorés i que poguéssim canviar el ritme del treball entre l'oposició i el Govern. No és possible acceptar que el debat del model del SOC, veritablement que ha portat a les reunions del Comitè de Direcció del SOC dotze mesos de treball, va endarrerit respecte als objectius que s'havien marcat? Conseller Rañé, tan difícil és acceptar això?

Bé, com fa vostè la intervenció, conseller? Com la fa, vostè? Primer, després de reconèixer que el món no comença el novembre del 2003, dedica la major part de la seva intervenció a criticar allò amb què es va trobar. Hi haurà un moment, conseller, que podem parlar dels problemes que el Govern té? Si jo li admeto que podem tenir un nivell d'autocrítica per part de l'oposició respecte a la seva tasca de govern!, no perdi un minut en això. Sap què m'agradaria, senyor conseller? Que vostè, si més no, pogués reconèixer una cosa: l'esforç que jo conec molt directíssimament de tretze mesos de feina a sac; m'agradaria, encara que passin quatre anys, encara que en passin deu, conseller Rañé, que vostè un dia pogués dir: «Escolti'm, el darrer any d'aquella legislatura vostès es van deixar la pell treballant per al que vostès volien treballar.» Costa tant, dir això? Per què no podem evitar aquest tipus de debat i centrar-nos en els problemes que veritablement tenim?

Conseller Rañé, vostè diu: «Oficines, cartró, impulsem, l'important són els objectius.» No, no, no, si és que a hores d'ara vostè i jo hem de discutir per a què ha de servir el SOC, acabem el debat. Si el SOC ha de ser trans-

parent, al servei de les persones, de les empreses... Conseller, obvietats, no. Ja sabem, aquest debat. Jo li formulo un altre tipus de plantejament. Cregui'm. Aquest és el debat. Escolti, per què ha de servir el SOC? Diu: «És que vostè no té interès a parlar de per què ha de servir el SOC, sinó el tipus d'instrument que el SOC és.» Perquè tinc assumit per a què ha de servir el SOC. Perquè el meu Grup Parlamentari va votar a favor del SOC. Pot dir vostè el mateix? El meu Grup Parlamentari va votar a favor del SOC. Pot dir el mateix el PSC? No. Per tant, jo ja tinc assumit per a què, el SOC, serveix. Però vull un debat amb vostè pràctic, eminentment pràctic, que serveixi. I, per tant, és l'instrument.

Contesti'm, sí o no? Conseller, li ho demano, sí o no? És a dir, tenim un problema amb el nou model, sí o no? Tindrem estructures que se superposen una amb l'altra, sí o no? Tenim els sindicats a favor del model de descentralització, sí o no? Hi ha un buidatge de competències, en el paper, en què està treballant el SOC, del que són les responsabilitats i competències de la Generalitat, sí o no? No? No, de cap manera.

Bé, deixi'm que li llegeixi. De cap manera. «El Consell de Direcció ha aprovat el model SOC.» El Consell de Direcció ha aprovat el model SOC, el paper aquell en què fa una referència, crec que és, si no m'erro, del 14 de febrer. Diu el següent: «El document ha trobat el consens, sembla, de totes les parts», diu el document. «Tanmateix, creiem que les seves propostes creen seriosos riscos en la gestió política de les polítiques d'ocupació.» Per què? «Més que descentralitzar...» Senyor conseller, vostè no era un sindicalista? (*Remor de veus.*) Vostè acaba amb un sospir el que planteja un sindicat de classe al SOC? Diu: «Més que descentralitzar, buida de competències el SOC a favor d'organismes de dubtosa viabilitat econòmica i de complicada gestió.» I no li dic que això sigui així, només li pregunto si ho és. Però diu: «Però què em pregunta?» Em pregunto el que els sindicats de classe estan plantejant. Li torno a repetir la...? Escolti'm, negarà aquest paper? (*L'orador mostra un full al conseller de Treball i Indústria.*) Negarà aquest paper? Em permet que li ho torni a repetir: «Més que descentralitzar» –doncs, ho farem–, «buida de competències el SOC a favor d'organismes de dubtosa viabilitat econòmica i de complicada gestió.» (*Remor de veus.*) «Perquè...» –diu– «no estableix mecanismes suficients de control i coordinació entre els agents que hauran de dur a terme les polítiques actives.» I no ho diu aquest diputat.

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Fernández i Teixidó

Acabo, senyor president. No ho diu aquest diputat, ho diuen les persones amb les quals vostès estan negociant. No perdi... Rañé, no perdi un minut a discutir si sí o si no. Contesti'm, contesti'm si és veritat o no. (*Persisteix la remor de veus.*)

El vicepresident segon

Senyor diputat. Se li ha acabat el seu temps, senyor diputat.

El Sr. Fernández i Teixidó

Sí, només fent una confessió, senyor president...

El vicepresident segon

Pot fer-la, estem sols...

El Sr. Fernández i Teixidó

...a vostè i a tothom. Sempre tinc la percepció, quan hi ha un debat parlamentari i el Grup Parlamentari o els grups parlamentaris que donen suport al Govern estan aixecant el seu to, és que hem donat veritablement..., al cor de l'assumpte. (*Forta remor de veus*) Eh que no? (*Persisteix la remor de veus.*)

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller de Treball i Indústria.

El conseller de Treball i Indústria

Honorable diputat, senyor president, senyores i senyors diputats. Miri, senyor Teixidó, segueixi convençut en l'error que ha punxat en os. Miri, li he de dir, per acabar pel final, pel que vostè deia... Llegeixi-ho tot, llegeixi-ho tot, perquè es trobarà amb una sorpresa. L'acord del model s'ha pres amb el Consell de Direcció en el qual som presents, i amb funcions de direcció, la Generalitat, els ajuntaments, les patronals i els sindicats. I qui qüestiona això és una secció sindical de treballadors del Departament, que amb les mesures de descentralització mantenen un pols legítim –legítim– per quin paper han de fer ells com a treballadors. Perquè resulta que això suposa el seu trasllat de la seu central als serveis territorials i dels serveis territorials a les oficines. Li ho repeteixo: és una discussió legítima, però estan qüestionant el que el seu sindicat també ha aprovat..., que és amb el qual negociem.

Nosaltres, el model del SOC, el servei públic, el discutim amb els sindicats intersectorials, no amb la secció sindical. Amb la secció sindical discutim les qüestions laborals dels treballadors del Departament. Per tant, allò..., amb els sindicats –de classe–, amb els empresaris, amb els ajuntaments, amb el Consell de Direcció, s'ha aprovat el nou model del SOC. Un model –un model– que estableix amb tota claredat que anem a un procés de descentralització i de personalització, i que això produirà canvis. I jo sóc el primer que dic que tot canvi genera resistència, genera resistències, però que l'objectiu és clar, és ferm i s'ho val.

Des d'aquesta perspectiva, tingui..., amb tota consideració, que si hem esmerçat més temps del que un podria desitjar és per dues raons: per com ens ho vam trobar i perquè hem buscat el temps per parlar amb tothom. Per les dues coses. Posi-les en el percentatge que li agradi més. Però perquè ens vam trobar sense SOC..., perquè vostès van votar una llei, a la qual nosaltres no vam donar suport per una raó: perquè es van negar a descentralitzar-lo territorialment, perquè la Llei no contempla cap descentralització territorial, perquè la seva aplicació durant dos anys..., on vostè i un altre –l'anterior

equip de direcció del Departament—, l'únic que van fer va ser nomenar un director, una persona, que a més a més coincidí amb el director general d'Ocupació, en alguns moments, i en uns altres amb altres funcions que hi havia de la Secretaria d'Afers Laborals i d'Ocupació.

És a dir, des d'aquesta perspectiva, cap..., és a dir, no li podré reconèixer, no li podré reconèixer, senyor Teixidó... Jo tinc una norma: em costa molt dir allò en què no crec. Per tant, no li reconeixeré que es van esmerçar a millorar el SOC, perquè si s'hi van esmerçar durant l'últim any, de veritat, no es va notar. No s'ha notat. Li he dit què és el que ens vam trobar, quina és la situació que ens vam trobar i, per tant, no es van esmerçar a millorar-lo. No es van esmerçar a desplegar-lo, no hi havia decret d'estructuració, no hi havia plantilla, no hi havia pressupost, només era una llei, només era cartó pedra. I aquesta afirmació la coneix vostè molt bé, perquè s'utilitzava en el seu Departament, en aquell moment, quan es feia.

Miri, crec que en aquest sentit li haig de dir: si vol de veritat que en parlem, no tregui de context els temes, no intenti utilitzar temes puntuals per qüestionar-ho. Si parlem de les persones, de les empreses, del servei públic, de com organitzar-lo, de com crear estructures on la intermediació, que és l'important..., intermediació efectiva, on sabem a qui col·loquem i com col·loquem, com li resollem el problema a aquell treballador que no té formació i a aquell empresari que no troba un treballador format.

Si amb vostè parlem d'això, aquí podem debatre i arribar a acords; si el que volem és senzillament dir que hi ha una paràlisi, quan resulta que tot el que hi ha és el contrari, quasi un esgotament físic de la majoria dels servidors públics del SOC per les hores que han de fer per treure i desembussar tot el treball que hi ha..., si el que vol és això, de veritat, crec que no podrem trobar acords. *(Remor de veus.)*

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de la ciutat de Barcelona, especialment pel que fa a les despeses de capitalitat, suplència i subsidiarietat (tram. 302-00106/07)

El desè punt de l'ordre del dia correspon a la Moció presentada pel Grup Parlamentari Popular de Catalunya sobre el finançament de la ciutat de Barcelona, especialment pel que fa a les despeses de capitalitat, suplència i subsidiarietat. Per exposar-la té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyors diputats i senyores diputades, suposo que saben..., i a ningú va sorprendre quan es va presentar fa poc un informe de l'Ajuntament de Barcelona que ens avisava que la capital de Catalunya tenia un dèficit important, amb diverses despeses com despeses de suplència que corresponen a la Generalitat, d'uns 600 milions d'euros, despeses no obliga-

tòries de prop de 144 milions d'euros, un dèficit de finançament per manca d'ingressos suficients de 148 milions d'euros. Això s'ha d'afegir a un deute municipal consolidat que, a dia d'avui, és de 1.332 milions d'euros..., i per no parlar dels costos, els mateixos costos de capitalitat.

(El vicepresident primer substitueix el president en la direcció del debat.)

I durant molts anys aquesta..., tots els problemes—tots els problemes que tenia Barcelona— s'havien imputat precisament a aquesta manca de finançament, d'un finançament just que reivindicava l'equip de govern de la ciutat de Barcelona. I qualsevol problema era culpa del finançament. I qualsevol problema, quan el Govern de l'Estat i el Govern de la Generalitat de Catalunya era del Partit Popular i de Convergència i Unió, per tant, era un problema..., tots els problemes de la ciutat de Barcelona estaven provocats pel Partit Popular i per Convergència i Unió.

Si volen, puc llegir-ho molt clar, què deia el programa socialista. Deia: «Continuarem amb la reivindicació històrica del finançament per part de les administracions competents de les despeses de suplència i subsidiarietat que històricament ha prestat l'Ajuntament.» Bé, quin és el discurs actual? Què ha passat en aquests dos anys? El discurs actual..., que vostès governen ara Generalitat, Estat i Ajuntament, és un discurs molt diferent. El senyor Cuervo ens diu en una comissió que ja no vol els diners, que tot això..., ara el que s'ha de fer és la coresponsabilitat dintre de la Carta municipal, però aquells diners que demanaven ja no els volen. Ara ens diu la secretària general de Joventut que no hi ha dèficit d'inversió de joventut a Barcelona. O, per exemple, es recorden de la guerra dels geriàtrics? Suposo que se'n deuen recordar vostès, i la senyora Irene Rigau se'n deu recordar. Jo li puc ensenyar molts, molts titulars de premsa: «Ultimátum de Pujol para que se cedan ya solares de geriátricos», «PSC y CiU vuelven a enredarse en la guerra de los geriátricos»...

I quan aquest diputat fa una pregunta sobre on són els solars que es van cedir en teoria l'any 2002, miri què em contesten: «El Departament de Benestar i Família té coneixement del compromís de l'Ajuntament de Barcelona de cedir solars aptes—aptes— per a la construcció de residències i de centres de dia. Així mateix, el nombre de places vindrà determinat necessàriament per la superfície i l'edificabilitat dels solars que finalment s'acabin cedint.» Sap què vol dir això? És a dir, uns solars que havien d'estar el juliol del 2002, el març de 2005 no sabem quins solars són, no sabem on són ubicats i no sabem quantes places s'hi podran crear, però el pitjor de tot és que no li importa, a l'Ajuntament. Ja no li importa. I a la Generalitat, tampoc.

El magnífic finançament de la ciutat de Barcelona, que quan arribessin vostès el canviarien de forma absolutament fantàstica. Sap quan ha donat de més el senyor conseller d'Economia per habitant de la ciutat de Barcelona aquest any? 22 cèntims. Aquest era el magnífic finançament que ens havien promès durant tants anys, 22 cèntims per persona. Que jo li vaig dir al senyor conseller que l'única cosa que vaig trobar al súper que es podia comprar per 22 cèntims era un iogurt natural, i no

pas de sabors, perquè aquell ja valia 39 cèntims, i no estava a l'abast d'aquest famós finançament que ens haurien promès.

O les despeses de suplència. En la resposta que va donar el conseller d'Economia en el passat Ple, ens deia que les despeses de suplència, tots els serveis corresponents de suplència ja estan en aquests moments en procés..., la forma de finançament, via subvencions, via concerts que exigeixen altres tipus d'entitats o administracions. És a dir, que no hi ha cap tipus de voluntat per pagar les despeses de suplència.

O, per exemple, les despeses de capitalitat. Ens va dir en seu parlamentària el conseller d'Economia que no serà possible aquest finançament si per part de l'Estat no s'adopten un conjunt de disposicions que són realment importants, disposicions parlant de les despeses de capitalitat de Barcelona. El que no sabia el senyor conseller és que el senyor Sevilla havia dit al Congrés dels Diputats: «Por lo que se refiere a financiación específica del Ayuntamiento de Barcelona, en concepto de gastos de capitalidad, es preciso subrayar que, tratándose en todo caso de la capitalidad de la comunidad autónoma, le correspondería a ésta la valoración de la dotación presupuestaria.» És a dir, que el que ens diu aquí el senyor conseller d'Economia i el diu el senyor Sevilla a Madrid no és el mateix.

Però el pitjor que hem trobat nosaltres és el silenci administratiu. El silenci administratiu..., que en seu parlamentària el conseller no va ser capaç de respondre com estava actualment la Carta municipal de Barcelona en procés –en teoria–, en procés ara endegat de pacte a Madrid. No va ser capaç de dir-nos re, després que aquest diputat li ho preguntés.

Per tant, nosaltres el que fem en aquesta Moció és demanar, posar veu en aquest desert del silenci administratiu. Perquè els vull recordar una altra cosa. Entre l'1 de desembre de l'any passat i el 28 de gener d'aquest any, aquest diputat ha presentat 87 preguntes sobre capitalitat de Barcelona i Carta municipal. De 35 encara estem esperant respostes. Per tant, aquesta és una moció que considerem bàsica per poder parlar, per poder començar a parlar i poder posar clar que són les despeses de capitalitat, de subsidiarietat i de suplència de Barcelona, i fer, d'una vegada, justícia amb la nostra capital.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. Per fixar la posició dels grups, atès que no s'han presentat esmenes. Per al Grup de Convergència i Unió té la paraula l'honorable diputat senyor Josep Maria Pelegrí.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Senyor president, senyores i senyors diputats. Sincerament, crec que la interpellació que precedeix aquesta Moció i, per tant, també la Moció subsegüent, són i eren un instrument oportunista que el Partit Popular va utilitzar o vol utilitzar per fer posicionar els grups de la cambrà amb relació al finançament de la ciutat de Barcelona.

Aquí necessàriament hem de parlar de la Carta municipal de Barcelona; de la Carta municipal de Barcelona que a ningú li estranyarà que afirmi que, quan Convergència i Unió estava al Govern de la Generalitat, vam tenir seriosíssimes dificultats per fer complir i per fer assumir a cada una de les institucions, especialment a l'Ajuntament de Barcelona, les seves competències i el seu finançament.

Però quan venim aquí a parlar sobre el finançament de la ciutat de Barcelona, necessàriament m'he de remetre a la Carta de Barcelona, i a posicionar el Grup Parlamentari de Convergència i Unió amb relació a aquesta qüestió.

Per què? Fixi's vostè quins són els subjectes de la Carta municipal de Barcelona: l'Ajuntament de Barcelona, la Generalitat de Catalunya, el Parlament de Catalunya, que també ha intervingut en la Carta municipal de Barcelona, i el Govern de l'Estat. Tots aquests subjectes han tingut un paper o un altre en tot el procés amb relació a la Carta municipal de Barcelona, que també inclou el tema del finançament.

Parlem-ne. Està resolt el finançament del món local? En general, no –no. Està resolt el finançament de la Generalitat de Catalunya? No, i al pas que anem, de moment tenim de coll fins a l'estiu per tenir una proposta del Govern sobre el tema de finançament, que ja veurem que passarà. Però tampoc està resolt el finançament del Govern de la Generalitat.

I resulta que el Partit Popular de Catalunya vol ara, amb una moció –me remeto al text que vostè ens va fer arribar i que va presentar pel tema de la Moció–, resoldre el finançament de la ciutat de Barcelona. Tant de bo poguéssim, amb una moció i amb la votació d'aquesta Moció, resoldre el finançament, però crec que és difícil, per no dir impossible, d'arribar a aquesta qüestió.

Per què? Miri, la qüestió és que la Moció té continguts, que és el tema del finançament, que després en parlaré, però també té un moment processal al qual ja m'he referit abans, que no crec que sigui oportú parlar ara d'això, i que hi ha un oportunisme polític del Partit Popular.

S'està negociant a Madrid la Carta municipal de Barcelona. O no s'està negociant a Madrid? Sí. Hi ha una reclamació històrica de la Generalitat de Catalunya que sigui el Govern de l'Estat qui afronti el finançament de l'especificitat de la Carta de Barcelona, que sigui l'Estat. Jo no sé si vostè s'ha posat d'acord amb el PSOE de Madrid. Perquè traslladar el deute, o traslladar el finançament –no el deute, sinó el finançament– de la ciutat de Barcelona a la Generalitat de Catalunya..., per mi seria un error que la Generalitat de Catalunya hagués d'afrontar i d'assumir el dèficit i el finançament de la ciutat de Barcelona. Per mi seria un error. Crec que ha de ser l'Estat qui ha d'assumir aquesta responsabilitat, que no ha volgut assumir-la mai, almenys des que està la Carta municipal de Barcelona aprovada.

L'Ajuntament de Barcelona, per unanimitat, té la Carta aprovada. I el Parlament de Catalunya, per unanimitat, té la Carta aprovada, donant suport a l'Ajuntament de Barcelona. Ara hi ha un document nou, que vostè hi ha fet referència, un document del senyor Cuervo, que va anar a Madrid, que el va explicar i que realment és ve-

ritat que fa una relació de quins són els dèficits financers o els dèficits d'economia amb relació a la ciutat de Barcelona.

I diu: «Escolti, nosaltres paguem cada any 109 milions d'euros que no ens corresponen, que són competència, o de l'Estat, o de la Generalitat de Catalunya.» Estem d'acord amb això. Però nosaltres creiem que la ciutat de Barcelona necessita un finançament que ha de ser flexible i que s'ha de contindre en el marc de la Carta municipal de Barcelona, com així ha estat sempre. I respectem les competències de la Generalitat i hem de respectar les competències de l'Estat i les competències de l'Ajuntament de Barcelona.

Jo crec que aquesta Moció, aquest contingut és oportunista, hi insisteixo. Vostè diu que volen fer que el tripartit voti en contra d'aquesta Moció, i segurament que ho aconseguiran.

Nosaltres no votarem en contra d'aquesta Moció. Creiem que és oportunista; li he fet una sèrie de reflexions. Creiem que no hauria de ser el moment en què vostès presentin aquesta Moció. Ens abstindrem, perquè no voldríem que s'utilitzés políticament que Convergència i Unió, al Parlament de Catalunya, ha votat en contra que la ciutat de Barcelona tingui un finançament just. El finançament ha de ser el que vulgui la ciutat, el que es defensa en la Carta municipal de Barcelona, el que es va defensar al Parlament de Catalunya i el que s'està negociant ara, amb aquest document d'exigència, que és veritat que hi és, i que el ministre Solbes, a través de la seva Secretaria, ha fet un altre document, que vostè també el deu conèixer, igual que jo, que posa per terra les aspiracions d'aquest finançament, però que és un problema que han de solucionar aquests senyors d'aquí. El Govern de l'Ajuntament de Barcelona i el Govern de Madrid han de solucionar un problema que ells tenen, que no s'entendran, per finançar la ciutat de Barcelona.

Nosaltres què hem de fer? Donar suport a la ciutat de Barcelona. Si des d'aquí es fa un plantejament ambiciós de finançament, el que hem de fer és donar-li suport. I li donem el suport, però no ens prendran vostès..., no veuran el nostre vot negatiu amb relació a aquesta Moció.

Per tant, hi insisteixo, nosaltres ens abstindrem en aquesta Moció. I aquest és el posicionament que pujo..., per part de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pelegrí. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor López Rueda, com vostè comprendrà, no li podem votar afirmativament aquesta Moció.

I li explicaré per què: per tot un seguit i un conjunt de qüestions. Unes, de clara índole política, d'índole partidària política. Miri, jo li diria que la Moció que vostè ens planteja avui, aquí, i seguint la terminologia que hem

fet servir aquests últims mesos, és instrumental; és absolutament instrumental: no pretén beneficiar la ciutat de Barcelona, pretén simplement, com deia molt bé el senyor Pelegrí –comparteixo la idea que tenia–, fer un plantejament absolutament oportunista respecte a això, no? I perquè nosaltres pensem que s'inscriu dins d'una campanya molt llarga d'erosió que vostès han encetat a nivell de ciutat de Barcelona contra el Govern tripartit i, específicament, també contra el seu alcalde, el senyor Joan Clos.

Em dirà: «Com, com que han començat vostès...?» O: «En què es basa vostè per dir que hi ha una campanya contra el Govern tripartit?» Escolti, doncs, precisament potser per la seva actuació parlamentària també en aquest Parlament: dues-centes iniciatives orquestrades, amb una roda de premsa, amb els regidors de l'Ajuntament de Barcelona venint aquí a fer-se una foto; encetant problemes puntuals, etcètera; fent unes desqualificacions sobre el lideratge de l'alcalde de Barcelona, posant en qüestió els comptes del Fòrum de Barcelona...

En fi, en tot un seguit de qüestions (*veus de fons*) en què a nosaltres –senyor Rueda, si em permet– ens sembla que han tingut poca delicadesa política. Perquè sap de què ens ha donat la impressió? Que vostès estaven transportant al Parlament de Catalunya la seva incapacitat per fer oposició política a l'Ajuntament de Barcelona. I volen fer discutir en el Parlament de Catalunya allò que no són capaços de verbalitzar o d'exposar de forma exponencialment clara a l'Ajuntament de Barcelona.

I és per aquestes raons que nosaltres pensem..., per aquestes primeres raons partidàries polítiques, que pensem que no li podem donar suport a aquesta Moció.

Que és legítim el seu plantejament? Òbviament. Però també és legítim que li diguem nosaltres que el trobem oportunista i que el trobem, de tota manera, fora de lloc.

El segon bloc de raons és per unes raons de coherència política. Miri, jo, fa un parell o tres de legislatures que sóc diputat en aquest Parlament, i la senyora Dolors Montserrat se'n recordarà: sistemàticament, any rere any aquest diputat ha fet esmenes sobre les despeses de capitalitat, sistemàticament, sobre el Zoo, sobre el metro de Barcelona, una llista llarguíssima d'esmenes sobre la ciutat de Barcelona.

La posició..., excepte una vegada, que va ser sobre el polígon de la Mina, que el Partit Popular va desembussar un tema iniciant que es pogués fer una inversió important a la Mina, totes les altres vegades, el seu Grup, junt amb Convergència i Unió, han votat en contra aquestes despeses que vostè està avui reivindicant aquí.

Per tant, jo trobo que hi ha una manca de coherència entre el discurs que vostè ens fa avui i una trajectòria històrica, portada al llarg de vuit o nou anys, que ens portava precisament a haver estat negant això que vostè ens està reclamant avui, aquí.

I un últim bloc de coses per què li vull dir que nosaltres no podem donar suport a aquesta Moció. Miri, perquè creiem que el Govern està fent allò que ha de fer. Nosaltres creiem que el Govern està fent una acció decidida de Govern. I perquè el Govern de la Generalitat, per primera vegada, ha reconegut precisament això que

vostè ens estava dient aquí: que hi han unes despeses que no pertoquen als ajuntaments, i específicament a l'Ajuntament de Barcelona, i que les ha entomat com a tals. I el Govern de la Generalitat diu: «Escolti, és veritat, vostès estan pagant això, a vostès no els toca, anem a estudiar la manera i anem a veure com ho podem fer perquè això es pagui des d'un altre lloc, d'una altra manera, amb un altre sistema de finançament.» I, per tant, reconeixen aquestes despeses no obligatòries que vostè em comentava.

Però també perquè el Govern està fent el que ens demana la Moció. Perquè vostè ens diu: «Els cèntims aquests...» Escolti, el Govern, per exemple, ha aconseguit que, després d'estar encallats durant quatre anys 300 milions per al transport metropolità, aquest any, sobre un import de 300, n'ha tret 90 més que els quatre anys anteriors, la qual cosa implica un increment realment notable. Jo penso que en aquests moments el Govern està fent el que li toca fer.

I per últim, per una raó clara i notòria, perquè existeix un marc institucional en el qual es discuteixen les coses i es dona compte d'aquestes reivindicacions d'una administració i una altra, i perquè –i és una cosa que ha dit el senyor Pelegrí– estem treballant sobre la base d'un document que és fonamental, que és la Carta de Barcelona.

La Carta de Barcelona, en el seu estadi actual, que ha estat paralitzada –i vostè deu saber per què– durant tota una etapa determinada d'aquests últims anys, és la que ens ha de deslliurar d'una vegada per totes d'aquest problema del finançament de la ciutat, amb els consorcis, amb mètodes de finançament, etcètera.

Per tant, nosaltres sempre hem dit que el que necessitem no són quatre calerons aquí, sinó un marc estable per solucionar el problema del finançament. I aquest marc estable, senyor Rueda, no és una moció en el Parlament de Catalunya, aprofitant totes les circumstàncies que vostè vulgui i moltes més, sinó una carta municipal pactada, discutida, que ha estat aprovada per tots els grups, que ha estat aprovada per aquesta cambra...

El vicepresident primer

Senyor Ferran...

El Sr. Ferran i Serafini

Acabo, senyor president...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps...

El Sr. Ferran i Serafini

...i que desencalla aquesta situació que vostè planteja.

Nosaltres som optimistes, senyor president, pensem que amb la Carta de Barcelona aquest tema es podrà tirar endavant, i som conscients que ha estat el Govern de la Generalitat, aquest Govern progressista de la Generalitat, el que ha desencallat el tema i el portarà a bon port.

Per tant, no la hi podem votar afirmativament, senyor Rueda.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ferran. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Oriol Amorós.

El Sr. Amorós i March

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor López Rueda, miri, un dia vam llegir, fa dos mesos aproximadament, que el PP entraria dues-centes propostes del Grup Municipal del PP de Barcelona a l'Ajuntament. I quan vam llegir això, ja sabíem el que ens vindria. Vam dir: «Ai, que patirem!», o «Ai, que riurem!», segons el dia, no? Perquè el que han fet –i vostès deuen saber el que fan i l'estratègia de Partit que duien– ha estat importar un model d'oposició de perdigonada, de poca solvència tècnica, bastant indocumentat i bastant de disparar a tot el que es belluga sense massa fonament, d'un grup municipal incapaç de fer una oposició seriosa a l'Ajuntament de Barcelona; han importat aquest estil. La visita d'en Zaplana també els va fer importar un altre estil amb la Moció de censura. Vostès deuen saber quina estratègia volen dur, però francament aquest estil d'oposició no és gens constructiu. I, a més a més, s'ha titllat aquesta Moció d'oportunista, però –i això no va per vostè, senyor López Rueda, evidentment que no– és un oportunisme que, mirat en el conjunt de l'actuació del seu partit respecte a la ciutat de Barcelona, ratlla el cinisme.

Ratlla el cinisme. I aquí m'agradaria ubicar les coses. Perquè el tractament d'una determinada ciutat o el tractament del finançament de les diferents competències, en un marc competencial que evoluciona constantment, perquè evolucionen les necessitats dels ciutadans i apareixen noves competències que no tenien, requereixen marcs estables d'ordenació institucional, d'ordenació de les competències, de transferència dels recursos, d'organització de les mateixes administracions que han de donar resposta a aquestes necessitats noves dels ciutadans, i, per tant, un pacte amb uns marcs estables d'aquestes competències i no a través d'una moció que diu: «Miri's amb carinyo el meu territori», que és Barcelona en aquest cas, que també és el meu, i que també me'l miro amb el mateix «carinyo» que se'l mira vostè, segur. Però no és així com es fa, amb mocions que diuen: «Miri's amb carinyo el meu trosset», sinó que es fa amb un marc institucional endreçat.

Llavors, mirem què passa a l'hora d'endreçar el marc competencial, a l'hora de dir quina competència toca a cadascú, i com financem aquesta competència, i com organitzem les institucions per respondre a aquestes competències que responen, al capdavall, a necessitats dels ciutadans.

Quan diem que cal un nou estatut per endreçar aquest marc competencial, el seu Partit ha estat el fre, ha estat el que ha dit que no, ha estat el que ha dit: «Aquí no es belluga res.» Esperem que això canviï, tenim esperances que canviï en el marc del Parlament de Catalunya, però molt poques respecte al que farà el seu Partit a Madrid.

Quan diem: «Aquest marc competencial, l'hem d'endreçar amb una nova carta municipal», qui ha estat el fre? Han estat vostès. I ara ens vénen a dir aquí com s'han

de finançar aquestes competències que responen a necessitats dels ciutadans que l'Ajuntament ha vingut cobrint, sense que li toqués, moltes vegades, quan, quan ha sigut l'hora d'endregar el marc competencial, el fre, el fre més gran, no l'únic, però el principal i el més contundent, sempre han estat vostès. Home!, francament, «oportunisme» és suau, és poc. Perquè, de competències traspassades per l'Estat sense els recursos que els corresponen, d'això, també en tenim una llarga història, a nivell de Generalitat i a nivell d'Ajuntament.

L'Ajuntament ha assumit despeses per donar resposta a necessitats en dos grans àmbits: l'àmbit que podríem anomenar «de suplència», suplència de funcions, com pot ser serveis socials, educació, habitatge –i la Llei de la Carta municipal, aprovada en aquest Parlament, del 98, planteja com aquestes necessitats s'han d'anar cobrint, a partir d'una creació de consorcis, congelats fins ara, i que amb el canvi de Govern es descongelen i comencen a desenvolupar-se. I amb l'organització i amb el desenvolupament d'aquests consorcis sempre hi va aparellada l'aportació de recursos que escau.

Per tant, a partir d'aquí comencem a solucionar en l'àmbit de la suplència, comencem a solucionar en l'àmbit de la subsidiarietat, malgrat la seva actuació, per exemple, en àmbits com seguretat ciutadana. Vol que li parli del que ha hagut d'aportar la ciutat de Barcelona en el manteniment de seguretat perquè les Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat havien desaparegut del carrer quan vostès governaven? Això són costos –això són costos. Vol que li parli, per exemple, de l'aportació a les institucions culturals que tenen un àmbit supramunicipal i que fem una comparació de quins són els museus i de qui paga els museus de Barcelona i qui paga els museus a Madrid? Vol que li parli d'això? Això és finançament, també. Vol que li parli també de com ha tractat els recursos locals en general, i en particular els de Barcelona, el seu Govern a Madrid?

El vicepresident primer

Senyor Amorós...

El Sr. Amorós i March

Acabo amb una dada, senyor..., Clotas, senyor president. L'informe... És que no sabia si dir «president» o «vicepresident». (*Remor de veus.*) D'acord, en aquests moments és president.

El vicepresident primer

No l'he sentit. (*Rialles.*) Però em fa l'efecte que l'interpreto; efectivament, quan estic aquí sóc el president de la cambra...

El Sr. Amorós i March

Sí.

El vicepresident primer

...tant jo com el vicepresident segon.

El Sr. Amorós i March

Acabo de seguida amb una dada: l'informe de l'Ajuntament, deia..., faltaven 109 milions d'euros. Quan el seu Govern va retirar l'IAE dels ajuntaments i va dir que ho compensaria, en el cas concret de Barcelona sap quant hi vam perdre? 150, 150 milions d'euros. I ara vostè ens ve a parlar de 109?

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyor Amorós. Gràcies.

El Sr. Amorós i March

Li anuncio que hi votarem en contra.

El vicepresident primer

En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula l'illustre diputat senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Bé, quan un grup reitera una i altra vegada determinats arguments ens obliga, als altres grups, també, a reiterar les nostres raons per oposar-nos-hi. El senyor López, en la seva intervenció de l'altre dia, va tornar a fer referència a l'extraordinari procés de descentralització que ha viscut l'Estat espanyol gràcies al PP i es va referir a la convicció descentralitzadora del Govern del PP. I, a continuació, la segona part, és sempre dir: «Hem descentralitzat tant que ara el que toca és que el problema dels ajuntaments el solucioni la Generalitat de Catalunya, no l'Estat.»

Des d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa li volem dir dues coses amb relació a aquesta filosofia que inspira la seva intervenció i altres d'altres diputats del Grup del Partit Popular, de vegades. Per nosaltres, el que necessita l'Estat espanyol no és procés de descentralització, sinó que és reconèixer el seu caràcter plurinacional. I, en segon lloc, si parlem de descentralització cap als municipis, recordem les xifres que ens donava el mateix conseller Castells en la seva resposta a la seva intervenció de l'altre dia: distribució de la despesa pública, comptant les pensions, 55 per cent l'Estat central, 32 per cent les autonomies, 13 per cent l'Administració local. I afegia, el mateix conseller Castells: «Més o menys, els municipis són on enren fa vint anys o fa vint-i-cinc anys.» De qui és responsabilitat, això? Evidentment, una part de la responsabilitat és dels governs del PSOE, i l'altra, evident, dels governs del PP, i els darrers vuit anys el Govern del PP, quan va governar, no va realitzar, en aquest sentit, cap avenç. I és més, va deixar un regalet final: la supressió de l'impost d'activitats econòmiques, que, teòricament, no havia de perjudicar per res els municipis i que ha donat origen, després d'un any de tensions, a un acord entre la FEMP i el Govern espanyol per intentar palliar les despeses, millor dit, els recursos que deixaven de percebre els ajuntaments gràcies a una aportació legislativa del Partit Popular que no tenia present els efectes que causaria en les hisendes municipals.

Però a Catalunya, a més a més, estem en uns moments en què redactem un nou estatut, i vull recordar, dins aquest marc general, que els tres grups que donem suport al Govern plantegem que cal un reconeixement de l'Administració local, dels ajuntaments com a institucions de Catalunya, que cal assegurar els recursos dels ajuntaments i que cal que les noves competències que puguin rebre els ajuntaments sempre vagin acompanyades dels recursos econòmics pertinents, cosa que està en l'origen d'alguns dels problemes que té Barcelona i que tenen també els altres municipis.

Però anem a Barcelona. Barcelona té un problema real amb relació a les despeses de suplència i de subsidiarietat. Però això ho té des de fa molts anys, i no s'hi ha donat solució. Es parla de deute històric de la ciutat de Barcelona durant els anys en què això s'ha anat acumulant. Ara –ara– intentem resoldre aquesta injustícia, perquè hi ha més receptivitat en el Govern central i perquè hi ha un suport decidit del Govern de la Generalitat.

I en quins temes cal actuar? Ho sabem, ho sabem tots, vostès també. El tema de la suplència, les competències que no són pròpies de l'Administració local, el tema de la subsidiarietat, seguretat ciutadana –el parèntesi molt oportú que ha fet el senyor Amorós per recordar la greu responsabilitat del PP, encara avui, en moltes de les places vacants que no s'han cobert als Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat–, immigració, aportacions a institucions culturals de caràcter supramunicipal, etcètera. I un tercer element: la igualació de la participació en ingressos de l'Estat entre Madrid i Barcelona.

I això ens porta a un altre tema: la insuficiència financera de l'àrea metropolitana de Barcelona, mal regulada i que perjudica Barcelona i perjudica els municipis de l'àrea metropolitana. La Carta municipal preveu fórmules per avançar i s'està en plena negociació amb el Govern central. Hi ha una comissió, integrada per la Generalitat, que coordina el conseller de Relacions Institucionals, per l'Ajuntament, que coordina l'alcalde de Barcelona, i per l'Estat, que coordina el ministre d'Administracions Públiques. Es varen crear tres grups de treball, o tres ponències, sobre tres temes concrets: una, de temes diversos, com la seguretat o la mobilitat; una segona sobre justícia, i una tercera sobre hisenda, que tracta el tema de despeses de capitalitat i finançament metropolità. El primer i segon grup de treball han acabat la seva tasca i han arribat a acords; en la tercera, que és el moll de l'os, la del finançament, continua la negociació. I en els propers mesos pensem que podrà entrar el Projecte de Llei al Congrés dels Diputats.

El PP ara demana negociacions, però aquestes negociacions es produeixen a Madrid i hi ha un diàleg permanent a Catalunya. El Partit Popular fa una petició legítima: negociar en sis mesos. Però resulta que el Govern, també legítim, de la ciutat de Barcelona no fa aquesta petició, perquè considera que els temes estan encarrilats, perquè en aquests moments hi ha diàleg.

Vull recordar, finalment, dues reflexions. L'any 98 es va aprovar la Carta municipal, la part catalana. Des del 98 al 2004, què ha passat amb la part de l'Estat? Qui governava a Madrid? Qui tenia majoria al Congrés dels Diputats? Ara estem en un nou període en què les negociacions estan obertes.

I, en segon lloc, una darrera reflexió sobre la Moció. La Carta municipal va tenir unanimitat en aquest Parlament. La seva Moció ara només tindrà el seu suport. Potser haurien de reflexionar respecte a això.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bosch.

Truquem a votació.

(Pausa llarga. El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Posem, doncs, a votació aquesta Moció.

Comença la votació.

La Moció ha estat rebutjada per 13 vots a favor, 38 abstencions i 66 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la protecció dels consumidors i els usuaris respecte a les entitats financeres de crèdit al consum (tram. 302-00107/07)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la protecció dels consumidors. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula el senyor Manel Ibarz.

El Sr. Ibarz i Casadevall

Moltes gràcies, honorable president. Il·lustres col·legues, passo a defensar molt breument la Moció subsegüent a la interpellació que vaig defensar fa uns dies en aquesta cambra amb relació a un tema estrictament consumerista. Hem baixat de la metafísica, i des del nostre Grup vam plantejar un tema que entenem que afecta la qualitat de vida d'una gran quantitat dels nostres conciutadans, especialment d'aquells d'economies probablement més modestes.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Vaig percebre en el debat d'aquella ocasió una sintonia en la matèria per part del Govern i dels grups que li donen suport, que espero que en el debat d'avui podrem acabar de materialitzar, perquè, al cap i a la fi, no pretenem més que..., en la Moció que avui espero que s'aprovi el que intentarem és donar compliment a la Llei, en defensa dels interessos legítims dels consumidors i els usuaris de Catalunya en tres aspectes.

En un, intentant que d'aquí, aquesta cambra, surti un mandat al Govern per tal que es doni compliment a la legislació vigent en matèria de protecció dels consumidors i dels usuaris amb relació a l'activitat duta a terme pels establiments financers de crèdit en allò que afecta la publicitat dels serveis que ofereixen, la informació sobre els tipus d'interès que apliquen en les seves operacions, el cost efectiu resultant per al consumidor i usuari, inclosos tots els conceptes de càrrec aplicables, i la resta de condicions del contracte de què puguin de-

rivar obligacions addicionals o recàrrecs d'acord amb allò que estableix la Llei de crèdits al consum.

En un segon extrem, el que proposem és que es duguin a terme aquelles activitats de suport a les entitats consumeristes, associacions de consumidors i usuaris, per tal d'endegar aquelles campanyes que permetin la sensibilització i l'orientació dels ciutadans sobre els costos reals i la naturalesa de les obligacions que comporta la contractació dels préstecs facilitats pels establiments financers de crèdit.

I, per últim, per tal d'aconseguir la màxima efectivitat en la protecció dels consumidors i dels usuaris amb relació a l'activitat d'aquestes entitats de què parlem, que es portin a terme les accions de coordinació necessàries amb la resta de comunitats autònomes de l'Estat, tenint en compte que la majoria de les entitats a què ens referim tenen el seu àmbit d'actuació en el conjunt del territori de l'Estat.

Res més. A l'espera de la posició dels grups parlamentaris d'aquesta cambra..., confio que podrem aprovar aquesta proposta de moció que els plantejo.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, il·lustres col·legues.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ibarz. En nom dels grups que han presentat esmenes..., pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Albert Batalla.

El Sr. Batalla i Siscart

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, parlem de les entitats financeres de crèdit, parlem també de la protecció dels consumidors i dels usuaris, parlem, per tant, d'una qüestió d'aquelles que tenen molt a veure amb la quotidianitat de molts ciutadans i ciutadanes del nostre país, persones que en algun moment de la seva vida recorren a un préstec de les entitats financeres de crèdit per fer front a una necessitat econòmica determinada. Però moltes vegades ho fan cridats per una publicitat d'aquest producte financer que no informa prou, que dissimula o, fins i tot, que amaga les càrregues financeres, per tant, els costos en interessos que suposa la contractació d'un crèdit.

Aquest fet s'ha vist agreujat pel fet que de fa un temps ençà aquestes empreses han recorregut a la publicitat televisiva, en alguns casos de forma molt agressiva, per donar a conèixer el seu producte. Amb alguns agreujants: l'horari en què es passen aquests anuncis, bàsicament al matí, per tant, adreçat a un públic molt determinat que es pot veure enlluernat fàcilment per les excel·lències del producte.

I en segon lloc també, com deia abans, d'una forma agressiva, intentant comportar un consum impulsiu per part dels espectadors i per part dels consumidors, apehant de forma molt clara als sentiments de les persones i, per tant, doncs, a algunes qüestions que realment, doncs, formen part d'aquells somnis que la gent pot tenir: de viatjar, de canviar els mobles de casa seva, etcètera.

Tot això ens fa concloure que l'oportunitat de la Moció és bona, i, per tant, celebrem que s'hagi presentat. Per

tant, tots els partits d'aquesta cambra hem d'aprofitar aquesta oportunitat i aprovar uns acords potents i útils, que siguin útils, precisament, per a la gent del nostre país.

Nosaltres, arran de la presentació d'aquesta Moció, conseqüent a la interpellació realitzada en aquesta cambra, hem tingut la sensació que el Govern tripartit ha estat enxampat, podríem dir-ho així, amb el pas canviat i no s'ha adonat d'aquesta realitat, d'aquest problema, i, per tant, no tenia prevista cap actuació concreta en aquest àmbit. Ho deixava entreveure el mateix conseller Huguet en el debat de la interpellació.

Potser la novetat que suposa la irrupció d'aquestes entitats financeres de crèdit a la televisió, que de fa un any o un any i mig que es produeix d'una manera molt més intensa, ha estat, precisament, el que..., aquesta brevetat ha estat, precisament, el que no ha fet adonar el Govern d'aquesta realitat. El Govern no ha estat amatent i, per tant, nosaltres ara, des del Parlament, tenim l'oportunitat de corregir-ho entre tots els grups parlamentaris, i estic segur que així ho podrem fer.

Per això, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió votarem a favor d'aquesta Moció presentada.

Per què? Perquè la Moció insta el Govern a fer complir la legalitat d'informació al consumidor que han de seguir també aquestes empreses. Han de perseguir o s'ha de perseguir la publicitat enganyosa o que pot induir els ciutadans a l'error a l'hora de contractar un producte d'aquestes característiques.

També perquè a la Moció s'especifica que cal treballar aquesta qüestió juntament amb les organitzacions de consumidors i que cal unir esforços amb altres institucions de la resta de l'Estat, també.

Però des de Convergència i Unió presentem un afegit, una esmena a la Moció presentada, que demana el següent: «Que el Govern dugui a terme campanyes especialment a la televisió pública que fomentin el consum responsable i alertin la població de les conseqüències del consum impulsiu que fomenta la publicitat d'aquests establiments financers de crèdit.» Fixin-s'hi bé: «Campanyes d'informació que fomentin el consum responsable i que alertin la població de les conseqüències del consum impulsiu.» I diem «especialment a la televisió pública» perquè és a través del mitjà televisiu on majoritàriament es dona a conèixer aquest tipus de producte financer.

Aquesta és la nostra aportació a la Moció, i esperem trobar el suport dels grups parlamentaris.

Acabo, senyor president. L'origen de la nostra missió com a diputats, com a legisladors, és impulsar una acció de govern efectiva i útil per als ciutadans. Estic convençut que avui fem un pas en aquesta direcció i espero que acceptin, tant el Grup proponent com la resta de grups, aquest suggeriment del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per tal d'aprovar una moció completa i no una proposta, que al nostre entendre és bona però coixa.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom dels grups Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, per presentar les seves esmenes, tenen la paraula..., el diputat senyor Alfons Quera.

El Sr. Quera i Carré

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, volia fer una intervenció més curta de la que faré..., però, bé, davant de la intervenció del diputat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, volia deixar clares una sèrie de coses.

Dir, doncs, que des del Departament s'està fent la feina; per primera vegada el Departament està realitzant una campanya d'inspecció i control en entitats financeres –en el Ple passat, on es va tractar, doncs, la interpellació del senyor Ibarz, el mateix conseller ja va comunicar-ho en aquesta cambra–, campanya, doncs, que ha sigut pionera pel seu contingut i pel seu abast a tot l'Estat.

En el seu moment, en el Ple on va intervenir el conseller Huguet –i no em vull estar de dir-ho–, deia, doncs, que en tota aquesta inspecció de control i inspecció a entitats financeres, deia, en el seu moment, s'han comprovat bàsicament sis coses. En primer lloc, la documentació, contractes i condicions generals de la contractació, per evitar la inclusió de clàusules abusives. En segon lloc, deia que ja s'estava fent, s'estava comprovant el compliment de la informació que han de subministrar els caixers automàtics. En tercer lloc, la veracitat de la publicitat que emeten les entitats financeres en relació amb els productes i serveis que confereixen. I en quart lloc, els requisits generals de l'establiment, disposició de fulls de reclamació, indicació de tarifes, preus, d'horari d'obertura, etcètera. Em deixo els dos punts últims, per qüestions d'economia, perquè avui del que venim a parlar, doncs, és de la Moció presentada pel Partit Popular.

Però com a conclusió de tot plegat vull dir que entenem, ho diem i així ho creiem, que des del Departament s'està fent la feina ben feta. L'Agència Catalana de Consum, li anuncio, senyor Batalla, que actualment està valorant si les infraccions han de donar lloc a l'obertura d'expedients sancionadors.

El Departament està actuant per preservar els drets dels ciutadans. Com a dades, dir, doncs, que hi ha hagut a la vora de 1.568 consultes i s'ha aixecat acta a 89 establiments. És evident, doncs, que a través d'aquesta acció des del Govern les consultes telefòniques s'han reduït i s'han incrementat en un 40 per cent les denúncies, i això vol dir, doncs, que, entre altres coses, l'Administració és eficient, perquè així ho entén el ciutadà a l'hora de denunciar-ho.

Els conflictes, entenem, doncs, des dels grups que donem suport al Govern..., que aquest tipus de conflictes s'han de resoldre des de la prevenció i, en un segon lloc, des de la resolució. I el Departament, en aquest sentit, hi està actuant d'aquesta manera.

Pel que fa, doncs, a la Moció presentada pel senyor Ibarz, volem dir-li que hi votarem a favor, en converses anteriors que hem tingut, doncs, ara fa una estona, en el cas,

doncs, que vostès acceptessin que en lloc de posar «els mitjans informatius necessaris»..., canviar-ho per «la informació». Entenem que això fa una redacció més concreta, apunta més en el problema, i, bé, doncs, es refereix, si finalment quedés el text d'aquesta manera, més al suport de la informació..., quedaria més en la informació pròpiament dita que en el suport en la informació que vostès plantegen, doncs, en el text de la Moció en qüestió pel que fa a aquest punt.

Dir, doncs, també que hi ha un organisme, que es diu el Consell de Persones Consumidores de Catalunya, creat recentment, on, aquest organisme, entenem que compleix molts dels punts que vostè va tractar en l'anterior interpellació i que avui tracta també, doncs, concretada en via de moció.

Aquests punts fan referència bàsicament a informar i organitzar sobre mesures de control i millora en les pràctiques dels diferents agents que actuen en el marc de relacions de consum, i a assessorar, informar i servir com a òrgan consultiu de la Generalitat de Catalunya en totes aquelles qüestions relatives a la protecció de les persones consumidores i usuàries. Això actualment, doncs, aquest organisme ho està fent.

Dir, doncs, que en el passat hi havia un organisme que es deia el consell assessor de la Generalitat, que data del 1985, i, bé, doncs, ha sigut un organisme de baixa representativitat, i, bé, dir també que no s'ha reunit en els darrers vuit anys. Aquest Consell de Persones Consumidores ho farà.

Pel que fa al punt tercer de la Moció presentada pel Partit Popular, dir, doncs, que l'acceptaríem si traguessin del text la part que fa referència al Banc d'Espanya. Diem això perquè, entre altres coses, entenem que la coordinació no és possible entre els diferents organismes que representen, doncs, els consumidors i usuaris d'aquests serveis i perquè actualment, doncs, l'autonomia del Banc d'Espanya és total respecte, en principi, a l'Administració general de l'Estat.

I acabo, doncs, pel que fa a l'esmena presentada pel Grup Parlamentari de Convergència, dient que entenem que és obvi que s'han de fer campanyes informatives. Com deia abans, ja ho està fent l'organisme...

El vicepresident primer

Senyor Quera, vagi acabant...

El Sr. Quera i Carré

...sí, ja ho està fent l'organisme que abans explicava, i, bé, doncs...

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Quera. Es poden posicionar ara els partits. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Bernardo Fernández.

El Sr. Fernández Martínez

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., senyor Ibarz, permeti'm que comenci la me-

va intervenció felicitant-lo, de veritat, sincerament, per la seva interpel·lació, la seva intervenció de fa quinze dies.

Vostè va fer una bona interpel·lació, tant en la forma com en el fons. Vostè va parlar de l'endeutament de les famílies, de l'adquisició de l'habitatge, i va posar el dit a la nafra quan parlava d'altres modalitats de crèdit i tot el seu entrellat, que, per cert, i ara en parlarem una mica, no és gens fàcil.

Va fer també una descripció molt encertada del fet que quan un ciutadà, per les raons que sigui, ara no és el cas, no pot fer front als compromisos que havia adquirit amb les entitats financeres i tot el viacrucis que aquesta persona, per raons ics, ha de passar i ha de suportar.

En aquesta situació, aquest Govern ha fet, i està fent, i sens dubte farà, polítiques actives i polítiques propositives que mai –mai–, en vint-i-tres anys de govern conservador –de Govern conservador–, s'havien fet en aquest país. Això ha de quedar molt clar, perquè, si no, no ens entendrem gens. Per tant, això és així i això gairebé és inqüestionable.

És cert que estem entrant, quan parlem d'això, en un terreny –i vostè ho deia també– molt complex, amb contractes de molta lletra petita, molta lletra menuda, això és cert, i molt complicats, perquè a qui fa els contractes ja li convé, ja li va bé que siguin contractes complicats.

Però –segur que tots vostès ho saben, i a més a més el conseller l'altre dia va fer-hi referència– l'Agència Catalana de Consum, que es va crear ara fa tres mesos, més o menys, va posar en marxa una campanya que tenia com a eix central la revisió exhaustiva de les condicions generals de contractació, la comprovació del tipus d'informació que donen, per exemple, els caixers automàtics. També té..., uns dels eixos bàsics i fonamentals d'aquesta campanya és la comprovació de la veracitat de la publicitat, és a dir, que la publicitat no sigui enganyosa. Per exemple, també, que existeixin fulls de reclamació en establiments, etcètera.

És veritat –si vostè m'ho diu, segurament deu tenir raó– que això és insuficient; és cert, però és necessari. Per tant, ho hem d'entendre com un primer pas. Que no n'hi ha prou? És veritat. Però s'ha de començar a caminar, i el que està fent el Govern, el que està fent l'Agència Catalana és iniciar aquest camí –un camí, per cert, vostè ho sap també, els diputats ho saben, molt complicat.

Prova de tot això, que s'està fent una molt bona feina, són –ho deia el diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula– que s'han fet gairebé noranta actes. Alguna cosa vol dir això, eh? Això, en definitiva, el que està demostrant és l'incompliment, no diria sistemàtic, però sí en un grau molt elevat, de la normativa vigent.

I han de saber també, vostès, senyores diputades, senyors diputats, que els serveis jurídics de l'Agència Catalana de Consum estudien els continguts de les clàusules que podrien ser presumptament abusives per veure si això dóna peu a obrir posteriors expedients.

Amb tot això vull dir que es treballa i es fa la feina, i estem, senyor Ibarz en la mateixa línia. Per tant, si vostè accepta les esmenes que nosaltres hem fet a la seva Moció –per cert, una bona moció, que vostè també ha presen-

tat; el que passa, que nosaltres l'hem volgut millorar, i creiem sincerament que ho hem aconseguit–, si vostè accepta les nostres esmenes, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, gustosament, li donarem suport.

Res més, senyor president. Senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fernández. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em permetran que m'adreci a vostès des de l'escó i amb la intenció de no ser gaire reiteratiu. Ho seré una mica perquè em sembla que l'essencial ja està dit i, per tant, fem nostres les manifestacions i les paraules tant del representant d'Esquerra Republicana com del PSC.

Senyor Ibarz, em sembla que amb la interpel·lació del darrer Ple va quedar clara la creixent importància de les polítiques de protecció dels consumidors i dels usuaris. Vam poder constatar, en l'intercanvi que van tenir amb el conseller, l'empenta que l'actual Govern dóna a aquestes polítiques; i es pot fer referència, doncs, a la creació de l'Agència Catalana de Consum o a l'increment o a la major contractació d'inspectors o a la major dotació pressupostària, etcètera. Jo crec que, en tot cas, va quedar clara una certa coincidència, un cert consens en els temes de..., o en la necessitat de potenciar la protecció dels consumidors i dels usuaris en com més àmbits millor.

El senyor Batalla comentava que el Govern no fa la seva tasca. Jo, en tot cas, li diria que és una qüestió de prioritats i de disponibilitat pressupostària. El conseller en va posar només cinc exemples, i dubto que vostè donés prioritats al tema que estem tractant avui per sobre de qual-sevol dels altres, eh?: tema de l'habitatge, tema de telefonia... És a dir, s'han prioritzat unes determinades actuacions; algunes d'elles també tenen..., o afecten les entitats financeres de crèdit, i en aquest cas, davant de la interpel·lació i de la Moció d'ara, es considera que l'actual, doncs, també mereix una mica d'atenció. O sigui que prioritats i disponibilitat pressupostària.

I, en tot cas, coincidir amb les manifestacions que s'han fet abans amb relació que potser mai com ara s'està treballant el tema de la protecció d'usuaris i de consumidors.

Res més que això.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Postigo. Senyor Ibarz, pot pronunciar-se sobre les esmenes.

El Sr. Ibarz i Casadevall

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, il·lustres col·legues. A veure, jo he de manifestar la meva satisfacció en la mesura que la iniciativa que vam promoure des del meu Grup Parlamentari hagi estat capaç,

en principi, de suscitar una reacció, per part dels grups parlamentaris, de suport, perquè d'alguna manera penso que això denota que hem tocat os en un dels temes que, probablement, afecten la nostra ciutadania i que la majoria d'aquesta cambra accepta com un problema digne de la seva atenció i, per tant, que l'afrontem tots conjuntament per pal·liar-lo o solucionar-lo en la mesura del possible.

Em toca posicionar-me amb relació a les propostes d'esmena presentades i, si em permeten, jo ho faré per l'ordre invers en què han estat debatudes.

I haig de manifestar, amb relació a les que han presentat els tres grups que donen suport al Govern, que la primera d'elles, la que fa referència a l'apartat 2 de la Moció, que realment la redacció que proposen jo crec que millora substancialment el text que jo havia redactat i que, evidentment, l'acceptem, perquè crec que serà molt més entenedor el mandat que surti d'aquesta Moció.

En el segon cas, també, haig de reconèixer que és evident. És a dir, el nivell de competències de les comunitats autònomes amb relació al nivell de competència del Banc d'Espanya fa molt difícil que es puguin establir cooperacions eficients; segurament es pot tenir diàleg amb l'entitat, però difícilment es podran endegar accions conjuntes. Per tant, em sembla molt raonable la proposta que fan de supressió de la referència a la necessitat de coordinar les accions entre les comunitats autònomes i el Banc d'Espanya.

Amb relació a l'esmena que formula el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, jo he de confessar que m'encantaria poder-la assumir i que el fet d'acceptar-la no suposés trencar aquesta voluntat que s'ha explicitat per part dels grups de la cambra de recolzar-la unànimement. Per tant, jo el que demanaria al senyor Batalla, que l'ha defensat..., si fóra possible la supressió d'aquesta referència al mitjà públic de la televisió. Jo crec que ens permetria, d'una banda, al meu Grup, acceptar-la, i per part dels grups que donen suport al Govern, recolzar-la, amb la qual cosa amb aquesta petita supressió aconseguiríem una moció, probablement, que en un dia com el d'avui, en què les votacions no han sigut precisament un exemple d'unanimitat, que almenys trenquíssim aquesta dinàmica i, almenys aquesta Moció, sí que la poguéssim aprovar.

Per tant, li agrairia molt, senyor Batalla, que tingués l'amabilitat de manifestar-se en aquest sentit i ens donés la possibilitat d'incorporar aquesta esmena i, posteriorment, votar la Moció...

El vicepresident primer

Senyor Ibarz...

El Sr. Ibarz i Casadevall

...amb la seva incorporació, conjuntament.

El vicepresident primer

...se li ha acabat el temps.

El Sr. Ibarz i Casadevall

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, il·lustres col·legues.

El vicepresident primer

Jo entenc que fa vostè una proposta d'admetre les dues esmenes que s'han presentat pels tres grups i d'admetre l'esmena del Grup de Convergència i Unió si fa la supressió del mitjà públic de televisió. Té trenta segons, senyor Batalla.

El Sr. Batalla i Siscart

Gràcies, senyor president. Bé, amb la voluntat de consens que ha presidit tant la interpel·lació com la mateixa Moció, nosaltres estem disposats a acceptar aquesta transacció que ens proposen tant el Grup proponent com els partits del tripartit. I, si em permeten, fer una breu matisació en una contradicció..., en dues contradiccions.

En primer lloc, en allò a què s'ha referit el senyor Quera. Jo no li nego, senyor Quera –no el veig..., aquí–, que el Govern, l'Agència Catalana del Consum, estigui fent feina en l'àmbit dels bancs i les caixes, no li ho nego; així va explicar el conseller, i ens ho creiem. El que sí que és veritat i el que he dit és que no fa la feina o que no feia la feina amb les entitats financeres de crèdit, no? I, per tant, això és el que avui aprovem i, per tant, és bo que també es reconegui.

I, senyor Fernández, miri, el que és inqüestionable és que, gràcies a l'acció de govern de Convergència i Unió, gràcies a l'estructura que va crear Convergència i Unió...

El vicepresident primer

Senyor Batalla, això ja no em sembla tant contradicció...

El Sr. Batalla i Siscart

Ha estat una contradicció flagrant... (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Em sembla que ha disposat ja del temps que tenia.

Gràcies, senyor Batalla.

El Sr. Batalla i Siscart

Bé, gràcies.

(*Pausa llarga. El president es reincorpora al seu lloc.*)

El president

Posarem a votació la Moció en el termes que ja s'han expressat.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat aprovada per la unanimitat dels presents: 111 vots a favor.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el programa Xarxa Natura 2000 (tram. 302-00108/07)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre el programa Xarxa Natura 2000. Presentada pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula, per a la seva exposició, l'honorable senyor Ramon Espadaler.

(Pausa.)

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, conscient de l'hora que és, però també de la importància del tema, permetin-me que comenci refrescant una mica la memòria del que va ser la interpellació substanciada en el Ple just anterior amb el conseller de Medi Ambient amb relació a la Xarxa Natura 2000. No cal que els recordi què és la Xarxa Natura 2000: és la xarxa de natura d'abast europeu, que té una transcendència important per al territori en tant que, doncs, afecta..., protegeix i també n'afecta i condiciona els usos futurs.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.*)

És evident, i em sembla que avui ho és més que mai, que aquesta Xarxa, que la proposta que ha fet el conseller Milà amb relació a la Xarxa Natura 2000 ha generat bastant tranquil·litat en el territori. Ho dèiem nosaltres, ho deien els seus col·legues de govern de Política Territorial i d'Agricultura, ho deien els sindicats agraris sense excepció, ho deien els regants, ho deien els pagesos, ho deien els alcaldes, ho deien els consells comarcals... És a dir, ho deia tothom menys el conseller Nadal.

Avui tenim una esmena, sobre la qual ja ens pronunciarem en la segona part, a l'hora de fer el posicionament, que ens ve a confirmar que alguna raó devíem tenir quan se'ns fa des del tripartit una esmena més llarga, més extensa; val a dir que diem gairebé el mateix –però hi ha un punt en què hi ha una discrepància important–, se'ns ve a dir el mateix, gairebé, d'una manera més extensa, dient que s'ha d'anar al territori, que s'ha d'explicar, que s'ha de planificar, que s'hi ha de posar llum, que s'ha de clarificar el procés, que s'ha de tranquil·litzar la gent, que s'ha de donar informació... Ara, allò que dèiem nosaltres i que el conseller Milà va ser com un frontó, que no ho va voler admetre, ens ho diu el tripartit.

I valorem aquest pas endavant, i ho dic molt sincerament, perquè hi han hagut esforços, i al llarg d'avui, doncs, hem parlat, i molt, i això és bo. Però encara ens separa algun punt.

I en aquest sentit jo voldria reiterar, doncs, la proposta que hem fet. Que dèiem nosaltres en la nostra esmena? Doncs, dèiem bàsicament tres, quatre coses molt senzilles. Els les recordo. En la primera, demanàvem la retirada d'aquesta proposta; és a dir, «retirem-ho i tornem a començar», dèiem això. I aquest tornar a començar, què volia dir, a parer nostre? Doncs, volia dir, bàsicament, que els departaments d'Agricultura i Medi Ambient anessin a les comarques i expliquessin què és; en això estem d'acord, en l'esmena que ens presenten, doncs, els grups que donen suport al Govern. Que, a més a més d'anar a explicar, diguéssim quines servituds té, quins avan-

tatges i quins ajuts hi han. I bàsicament dèiem una tercera cosa: que la Xarxa entrés en vigor en el mateix moment..., en el mateix moment que entrés en vigor la Xarxa, hi entressin també els ajuts compensatoris per a aquells territoris que hi són incorporats i que, per tant, tenen una minva. Dèiem en essència això.

I tenim davant una esmena –sobre la qual, hi insisteixo, ja afinarem després el nostre posicionament– en què en essència venim a coincidir, llevat del primer punt, que és el de retirar. I nosaltres tenim voluntat de consensuar aquest tema, perquè ens preocupa. I el que oferim, i ho oferim ara des d'aquí la tribuna, i ho hem fet aquesta tarda al llarg de moltes i moltes converses amb els diputats que ara prendran la paraula..., ens fem enrere en benefici del territori, en benefici de les persones, en benefici dels regants, dels pagesos, de la gent de Lleida particularment. No en demanem la retirada, en demanem la suspensió –en demanem la suspensió. Fins quan? Fins que –i ens ho diu la mateixa esmena del tripartit– el darrer dels estudis –i entenem que aquesta esmena del tripartit està consensuada amb el Govern–, fins que el darrer dels estudis estigui aprovat, que això serà al novembre. I, per tant, demanem, conseller, no la retiri. D'acord. Fem un pas endavant, fem un esforç, tots plegats. Sóc conscient que vostès, diputats dels grups que donen suport al Govern, l'han fet, aquest pas; nosaltres també l'hem fet. Reconeguin-ho. I busquem aquesta síntesi, que entenc que és possible, o hauria de ser possible, en benefici del territori. Congelem el tràmit d'informació pública fins que tinguem el darrer dels estudis. I conegut el darrer dels estudis, amb coneixements certs... I aprofitem tot aquest temps que tenim per fer allò que diuen vostès, que dèiem nosaltres amb altres paraules, i que ho acceptariem en la literalitat que ho diuen vostès, perquè sabem que és molt complex que es posin d'acord. I sabem que hi ha hagut un esforç de negociació entre els tres partits que donen suport al Govern, perquè hi han sensibilitats veritablement diferents, i amb això no descobreixo res de nou. Doncs, fem, en aquest procés de congelació, que és la proposta que els faríem..., fem, en aquest procés, fem, senzillament, doncs, allò que vostès ja es comprometrien a fer amb la seva esmena en el supòsit que nosaltres l'acceptéssim.

Aquesta és la proposta que els volem fer perquè volem desangoixar els alcaldes, els regants, els pagesos, la gent dels sindicats agraris, els presidents dels consells comarcals, tota la gent de la demarcació de Lleida que està realment angoixada.

Ara ja no som nosaltres sols qui ho diem; ara vostès, permetin-me l'expressió, ja s'han retratat: l'esmena és el reconeixement més explícit per part dels tres grups que donen suport al Govern que alguna cosa no s'ha fet bé, que cal anar al territori a explicar-ho, que cal donar més informació, que cal posar-hi més llum.

Els demanem: facin un esforç més; nosaltres també el fem, no demanem la retirada sinó que demanem només que es congeli fins que coneguem el darrer dels estudis, una cosa...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

...tan senzilla com aquesta.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Correspon ara intervenir als grups que han presentat esmenes. Concretament, hi ha una esmena conjunta dels grups Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Té la paraula el senyor Joaquim Llena per a la seva exposició i defensa.

El Sr. Llena i Cortina

Gràcies, molt honorable president del Parlament. Senyores i senyors diputats, entenem i compartim, com així ho reflecteix la nostra esmena, senyor Espadaler, el neguit que ha generat la proposta de Xarxa Natura 2000 al territori, i no des d'ara sinó des de fa anys, malauradament, i sé que això a vostè li consta.

Què és el que ens preocupa? Ens preocupa que hi hagi la necessària i imprescindible compatibilitat entre la protecció dels hàbitats proposats a la Xarxa Natura 2000 i les necessitats reals de desenvolupament econòmic i social d'uns territoris no massa ben tractats històricament, i quan dic «històricament» també em refereixo als últims anys.

Volem, i així ho fem constar, un procés actiu de participació i d'informació on tothom sàpiga del que estem parlant –els ens locals, els pagesos, les organitzacions professionals i tots els interessats–, que cadascun d'ells conegui de què estem parlant, quines són les limitacions, quines són les repercussions econòmiques i també quins són els beneficis, quina és la possibilitat que en aquestes zones es puguin desenvolupar altres activitats, agrícoles o no, com per exemple que es pugui desenvolupar un reg de suport, que especifiquem on es pot fer.

Volem saber i ens agradaria saber, i així ho fem constar, quines són les repercussions sobre grans projectes d'abast territorial important, com poden ser el Segarra - Garrigues o l'aeroport de Lleida, i, en definitiva, volem que la Xarxa Natura 2000 sigui un instrument més de planificació i que es pugui emmarcar dins dels esperats, però finalment en fase de redacció, plans territorials parcials.

Volem que no hi hagin afectacions excessives, que, seguint el que diu la mateixa directiva comunitària, quan hi siguin, si hi han de ser per la qualitat o per el tipus d'hàbitat que sigui imprescindible preservar, que hi hagin unes compensacions afegides, complementàries, a les mesures de què ja hem parlat. Tot aquest esperit, queda, jo penso, que escrupolosament recollit i reflectit en la nostra esmena.

Senyor Espadaler, vostè ens parla de «congelar». Vostè sap que congelar certs productes..., s'acaben passant. I en el tema de la Xarxa Natura 2000 se'ns fa molt estrany veure com dos exconsellers de Medi Ambient signen una moció en què es demana que s'aturi la proposta catalana de Xarxa Natura 2000. (*Veus de fons.*)

Sap de quin any són les directives de què estem parlant, senyor Espadaler... (*més veus de fons*), i senyor Puig, vostè també? Ho sap, no? De l'any 79 la d'aus; de l'any 92 la de la Xarxa Natura 2000. Sap quan havíem d'haver fet els deures? El juny del 2004: més de dotze anys per fer la feina.

I vol que li recordi el que van fer els anteriors governs i sobretot com ho fan fer? Es van limitar a prendre acords de govern –acords de govern– per decidir quines zones serien o no ZEPA, i un bon dia alguns alcaldes del Pirineu ens vam despertar amb el nostre terme gairebé al cent per cent inclòs a la Xarxa Natura 2000. Ni informació pública (*veus de fons*), ni privada (*més veus de fons*), ni tràmit d'audiència, ni estudis tècnics, ni res de res. Quin morro!

Hauria de ser..., hauria de sentir una mica de vergonya, senyor Espadaler, en demanar que s'expliqui a la ciutadania què és la Xarxa Natura 2000, que, evidentment, ho hem de fer i que, gràcies a la feina no feta per vostès, no ens queda més remei que fer-ho. No és un caprici de l'actual Govern, i vostès ho saben; els interessa fer demagògia, els interessa jugar amb el tema, però vostès saben que no ho podem ajornar eternament, ho hem de fer i el que els proposem és que ho fem bé.

Jo li agraeixo, senyor Espadaler, que em faci tant cas. Em va citar en cinc ocasions en la seva interpellació. Preferiria que ho hagués fet quan era conseller o fins i tot ara acceptant les nostres esmenes. No és un retret de com ens va tractar quan era conseller. Sempre li he reconegut, privadament i públicament, la seva manera cordial, amable i respectuosa amb els alcaldes i la gent del territori, cosa que no era gens habitual a la conselleria que vostè va encapçalar. Vam viure un conseller..., o vam passar d'un conseller que no vam, gairebé, ni conèixer, que ens va posar la meitat del Pirineu a la Xarxa sense dir-nos res, a un altre que practicava l'autisme selectiu en funció de la procedència, després va arribar vostè, que almenys ens va escoltar, i ara el conseller Milà té la voluntat d'escoltar, ha rectificat en el que ha calgut, i té la voluntat de fer cas dels territoris i de fer els deures que vostès amb massa anys no han sabut fer.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

(*Forta remor de veus.*)

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Correspon ara fixar posició als grups que no han presentat esmenes... (*Pausa.*) El senyor Puig demana la paraula...

El Sr. Puig i Godes

És per suposades al·lusions, senyor president.

(*Forta remor de veus.*)

El vicepresident segon

Trenta... (*Persisteix la remor de veus.*) Senyors diputats, si us plau! El senyor Puig té trenta segons...

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. No, és perquè, en la cadència que ha manifestat el diputat, intueixo que el suposat «autista selectiu» dec ser jo. Bé, en tot cas, lamento, durant la meua etapa de conseller, haver estat lleugerament, doncs, afectat per aquesta patologia, però, sincerament, prefereixo haver estat lleugerament autista selectiu que sectari permanent com altres polítics en aquesta cambra estan efectuant.

Gràcies.

(*Remor de veus.*)

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Correspon... (*El Sr. Llena i Cortina demana per parlar.*) El senyor Llena..., té trenta segons també.

El Sr. Llena i Cortina

Per al·lusions clares, senyor president. He volgut ser subtil i fi per dir-li que vostè va actuar d'una manera rabiosament sectària.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Bé, passariem, per tant, a la intervenció dels grups parlamentaris que no han presentat esmenes. Poden fixar posició. Correspon al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana fixar posició, si ho creu convenient. El Grup d'Esquerra Republicana creu convenient fixar posició? (*Pausa.*) Doncs, té la paraula el diputat senyor Mòdol per fer-ho.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el tema que avui tractem aquí, la Moció i les esmenes que han presentat, en aquest cas, els tres grups que donen suport al Govern, té tanta importància..., a la interpellació del senyor Espadaler li reconeixem tanta importància que en el que no podem caure és en aquest ús, a vegades irresponsable, que fem de l'esgrima política de baixa volada.

Nosaltres ho reconeixem. Aprofitem l'oportunitat de la Moció presentada pel senyor Espadaler per reequilibrar..., aprofitem l'oportunitat per reequilibrar, amb les esmenes que hem presentat..., la posició dels grups que donen suport al Govern i de la mateixa conselleria de Medi Ambient, a la qual s'ha permès clarificar posició.

El debat obert al territori és tan important que tots plegats hauríem de contribuir al fet que es pogués realitzar amb la serenitat i la tranquil·litat que fa al cas. No podem anar atiant, uns i altres, en funció de la nostra posició i en funció de determinada càrrega d'oportunitat polític, les baixes passions que nien en totes els espècimens –aquí ningú se'n salva– de la condició humana.

El senyor Espadaler va presentar una moció. Nosaltres, d'acord, lògicament, amb el Govern, hem presentat unes esmenes a aquesta Moció. Es recull, en les nostres esmenes, tot el principi filosòfic de la Moció que presentava el senyor Espadaler. I això li ho reconeixem.

Nosaltres ho hem, fins i tot, augmentat una mica, ho hem concretat una mica més, perquè hem volgut que el Govern, d'una forma clara, clarifiqués posició.

Les esmenes que presentem els tres grups que donem suport al Govern especifiquen d'una forma molt directa que fins el 30 de juny el procés queda obert, que l'audiència pública que aquest Govern sí que ha obert i que l'anterior no va obrir... Perquè aquí ens podríem passar tota l'estona dient-nos allò d'«i tu més», «tu ho has fet malament i tu encara més».

Jo sóc fill de pagesos. La meua família va rebre la comunicació firmada pel conseller en cap de l'últim Govern de Convergència i Unió i el conseller d'Agricultura poc abans de les eleccions del 2003... (*remor de veus*), on se'ns felicitava perquè ens incorporàvem al futur reg del Segarra - Garrigues. Sense rebre cap comunicació posterior, dos o tres mesos després la meua família va saber que el territori que teòricament havíem de regar quedava incorporat a una zona ZEPA, i no hi vam poder presentar alegacions de cap mena perquè no hi va haver exposició pública. Aquest Govern ha fet exposició pública, i aquí ha complert les seves responsabilitats.

Sabíem que necessitaven més temps, i amb les esmenes que presentem aquest temps s'aconsegueix; no solament s'aconsegueix, sinó que permet, l'esmena, tancar la part de Xarxa Natura 2000, que ens obliga la Unió Europea a tirar endavant..., aquella part en què estiguem d'acord, la podem tancar el juny del 2005. I allà on no estiguem d'acord –i probablement a les terres de Lleida tindrem encara el procés perfectament obert, perquè difícilment aconseguirem que els que ara són considerats afectats siguin els principals defensors dels valors positius que el projecte Xarxa Natura 2000 té..., que en siguin els principals defensors, com deia, els afectats d'avui en dia– no ho aconseguirem si no fem les coses tots plegats ben fetes.

Es tracta de fer-les ben fetes. I per això, un cop acabat el primer període, la mateixa conselleria s'ha compromès a obrir un segon període. I aquí, probablement, moltes coses que afecten Lleida estaran encara obertes per poder continuar el procés de discussió.

Les esmenes que presentàvem eren suficientment concretes per possibilitar un acord, entenem, i en aquest sentit nosaltres hem mogut posició en benefici del territori.

Demanařiem al senyor Espadaler i al Grup de Convergència i Unió que reconsiderés la seua posició i acceptés les esmenes dels grups que donen suport al Govern.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Correspon ara la intervenció al Grup Parlamentari Popular. Per tal de fer-la, té la paraula la il·lustre diputada senyora Eva Garcia.

La Sra. Garcia i Rodríguez

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, vagi per endavant el nostre vot favorable a aquesta Moció que presenta el Grup de Convergència i Unió, per

dos motius, bàsicament. Primer, per convicció, i segon, també, per sentit comú.

I dic «sentit comú» perquè el que no es pot fer, el que no pot fer un govern, és presentar una proposta sense ni tan sols haver parlat amb els afectats. I, mirin, quan es produeix un rebuig tan generalitzat per part dels sectors implicats és que alguna cosa està passant, alguna cosa no s'està fent bé.

I el que més preocupa és que en el document que ens han lliurat avui mateix vostès presumeixen d'haver fet un procés participatiu per assolir un consens i presentar aquesta proposta d'ampliació de la Xarxa Natura 2000. I diuen, vostès, que han parlat amb els agents locals, amb organitzacions agràries, amb científics, organitzacions conservacionistes, I, és clar, si després d'haver presumptament parlat amb tots ells, resulta que tots es manifesten contraris, doncs, alguna cosa falla, perquè o s'ha parlat amb ells però no se'ls ha escoltat o és que no s'ha parlat amb ells. Perquè, sinó, on és el consens?, on és el diàleg? I de què va servir parlar amb ells?, si és que ho varen fer.

Però, entrant en el contingut de la proposta que vostès presenten, i si fem un repàs dels països de l'entorn, veiem que el que vostès proposen en aquesta ampliació és, senzillament, una aberració. Perquè França, per exemple, incorpora un 8,7 per cent del seu territori a la xarxa; Anglaterra, el 12 per cent, i Alemanya, un 13 per cent. I vostès proposen que Lleida hi destini el 27 per cent, o sigui, el doble que Anglaterra i Alemanya i el triple que França. I evidentment la reacció, o, millor dit, la indignació, no s'ha fet esperar per part dels sindicats agraris, dels regants, dels ajuntaments implicats, dels consells comarcals i de tots els partits de la província de Lleida, excepte del partit a què pertany el conseller de Medi Ambient.

Val a dir que fins i tot els consellers Siurana i Nadal s'han mostrat públicament rotundament contraris a aquesta ampliació. I això crec que és una mostra més de la cohesió i de la coherència en el si del tripartit. Però, a més, mirin, delimitar aquestes zones d'especial protecció per a les aus, aquestes ZEPA, sense informar les persones afectades sobre les conseqüències en la seva activitat professional, crec sincerament que és un greu error i una greu irresponsabilitat.

I, mirin, nosaltres, aquest Grup ja estem d'acord que existeixin espais protegits per a la fauna i la flora, però crec que vostès el problema que tenen és que inverteixen l'ordre de les prioritats. Primer cal preservar els drets als agricultors, dels nostres agricultors, i segon, la protecció dels ocells, i crec que és aquest l'ordre correcte i no el contrari, no el que vostès han aplicat. Perquè, a més, el primer beneficiat en unes terres de regadiu és el nostre país i la nostra economia —empreses de serveis, subministraments de transformació, en definitiva, llocs de treball.

És per aquests motius pels quals creiem que el Departament de Medi Ambient s'hauria de replantejar aquesta ampliació, si més no d'entrada aturar-la i assegurar, o tornar-se a assegurar, si és que ho han fet, amb tots els implicats per explicar en què consisteix, com perjudica i a qui i com beneficia la incorporació a la xarxa.

Els pagesos afectats han de conèixer les repercussions de l'ampliació. Sense aquesta informació sobre els possibles riscos no té sentit obrir aquest termini que vostès han obert de dos mesos per presentar alegacions a les delimitacions geogràfiques proposades per Medi Ambient.

Per tot això votarem a favor de la Moció.

Gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Correspon ara fixar posició al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font. (*Remor de veus.*) Senyors diputats, té la paraula l'il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Avui venint pensava: «Si fos al lloc del senyor Espadaler em moriria de vergonya», i ho dic així clarament... (*remor de veus*), perquè seria incapaç... (*remor de veus*) —senyor president...—, seria incapaç de sortir aquí a qüestionar la feina d'aquest Govern en relació amb la Xarxa Natura 2000 sabent que quan jo era conseller —en aquest cas, el senyor Espadaler—, doncs, no vaig fer els deures durant tot el període que vaig estar de conseller i que els que m'havien precedit tampoc perquè ja s'ha dit abans que portàvem deu o dotze anys sense fer la feina feta.

Vostè no va fer els deures ni es va presentar a examen i, com a conseqüència d'això, Europa ha obert dos procediments contra el nostre país per no complir els compromisos de disposar d'una xarxa òptima d'espais de protecció i per aplicar insuficientment la Directiva d'aus en l'àmbit del Projecte de regadiu Segarra - Garrigues.

Senyor Espadaler, el conseller Milà ens ha passat les cartes i, per tant, pot entendre perfectament que són unes cartes que van molt seriosament i que estan amenaçant que s'aturaran les inversions que estan previstes aquí a l'Estat espanyol.

Per tant, ho torno a repetir, crec que és una qüestió que gairebé fa caure la cara de vergonya. A nosaltres no ens sap greu fer els deures que vostès van deixar per fer, al contrari, creiem que estem davant d'una oportunitat magnífica per fer compatible el manteniment o la millora de la qualitat ambiental amb la qualitat de vida i guanyar-se la vida.

Senyora Pajares, és compatible guanyar-se la vida i preservar els ocells. No hem de fer sempre aquesta confrontació de si conserves els ocells i la biodiversitat vol dir que no et podràs guanyar la vida.

Ens sorprèn, entre altres coses, que Convergència i Unió en la Moció insti el Govern a informar sobre què és la Xarxa Natura 2000, quan ells no ho havien fet i quan, a més a més, el que estan fent en aquests moments és desinformar. El senyor Espadaler deia que la proposta del conseller Milà crea indecisió. El que crea indecisió és el que estan sembrant vostès en el territori quan diuen que estar en una ZEPA vol dir que hi estarà exclosa, l'activitat humana, per exemple. On s'ha vist això? Qui ho ha dit? On ho han vist escrit? I des de Convergència i Unió s'està dient. Estan vostès confonent el personal.

Com també confonen el personal, tant des de Convergència i Unió, com des del Grup Popular, quan fan comparatives sobre els percentatges de territori que està protegit als diversos països. Si aquí tenim un percentatge diferent és perquè tenim uns hàbitats més diversos. Hi han països a Europa que potser tenen un paisatge molt bucòlic però no tenen diversitat de paisatges. Si tu tens tots els mateixos tipus d'hàbitat i en preserves una part, però nosaltres tenim una gran riquesa d'una cosa que n'hauríem d'estar contents i vostès ho consideren un gran mal, Europa busca l'estratègia de preservar uns hàbitats determinats que resulta que nosaltres tenim la sort que hi han pocs llocs a Europa on hi ha els hàbitats que tenim nosaltres, i llavors, d'agafar de mica en mica, acabem tenint un percentatge superior al que puguin tenir França o que puguin tenir Alemanya, que tenen uns espais envejables però repetitius.

Per tant, no confonguin la gent, al contrari, vostès el que han de fer és anar-los dient que han d'estar orgullosos del medi ambient que tenim i que l'han de voler protegir. No serveix de res que des del Govern estiguin fent la feina d'informar, que ja es feia abans de la Moció, evidentment, per això en la nostra esmena posem: «Continuar la feina d'informar». Ja podem anar informant el territori si després vostès van darrere explicant les coses que expliquen, com, per exemple, que si els toca una ZEPA hauran d'estar condemnats a la pobresa tota la vida. Home, ja n'hi ha prou, de jugar amb aquestes falsedats!

El senyor Espadaler parlava que s'havia de congelar el procés. Nosaltres no volem congelar res, el que volem és fer els deures ben fets i poder anar a Europa amb la cara ben alta a dir que ja tenim una proposta. En aquests moments, Déu n'hi do els acords a què s'ha arribat en la major part del territori. És cert que hi ha alguns punts que no s'han acabat de tancar, però, majoritàriament..., i si no, mirin la resta de diputats de la resta del país, que no són de determinades zones de Lleida, a veure si els diran que tenen conflictes amb un límit o un altre, d'una zona de la Xarxa Natura 2000. Per tant, a nosaltres ens sembla que el que ha fet aquí avui Convergència i Unió és seguir mantenint aquesta confrontació i aquesta crispació que, malauradament, es dona en algunes zones del territori.

Nosaltres preteníem amb les nostres esmenes intentar arribar a uns acords per pacificar la situació. Ens sembla que eren unes esmenes del més raonables, que recollien els principals àmbits que vostès pretenien treballar. Està clar que si no han acceptat les nostres esmenes és perquè el que els interessa és continuar aprofitant-se d'una forma partidària, partidista, i que no els importa gens ni mica que a Catalunya hi hagin uns espais d'interès natural, en aquest cas, que siguin per especial protecció de les aus o per protecció dels hàbitats que puguem tenir en el futur preservats i en unes bones condicions, i que la gent que hi viu s'hi guanyi la vida, perquè com ja s'ha dit de tort i de través hi haurà compensacions.

Res més i moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Correspon, ara, pronunciar-se sobre les esmenes a l'honorable diputat senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Gràcies, senyor president. Tres minuts no donen per gaire, per tant, moltes de les coses em disculparan que no les contesti. Però, senyora Bet Font, deixi'm començar una mica pel final, a mi no em fa cap vergonya defensar els pagesos d'aquest país –cap vergonya–, primera.

Segona reflexió, jo també comparteixo la idea que és possible preservar els ocells i guanyar-se la vida. El problema és que vostès volen que uns es guanyin la vida i els altres preservin els ocells i els portin a la misèria. Aquest és el problema.

I tercera cosa... (*remor de veus*), tercera cosa, senyora Bet Font... (*remor de veus*) –perdonin...–, tercera cosa que em sembla també prou important, no diguin que els anem al darrere encenent el territori, fent no sé què, perquè el problema és que vostès no han anat al davant explicant què era la Xarxa Natura 2000. Vostès no han tingut el detall, la decència o no han complert amb la seva obligació, d'anar a les comarques i explicar què és. I, si no, per què carai –perdonin l'expressió– firmen aquesta Moció que reclama el Govern?

El vicepresident segon

Ara caldria, senyor diputat, que es posicionés sobre les esmenes.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Em posicionaré sobre les esmenes. No les podem acceptar perquè entenem que hem fet un gest molt important, hem renunciat a demanar la retirada i hem demanat només la congelació del procés, i hem intuït –i això ens ha permès visualitzar els dos problemes de fons que hi han i que tornen a emergir– un problema, i l'he vist aquesta tarda amb una claredat meridiana, i és que vostès han tingut tant desgast entre vostès mateixos a negociar, que es van passar el dia tancats a la conselleria ahir i, perdonin que ho rebel·li, però... –en qualsevol cas, per telèfon–, han tingut tant desgast a posar-se d'acord entre vostès que ja no són capaços de fer un pas més negociant amb qui ho han de fer –vostès són els que donen suport al Govern–, als grups de l'oposició, en aquest cas, que fem una proposta constructiva.

I aquest és un problema que ens preocupa, i és un problema estructural i de fons d'aquest Govern, i això els fa absolutament ineficients. Ja no podem negociar amb vostès, perquè va ser tan complex posar-se d'acord sobre això que ja no poden fer ni un pas més perquè se'ls desmunta aquest equilibri.

I el segon gran problema de profunditat, tan o més greu que aquest, es torna a posar en evidència: No hi ha model de país i, el que és més greu, no hi ha possibilitat que en tinguin un, perquè el seu model, que el respecto molt i no el comparteixo gens, no té gaire res a veure amb el que defensen els seus companys d'Iniciativa i d'Esquerra Republicana.

I aquesta vegada ha tornat a passar el mateix que a Bracons –això és Bracons dos, sí–, el que passa és que amb una diferència –no s'equivoquin, amb una diferència–,

que aquesta partida l'ha guanyat el conseller Milà i l'ha perdut el territori, l'han perdut els pagesos de Lleida.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat.

Passariem, per tant, a cridar a votació.

(Pausa llarga.)

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Posem, doncs, a votació aquesta Moció.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 43 vots a favor i 64 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'espai radio-televisiu (tram. 302-00109/07)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre l'espai radiotelevisiu. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per a la seva defensa, l'il·lustre senyor Oriol Pujol. (*Remor de veus.*) Senyores diputades, senyors diputats, seria qüestió...

El Sr. Pujol i Ferrusola

Senyor president... Senyores i senyors diputats, és tard i intentarem alleugerir. Em pertoca, en nom de Convergència i Unió, presentar i defensar la Moció subsegüent a la interpellació feta en relació amb l'espai radioelèctric. I vam constatar, en tot cas, en la interpellació al conseller primer... –i potser no caldria repassar exhaustivament totes les coincidències, però sí que, bé, ferne un breu esbós–, es va definir l'existència d'un bon to, o de voluntat d'entesa, o de senzillament potser, per entendre'ns, poder trobar un pacte, no?

Més que tot això, jo crec que el que es va poder evidenciar clarament en la interpellació al conseller primer són coincidències que, esbossades molt ràpidament, per no fer-nos feixucs, per l'hora que és, són coincidències que afecten com a mínim quatre punts molt clars: una coincidència al voltant d'accelerar la digitalització; una segona coincidència a aprofitar que aquest procés consolidi encara més el marc comunicacional català; una tercera coincidència a no deixar passar l'oportunitat de contribuir a dissenyar un paisatge audiovisual no configurat només des de Madrid, sinó també des de Catalunya, i a més a més amb total respecte i reconeixement al fet plurinacional i plurilingüístic de l'Estat, i –resumint-ho molt– una quarta coincidència, crec, clarament, a no afluixar, no cedir i no perdre pistonada en el fons en allò que vam definir comunament respecte al que és el motor d'aquest marc comunicacional català que és la primera i la més gran empresa de comunicació de Catalunya, que és la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Francament, de coincidències, creiem que n'hi van haver i que hi són, coincidències. I és al voltant d'aquestes

coincidències que presentem una moció que, fonamentalment, està estructurada al voltant de sis punts. Aprofitaré si puc, també, per pronunciar-me al voltant de les esmenes que presenten els diferents grups de la cambra i que resumidament vénen a dir... Escolti'm, hi ha un primer punt que diu: «Impulsem la TDT, impulsem la televisió digital terrestre».

Hi ha un segon punt en el qual ja aviso que acceptem íntegrament l'esmena de republicans, socialistes i Iniciativa, perquè creiem que enforteix el concepte al voltant que la Generalitat participi en tot allò que afecta l'àmbit territorial propi i la participació en la planificació de l'Estat.

Hi ha un tercer punt que té a veure amb allò que dèiem del motor, que és que aquesta primera empresa de comunicació de Catalunya, la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, es doti d'infraestructura digital suficient i pugui, com a mínim, passar d'un a dos múltiples.

I hi ha un quart punt en aquesta Moció que consisteix a poder participar conjuntament amb l'Estat en aquella transició de l'analògic cap al digital; que vam coincidir també, en aquest cas amb el conseller primer, amb relació que aquells quatre punts foscos, per exemple, que hi han, comarcament parlant, a Catalunya es puguin resoldre –el Priorat, la Terra Alta, la Ribera i la Selva–, i també que allò que a Catalunya –el conseller primer com a mínim, i Convergència i Unió també, segur– volem –i crec que tota la cambra–, doncs, que l'apagada analògica a Catalunya es produeixi de forma més accelerada i anticipadament a la resta de l'Estat, pugui ser també una realitat en tots aquells que tenen un règim concesional que afecta tot l'Estat. Això és, per entendre'ns, el que suposaria el quart punt de la Moció que suggerim i que sotmetem a votació.

Hi hauria un cinquè punt que coincideix també i en què acceptem íntegrament l'esmena que ens suggereixen republicans, socialistes i Iniciativa, amb relació a empenyer una negociació perquè la televisió digital terrestre i tot el procés que s'ha de desenvolupar siguin absolutament coherents amb el caràcter plurilingüístic i plurinacional de l'Estat.

I un sisè punt que té a veure, bé, amb allò que jo mateix ja vaig manifestar –i el conseller primer, en aquest cas, jo crec ens donava la raó, a Convergència i Unió–, que és que la Llei del 1988 no va ser una bona llei per al marc comunicacional català, la Llei espanyola de televisions privades del 88 no va ser una bona llei. I, per tant, en aquest sisè punt el que demanem és..., constatem que noves televisions analògiques en obert no afecten positivament el marc comunicacional català. No podrem, ara per ara, canviar la Llei del 88, però sí que evidenciem aquí que noves televisions en obert empitjorarien encara més el marc comunicacional català, tant a nivell nacional com local.

Sabem que en aquest punt hi han negociacions obertes, que hi han esmenes en el procés de Madrid, etcètera, però creiem que això enfortiria el compromís en la defensa d'aquest marc comunicacional català, el compromís d'aquesta cambra.

Resumidament, això és la Moció que nosaltres plantejem. Efectivament, hi ha una altra esmena, una darre-

ra esmena, que jo proposo i suggereixo en aquest cas als proposants, que són Esquerra Republicana, el Partit Socialista i Iniciativa, que tinguin a bé, si no els sap greu, transformar-la d'esmena de modificació a esmena d'addició, concretament l'esmena número 3 que ells ens presenten. Amb això jo crec que donaria resposta al que és la Moció, al que són les esmenes d'una part de la cambra.

I amb relació a l'esmena pràcticament a la totalitat..., no pràcticament: a la totalitat, que suggereix el Partit Popular, dir-los que detalladament –detalladament–, si analitzen els vuit punts de l'esmena que ens suggereixen, hi ha un altíssim nivell de coincidència en els sis, si s'hi avenen la resta de grups de la cambra...

El president

Il·lustre diputat...

El Sr. Pujol i Ferrusola

...set punts, que la Moció planteja. Per tant, els suggerim que en detall –en detall– puguin vostès mostrar-se favorables a la Moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes, en primer lloc i en nom del Grup Parlamentari Popular, el senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, estem d'acord amb les darreres paraules del proponent de la Moció respecte que entre l'esmena que ha presentat el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i la Moció hi ha un alt nivell de coincidència. Però hi hem trobat a faltar dues coses, en aquesta Moció, vist com va anar la interpellació del darrer Ple.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Una primera –que a més a més ens estranya, en tractar-se del senyor Oriol Pujol, precisament– és que la Moció que presenta en aquesta sessió és una moció, al nostre entendre, poc ambiciosa. Poc ambiciosa perquè els compromisos que va expressar el Govern anaven fins i tot més enllà de les coses que es plantegen en aquesta Moció, i, per tant, perfectament, en aquesta Moció, hi podrien tenir cabuda altres aspectes que finalment no hi han quedat recollits, al nostre entendre.

Però també té una segona característica, una segona característica que creiem que es va posar de manifest també durant la interpellació. I faré referència simplement al títol de la Moció, al títol de la interpellació, que és sobre l'espai radiotelevisiu, i avui vostè aquí en el faristol ha fet referència a l'espai radioelèctric, que són dues absolutament diferents. Perquè, parlant de l'espai radiotelevisiu, el que sí que creiem que desprèn aquesta Moció és una visió –si m'ho permet, i amb tot el respecte– estreta, tecnològicament parlant, de les possibilitats de la ràdio i televisió i de les noves tecnologies que avui en

dia ens estan apressant, en el sentit que l'espectre radioelèctric, l'espai radioelèctric no és l'únic canal a través del qual els ciutadans i ciutadanes poden gaudir de diferents programes de televisió.

I, això, ho diem perquè tant la interpellació com la mateixa Moció fan referència en força ocasions a la necessitat de la garantia del plurilingüisme, que hi estem absolutament d'acord, a la necessitat de garantir el marc comunicacional català, que també hi hem d'estar d'acord, necessàriament, però creiem que precisament, tal com es reflecteix, no hi ha un perill per al marc comunicacional català, perquè, de fet, el perill per al marc comunicacional català, el perill per al plurilingüisme de les televisions no està només en l'espectre radioelèctric, sinó que està precisament en tots els altres mitjans tecnològics que permeten que els ciutadans i ciutadanes tinguin televisió a casa seva, i, per exemple, ningú s'ha plantejat –i esperem i desitgem que no succeeixi– prohibir la recepció via satèl·lit de televisió, perquè això també perjudica l'espai comunicacional català.

Per tant, no podem veure només riscos en les noves tecnologies que ens permeten visualitzar noves cadenes, noves emissores de ràdio i televisió, sinó que el que hi hem de veure són oportunitats per poder participar d'aquests nous espais i oportunitats per poder fer que el català tingui una presència més important en l'espai radiotelevisiu.

Respecte de l'esmena que hem presentat, que, efectivament, per la seva redacció fa la impressió d'una esmena a la totalitat, efectivament, hi han molts aspectes de coincidència, però amb alguns matisos importants.

Respecte al punt primer de la Moció, sobre l'impuls de la televisió digital terrestre i sobre el foment del plurilingüisme, hi estem d'acord; només que es passa per alt en la Moció l'aspecte que jo li comunicava, que jo li comentava ara fa un moment, de les noves oportunitats que ofereix aquesta tecnologia, especialment en el marc de la societat de la informació, es passa per alt aquesta qüestió, que entenem que és especialment important.

Respecte del punt segon, no hi tenim cap inconvenient, no hi tindríem cap inconvenient.

I, respecte del punt tercer, és allà on es posa de manifest aquesta poca ambició que nosaltres li dèiem, ja que la reclamació és de dos múltiples, perquè ens entenquem, vuit canals per a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, incloent-hi els canals interautonòmics més els serveis de la societat de la informació, quan els desitjos del mateix Govern, que nosaltres compartim, és que la Corporació Catalana pugui tenir ella sola aquests dos múltiples, pugui haver-hi un altre múltiple per a canals i per a emissions interautonòmiques, pugui haver-hi un altre múltiple per a televisions privades d'àmbit territorial català i pugui haver-hi un altre múltiple per a serveis de societat de la informació i puguin haver-hi els vint-i-quatre múltiples que s'estan demanant per a les televisions públiques i privades d'àmbit local. I a tot això, en la Moció que ens presenta, no s'hi fa referència.

Saltaré directament al punt número 6 de la seva Moció, en què torna a dir, torna a constatar que les noves televisions analògiques el que posen en perill és el marc comunicacional català. Nosaltres creiem que les noves televisions analògiques que pugui posar en marxa l'ac-

tual Govern de l'Estat el que fan, a part de, segurament, no posar en perill, sinó afegir-hi un element més difícil en el marc comunicacional català, el que segurament..., la conseqüència que tindria immediatament és la del retard, precisament, de la migració al digital, que és el que pretenem...

El vicepresident primer

Senyor Rodríguez...

El Sr. Rodríguez i Serra

...amb la Moció que avui s'està debatent.

Per tant, senyor president –i acabo–, en aquest sentit, que no se'ns dóna suport a l'esmena que hem presentat, ens abstindrem en la Moció i votarem a favor de la nostra esmena. (*Remor de veus.*)

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rodríguez... No, les esmenes no es posen a votació si no s'admeten, li ho recordo.

En nom del Grup de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds, per presentar les esmenes conjuntes, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carmel Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, permetin-me començar la meua intervenció saludant en primera instància la posició que ha manifestat públicament aquí l'esmenant del Partit Popular, perquè, si aquesta és la posició que el seu Grup manté al Congrés dels Diputats, segurament a Catalunya tindrem l'oportunitat de tenir els dos múltiples per a la Corporació, el múltiple interautonòmic que també lògicament el Govern vol –i els grups parlamentaris que hi ha en aquesta cambra hi estem tots perfectament d'acord; el Govern ho demana, i vostè mateix ho ha recordat–, i tindrem també els vint-i-quatre múltiples per al món de la televisió local, que són força importants per donar cobertura i seguretat jurídica a tota aquesta nova experiència que en el món de la comunicació representen les televisions locals, que ja en l'etapa analògica s'han anat situant sobre el nostre espai territorial a moltes viles i pobles de Catalunya, i que en l'etapa digital han de tindre, com no pot ser d'una altra manera, continuïtat.

Per això la coincidència de les posicions que ha manifestat el proposant de la Moció, el senyor Oriol Pujol, en el sentit que en molts dels aspectes hi ha absoluta coincidència entre la posició que ell va manifestar en la seva interpellació i la posició que l'encara conseller en cap –conseller primer, ho serà d'aquí a uns dies–, el senyor Bargalló, va manifestar també arran de la seua interpellació; posició, la del senyor Bargalló, a què els grups que donem suport al Govern, lògicament, també, com no pot ser d'una altra manera, donem suport. Coincidim en tot el posicionament..., li agraïm que hagi acceptat les esmenes que se li proposaven, perquè, com vostè ha reconegut, reforçaven en certa manera el sentit

que vostè volia donar a la Moció, que entenem que és absolutament constructiva.

En el punt que tenim discrepància, que seria el punt sisè d'aquesta esmena *in voce* que hem fet aquí –quedarien els cinc primers punts, en què estaríem d'acord; per tant, incorporant la primera esmena del tripartit–, el punt sisè, que de la seva Moció seria el que mantindria una posició diferent, que és on vostès parlen de la necessitat que en la nova negociació, en la nova perspectiva que s'obre, de donar noves llicències de televisions que puguin emetre a nivell nacional en analògic, vostè... (*veus de fons*) –analògic..., estatal, estatal en analògic, sí senyor–, aquí és on hi hauria la discrepància. Discrepància que ve des del mateix sentit comú, en el sentit que avui en dia, el dia d'avui –ahir, i es continuarà negociant els pròxims dies–, el seu Grup, el nostre Grup, el Grup Socialista, el Grup d'Iniciativa, i suposo que fins i tot el Grup Popular, estan negociant a Madrid la possibilitat de definir un espai diferent del que ara tenim. Un espai que en aquesta negociació, si les coses acabessin bé, quedaria reforçat allò que ens preocupa, tant a vostès com a nosaltres, que és que la possibilitat que la nostra llengua i el nostre marc comunicacional es veiessin alterats de forma substancial.

És en aquest sentit que ha de treballar el Govern de la Generalitat, i més que el Govern de la Generalitat, perquè se li escapa directament, els grups parlamentaris amb representació al Congrés dels Diputats, els grups catalans amb representació al Congrés dels Diputats, que hem de treballar en el sentit de blindar que qualsevol modificació d'un espai que vostè ha reconegut i que nosaltres compartim del món audiovisual dolent, en el dia d'avui, per les potencialitats del sistema català, en el sentit que tenim dos televisions privades en obert, una tercera, que té la facultat d'emetre en obert, més les dos públiques, i que aquí tenim, en el dia d'avui, només les dos cadenes públiques, en el sentit que aquest escenari, en tot cas, l'hauríem d'intentar millorar, no empitjorar.

Però això competeix, en primera instància, als grups parlamentaris amb representació al Congrés dels Diputats, i nosaltres entenem que ells, el seu Grup, el nostre Grup, han de fer la feina allà. Per això, en aquest punt no podem estar d'acord, perquè entenem que aquest procés ha estat obert i que, probablement, segons quina votació féssim avui aquí, ens podríem trobar que després, aquesta votació, quedés en certa manera qüestionada per l'actuació dels grups parlamentaris respectius al Congrés dels Diputats.

Entenem que hi ha d'haver una certa concordança, i, per això, en aquest punt demanarem votació separada perquè la posició del tripartit serà radicalment contrària.

Per acabar, dir que estem absolutament d'acord amb el tema del paper que ha jugat la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió amb el que és la potenciació de l'ús de la nostra llengua, amb l'ampliació del seu coneixement, de la nostra cultura, de definir...

El vicepresident primer

Senyor Mòdol, ha d'anar acabat...

El Sr. Mòdol i Bresolí

...d'una forma clara. Acabo ja, el que són els paràmetres de la nostra societat i que l'escenari de futur el que ha de fer és potenciar encara més aquest paper.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Mòdol, a vostè... En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Amb molta rapidesa, perquè és tard. Senyor Oriol Pujol, no s'ho creurà ningú, però, Déu n'hi do, com n'estem, d'acord, en aquesta Moció. (*Remors de veus.*) Compartim..., per això ho dic, perquè el senyor Pujol i jo tenim una relació especial i que hi hagi un acord és notícia. (*Fora remors de veus.*)

Senyor Pujol, vostè sap que compartim moltes coses de les que avui ha dit sobre l'espai radiotelevisiu o radioelèctric català, com en vulgui dir, sobre l'oportunitat que ens donen les noves tecnologies, sobre l'oportunitat que poden representar les noves tecnologies en molts àmbits de la política catalana i de la política del país i la indústria audiovisual. I vostè sap també, perquè ho hem discutit moltes vegades, que estem convençuts que cal agafar el tren que altres països del nostre entorn europeu han agafat, que estan molt més avançats en aquest sentit que nosaltres pel que fa a la TDT.

També sap, vostè, que estem d'acord amb l'impuls que se li vol donar i que ha de tenir la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. I, en aquest sentit, li comunico, com no pot ser d'una altra manera, en el mateix sentit que ha explicat el meu company, el senyor Carmel Mòdol, que, en el sentit de la Moció li votarem a favor aquells punts que ha dit el senyor Mòdol i, evidentment, el punt número 6, que vostè planteja, no el podem votar. Perquè sap vostè que estem, precisament també, en un moment especial de negociació en el Congrés dels Diputats entre les forces polítiques també, per mirar d'endregar una miqueta tot el que és aquest espai radioelèctric, aquest espai radiotelevisiu.

Però, permetin-me, amb aquests pocs instants que vull gastar, que li expliqui una qüestió que vostè va comentar l'altre dia i que acaba de comentar el senyor Mòdol, que és el paper de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Joestic d'acord amb vostès, perquè vostè ho va dir l'altre dia i avui ho ha dit el senyor Mòdol, que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió ha fet un paper importantíssim en el que és el redreçament cultural i el redreçament lingüístic del nostre país. I que, paral·lelament, les TDT poden, també, complir aquesta funció de braç de la Corporació Catalana.

Ara, no fóra bo que oblidéssim que en la gestió anterior que hi ha hagut a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, hi ha hagut claroscurs. Els clars han estat que s'han fet aquestes coses que vostè diu i que el senyor Carmel Mòdol diu, i que hi han participat, no sols el Govern anterior, sinó també els professionals i també els

membres d'aquest Parlament, que, any rere any, hem anat matisant el que era política de la Corporació; però també hi ha hagut aspectes obscurs: aspectes de finançament, aspectes d'un forat econòmic de 135.000 milions de pessetes; aspectes d'inversions amb Media Park, aspectes que són obscurs.

I, en aquest sentit, quan es fa una valoració d'una tasca de govern, d'un organisme com és la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, hem de ser el suficientment objectius per poder valorar les dues qüestions. Vostè ho va fer en la seva interpellació; s'hi ha referit, de passada, avui; s'hi ha referit el senyor Carmel Mòdol; però no seria just des de la meua òptica de polític de l'oposició abans, i de Govern ara, que no li fes un esment en aquest sentit.

Jo, de totes maneres, celebrar la posició del seu Grup, en el sentit de voler buscar un avanç en el que és la TDT a nivell de Catalunya i el desenvolupament de les indústries audiovisuals, però dir-li, també, que tindran una oportunitat d'or per seguir en aquest sentit ara. Que no és només el desenvolupament de les TDT, sinó que és també que tenim damunt la taula una llei de l'audiovisual, que l'hem de fer entre tots perquè sigui la llei que espera el país, i tenim també una llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Sense aquestes tres potes, el panorama que vostè ens planteja de futur, senyor Pujol, no s'entendria.

Jo crec que si vostè té aquesta predisposició per avançar per aquest camí perquè el país tingui una ràdio i una televisió pública i uns mitjans de qualitat, també convé que, des d'un pensament de país i no des d'un pensament partidista, abordem el tema de la llei de l'audiovisual, com l'hem d'abordar, amb serenitat i amb servei de país, i el tema de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió en el mateix sentit. Perquè, del contrari, parlar malament de la Corporació, parlar malament de totes aquestes qüestions, dir que es desnacionalitza, dir que no fa la funció que feia abans, dir totes aquestes coses seria nociu.

Per tant –i acabo, senyor president–, benvinguts tots en aquest plantejament, que crec que és de país, de fer avançar la digitalització, però també benvinguts, si és possible, en aquest camí, en aquesta oportunitat paral·lela de desenvolupar aquestes dues lleis i desenvolupar fermament la indústria audiovisual de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ferran. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Nosaltres votarem a favor també d'aquesta Moció, i més havent-se anunciat l'acceptació de les esmenes que hem presentat conjuntament amb el Grup Socialista i Esquerra Republicana de Catalunya.

I, bàsicament, jo crec que hi ha un gran acord, que l'han expressat els grups d'aquesta cambra, fins i tot aquell que ha anunciat el Partit Popular que no votaria la Moció i que s'abstindria, que és que és molt important que tot el desplegament de la TDT a Catalunya es faci al més aviat possible. En segon lloc, que no ho facin aïlladament les televisions locals, sinó que sigui el desplegament de tot el sector. I, per altra banda, el paper de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió en el lideratge d'aquestes qüestions. Són tres aspectes essencials que, d'alguna manera, estan subjacents en la filosofia que hi ha en aquesta Moció i que nosaltres compartim.

I que, en tot cas, cal dir que per poder arribar en aquestes conclusions i poder arribar a discutir una moció com la que estem comentat ara, ha calgut redreçar moltes coses. Recordem que quan governava el Partit Popular, el que pretenia fer era que fossin les televisions locals les primeres que passessin, fessin la transició al sistema digital elles soles, i ja calia que ho haguessin fet l'any 2005, cosa que era impossible poder complir, però, a més a més, era injust, perquè era aquell sector més feble aquell que ho havia de tirar endavant.

En aquest sentit, el mateix Govern de l'Estat actual que ha redreçat aquesta qüestió, i el Govern de Catalunya que també té molt clar que cal donar un impuls decidit a la transició al sistema digital de les televisions, doncs, ens han fet canviar el panorama. I per això també celebrem que, en el cas del Partit Popular de Catalunya, en aquests moments estiguin plantejant les coses de manera diferent a com ho feien, doncs, ara fa tres anys respecte en aquestes qüestions, perquè ens permetran, doncs que, en el cas de Catalunya, puguem fer les coses millor, i ho fem, no més fàcilment, perquè no és un tema fàcil d'abordatge, però sí a partir d'una coincidència pel que fa als plantejaments a partir d'allò que he dit abans. És a dir que cal fer-ho al més aviat possible, i, per tant, aquest impuls que es demana a la Moció és absolutament necessari i hi estem d'acord; que ho hem de fer conjuntament les televisions locals i les d'àmbit autonòmic, evidentment, i que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió ha de tenir un paper essencial.

És en aquest sentit que nosaltres estem d'acord també amb els diferents punts que es plantegen en la Moció i celebrem que s'hagin acceptat les esmenes. Hi votarem a favor, per tant.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Comas. Senyor Pujol, no cal pronunciar-se a les seves esmenes.

Moltes gràcies.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Posem, doncs, a votació aquesta Moció, amb el benentès que s'han acceptat les tres esmenes, la tercera representa un punt setè, i s'ha demanat votació separada del punt sisè.

Per tant, votem primer el punt sisè.

Comença la votació.

(Remors de veus.)

S'anulla la votació i tornem a començar.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 30 vots a favor, 12 absències i 65 vots en contra.

Votem ara la resta de la Moció.

Comença la votació.

La resta de la Moció ha estat aprovada per 95 vots a favor i 12 absències.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart d'onze de la nit i tres minuts.